

Trần Thị Bảo Châu

Lấp lánh mưa bay

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Một trong những điều Bảo Hân ghét nhất trên đời này là việc "Xuống xe khi ra vào cổng". Bao giờ tới nơi nào có yêu cầu như vậy, cô cũng phớt lờ và chạy tuốt. Nhưng hôm nay, ngay tại giảng sơn của mình cô đã thua.

Ấm ức nhấn thật mạnh đôi guốc cao gót xuống nền cát ẩm, Hân dắt chiếc xe mini màu đỏ đi một nước. Không buồn quay lại nhìn cho rõ kẻ vừa kiếm chuyện với mình.

Nghĩ cũng hay! Bảo Hân vừa vắng mặt hơn 2 tuần, trường cô dạy đã xuất hiện nhân vật lạ ? Lúc này chỉ liếc sơ thôi cô cũng đã nhận ra hần khá độc đáo. Nhưng với giọng điệu cộc lốc đó, bộ dạng đó và cả gương mặt đó, hần ta chỉ là "con dao cùn" lạc giữa rừng hoang thôi. Tiếc thật !

Ồi mà thầy kệ ... "con dao cùn" đó, sáng nay tâm hồn cô đang xao động, vui nhiều hơn buồn, cô chẳng chấp nhất làm gì cái trò... nguyên tắc cứng nhắc ấy. Còn ngày mai, ngày mốt, bữa kia nữa mà. Để rồi xem. Thôi! Hãy đợi đấy !

Thoáng thấy dáng Hân ở cửa, bọn trẻ đã ùa ra, reo hò ầm lên. Vút chiếc túi xách lên bàn, cô ngồi xuống giữa lớp, cảm động nhìn những đôi mắt tròn như những viên bi, rồi những cái miệng ngây thơ thi nhau hỏi han cô không ngớt.

Mặc kệ học trò nhảy nhót ồn ào. Hân chống tay trên nền gạch bông mát lạnh, nghe lòng mình rộn lên niềm yêu thương kỳ lạ. Rốt cuộc cô cũng trở lại vương quốc tí hon của mình với mấy mươi thần dân xinh xắn như búp bê, chân tay lúc nào cũng nghịch ngợm phá phách làm

đủ trò như đám con rối.

Chị Trúc bước vào, hai tay xách hai ấm nước to . Có lẽ không nhìn thấy Hân, vừa đặc ấm nước xuống bàn chị đã cầm chiếc trống lắc:

- Không ngoan rồi ! Về chỗ ngay cho cô.

Bọn trẻ dạt ra bỏ Hân ngồi lại và chạy về chỗ của mình. Giọng Trúc mừng rỡ:

- Ủa ! Em vào hỏi nào ? Hèn chi trẻ nó làm ầm ĩ là phải. Hết phép chưa ? Bữa nay dạy luôn rồi chứ?

Cười cười Hân nhìn dây trầu bà xanh mướt bò ra từ mồm hai con rùa treo trên vách, hỏi trả lại:

- Em vắng mới nửa tháng, bộ chị đừ với tụi nó rồi sao ?

Nhún vai Trúc đáp:

- Có người phụ, chị cũng chả có gì đừ, nhưng vắng em thì buồn.

Liếc Hân một cái Trúc tủm tỉm:

- Sao ! Đi an dưỡng về có lên được... trăm gờ ram nào không ?

- Em đổ chị đó.

Nghiêng đầu ngắm nghía, chị Trúc khen:

- Mặt mày tươi tỉnh, da dẻ hồng hào, vui nhiều hơn buồn, chắc có lên cân ?

- Về chất thì có lên, còn lượng thì như cũ.

- Là sao hả con khi?

- Là yêu đời, yêu người, yêu đủ thứ nhưng vẫn ốm.

Chị Trúc lắc đầu:

- Mệt ! Trật tự văn hồi, hòa bình tái lập, hết giận hết hờn rồi phải không ?

Hai người cười khúc khích. Bọn trẻ thừa cơ hội làm ồn lên. Trúc lắc trống, bắt giọng cho cả lớp đọc theo:

"Bắp cải xanh

Xanh mát mắt

Lá cải sắp

Sắp vòng tròn

Bắp cải non

Nằm ngủ giữa... "

Khi tiếng "giữa" vừa rơi ra khỏi miệng, bọn trẻ lại cúi đầu úp mặt vào tay vờ ngủ. Lớp im phăng phắc.

Hân cười. Xem chừng nề nếp lớp của cô vẫn còn tốt dầu cô đã bỏ nó cả nửa tháng. Lờ lững trông ra đám sao nhái vàng hực ngoài sân, cô trả lời câu hỏi lúc nãy của Trúc.

- Không giận nữa với kèm theo một điều kiện từ phía anh ấy.

Trúc nheo mắt:

- Nó đòi làm đám cưới phải không?

Nhẹ nhè lắc đầu, Hân nói giọng nhỏ xiu:

- Chưa đòi cưới mà đòi làm sếp.

- Mà nó đòi cái gì ? Em tin nó là... là chết nghe chưa ? Đàn ông thời buổi này ..

Mặt đỏ hồng lên, Hân gắt:

- Chị này ! Giỏi tầm bậy không hà . Làm như em ngốc lắm vậy đó !

Trúc cao giọng:

- Khi đã yêu ai dám ai không ai dại . Người ta mù quáng, u mê, si dại thì đúng hơn . Vậy chứ nó đòi hỏi em chuyện gì ?

Chống tay dưới cằm Hân buồn buồn:

- Ảnh kêu em nghỉ dạy, ở nhà bán cà-phê . Em chả dám hé môi với ba má.

Trợn mắt như không tin, Trúc "xì một tiếng:

- Xạo ! Mà mà phải nghỉ dạy ở nhà bán cà-phê . Thằng Thuấn tính toán giống gì mà định để người yêu đẹp như vậy buôn với bán ?

Tránh đôi mắt của Trúc, Hân đáp khẽ :

- Thì em với anh cùng làm ăn . Nói là bán cà-phê nhưng mình là chủ, đứng ra thuê mượn người khác, em đâu phải động móng tay.

Trúc vẫn lộ vẻ bất bình:

- Trời ạ ! Bộ 2 đứa túng dữ lắm sao ? trong khi chị thấy gia đình đôi bên cũng đâu để nổi.

Thở dài, Hân rầu rầu:

- Ý anh Thuấn muốn vậy, vì tương lai lâu dài.

- Thế thì số mày khổ . Nếu lỡ yêu rồi thì miễn bàn . Tao thấy chưa chi mà nó tính toán quá . Nó muốn mày nghỉ dạy để buôn bán cực khổ, trong khi nhà cửa nó giàu nứt vách.

Kéo giá phoir khăn ra sân, Trúc hỏi Hân:

- Em trả lời với nó chưa ?

- Chưa . Em vẫn thích đi dạy hơn.

- Vậy có gì đâu là vui để em yêu đời, yêu người, yêu đủ thứ.

Hân gượng cười :

- Dù sao hai đứa cũng hết giận hết hờn.

Trúc quả quyết:

- Rồi sẽ giận nữa, nếu em không nghe lời nó . Mà nó thì thuộc loại cáo già tu lâu năm.

Hân chớp mắt lặng thinh, nhớ tới môi hôn của Thuấn sáng nay khi anh đến đưa cô đi điểm tâm . Bây giờ sau một thời gian buồn rầu vì giận dữ, Thuấn cũng là người tìm tới giảng hòa trước. Anh kiên trì nhẫn nại trong việc làm dịu cơn giận dai của Hân . Nhưng để rồi sau đó, chính cô là người sa vào bẫy yêu thương . Tình cảm của cô như

tăng dần sao mỗi .. đợt năn nỉ, ỉ ôi, của Thuấn . Anh đã thắng với chiến thuật .. rù rì, vuốt ve, cô biết thế, nhưng chẳng làm sao xa anh được . Mỗi lần cô buồn rầu khóc lóc vì giận, rồi ca hát líu lo vì hòa, chị Trúc đều khuyên .. bỏ . Chị Trúc không thích Thuấn vì lý do: Mật ngọt chết ruồi . Theo chị thì Thuấn là thứ mật rượu thơm tho, ngọt lịm trong những viên kẹo đường đủ màu tuyệt đẹp . Thứ mật quyến rũ để làm con gái say, ai đã một lần ngậm viên kẹo tẩm rượu ấy rồi thì khó mà quên.

Nhìn mọi cái trong phòng đều gọn gàng ngăn nắp, Hân nói sang chuyện khác :

- Ai thế lớp em vậy chị Trúc ?

Trúc càu nhàu:

- Có ai đâu mà thế ! Con Loan nay ốm mai đau vì thai hành, có xuống lớp được đâu . chỉ có chị với thằng Triều.

Hân ngạc nhiên, hỏi lại:

- Ai chứ ?

- Thằng Triều.

Hân ngơ ngác :

- Triều nào ?

Quay sang nhìn Hân, Trúc nhăn mặt:

- Triều bảo vệ chứ Triều nào ?

Như chợt nhớ ra, chị gật gù :

- À ! Nó vào làm sau khi em đi an dưỡng mấy ngày .không biết là phải.

Hân trợn mắt :

- Cái thằng cha gác cổng giống như quỷ sứ ấy hả ? Trời đất ạ ! Dễ ghét thật !

Trúc rầy:

- Độc miệng vừa thôi . Làm gì rửa nó vậy . Bộ mày đụng độ rồi hả ?

Không trả lời Trúc, Hân gật gù:

- Công nhận bà Bích chọn người bảo vệ... "chiến đấu" thật ! Nhìn mặt lão ta, mẹ mìn cũng hết dám rề rà ở cổng trường mình để bắt con nít, chớ đừng nói chi em . Mà chị Trúc nè, bộ hôm rầy lão ta vào lớp hù dọa học trò em hả ?

Nghêng mặt ngó Hân, Trúc dài giọng :

- Xì, làm như học trò em hiền lắm . Quậy nhất trường này, ai mà hù dọa được . Có thằng Triều khôn khổ với nó ấy chứ . Đúng là cô nào trò nấy.

Trúc vừa dứt lời, thằng Lễ Trí rời chỗ . Nó vòng tay trước mặt Hân cả lăm :

- Thừa cô... bạn... bạn... Vi cần bạn... Hoài... Phương... chảy .. máu luôn !

Hân lắc đầu ngao ngán :

- Vào tới lớp là nghe thừa với gửi . Các bé không ngoan cô nghĩ luôn để cho... chú bảo vệ dạy nhe.

Lớp học đang im bỗng rào rào tiếng vỗ tay . Hân trở mắt . Đó là cách cô đã dạy cho học trò, để chúng bày tỏ tình cảm của mình trước điều gì chúng thích . Chẳng lẽ học trò thích gã quỷ sứ ấy hơn cô giáo của nó !

Vừa xoa đầu cho bé Phương, chị Trúc vừa cười :

- Tụi nó khoái chú Triều lắm, đừng dọa, coi chừng mất hết học trò đó.

Hân tự ái, buông một câu cộc lốc:

- Hết học trò thì nghĩ dạy cũng vừa.

- Lại dối . Lớn rồi mà y như trẻ con . Chỉ có thằng Thuấn mới chiều

em nổi thôi Hân ạ.

Hân bước ra ngoài sân . Mặt trời đã lên cao . Những hạt nắng vàng tinh nghịch lọt qua tàn lá bàng to rộng, chập chờn nhảy nhót trên sân . Vài chiếc lá đỏ lưng chừng rơi . Sắp mùa đông rồi . Cuối xuống nhặt chiếc lá ngã sang màu nâu, Hân bâng khuâng . Nói là nói thế thôi, dạy học vẫn là công việc cô đã chọn vì yêu thích . Nghề này không cho cô nhiều tiền nhưng cho cô sự an ổn, và phù hợp với cô... một con bé thích đùa với con nít.

Thế còn đề nghị của Thuấn thì sao ? Sáng nay cô vẫn tránh phải trả lời với anh . Trong tình yêu cô đã nhượng bộ, thậm chí tha thứ cho Thuấn rất nhiều lần . Đến lần này thì chắc khó. Anh có thật xứng đáng để cô đưa đời mình qua một khúc ngoặt mới không ? Ôi tình yêu, thứ hiện thực mờ ảo mà cô vẫn chưa có kinh nghiệm gì về nó, ngoài trái tim yêu thành thật của mình.

Triều kéo ngang chốt cổng rồi khập khiễng đi vào . Ở ngôi trường này, công việc của anh xem ra thật nhàn hạ . Anh giống một người rảnh rỗi, thanh thoi đứng bên ngoài cuộc sống tấp nập để nhìn thiên hạ ra vào . Có lẽ nhờ bộ dạng của anh nên ai đi ngang tấm bảng ghi "Yêu cầu xuống xe khi ra vào cổng " đều răm rắp làm theo đề nghị, trừ con bé ương ngạnh ban nãy . Chắc cô ta nghĩ là mình đẹp nên tự cho mình có những đặc quyền hơn thiên hạ hay sao ấy !

So vai, Triều ngao ngán:

- Sao những cô gái đẹp, kiêu kỳ bao giờ cũng là khắc tinh của mình vậy ?

Cười buồn, Triều nghĩ tiếp:

- Điều ấy cũng có gì là lạ . Ban đêm với ban ngày, ánh sáng và bóng tối có khi nào xuất hiện một lúc đâu ? Sao hôm nay bỗng dưng mình

lại thắc mắc những cái từ lâu mình không để ý tới.

Ngước mặt nhìn màu xanh biếc của trời, anh chép miệng :

- Có lẽ tại cô ta đẹp quá làm mình choáng váng khi nghĩ tới thân phận .. thứ Trương Chi xấu như quỷ .. Mà thôi ! Đẹp ba cái viễn vông ấy qua một bên cho rồi . Mệt !

Chụp môi huýt gió một bài hát của mẫu giáo, Triều bước tới góc tường lấy chiếc cuốc nhỏ . Như vứt bỏ mọi thứ phiền muộn trong lòng, anh loay hoay vun gốc các khóm hoa.

Người ta bảo chăm sóc cây cảnh là một hình thức thư giãn chứ không phải là lao động, Triều nghĩ cũng đúng . Bao giờ bên các gốc hoa, anh cũng thấy tâm hồn sảng khoái.

Liếc mắt vào lớp Lá 1, Triều thấy bóng áo vàng thấp thoáng . A ! Té ra cô ta là Bảo Hân, cô giáo chính của thằng Lê Trí, lớp mà gần nửa tháng nay anh vẫn phụ chị Trúc "quản lý" đám trẻ con bé tí như các chú lùn trong cổ tích . Hôm nay nàng Bạch Tuyết yêu kiều đã xuất hiện rồi, ta trả các chú lùn lại cho nàng là vừa lúc.

Triều tản mẫn nhặt những chiếc lá úa và lấy những thanh tre nhỏ chống cho các thân cúc . Bàn tay có những ngón dài thanh mảnh rất đàn ông khéo léo đặt thân cúc mềm mại sát vào thân tre rồi buột lại bằng cọng.

Màu cúc vàng rực rỡ cùng màu áo vàng hực và gương mặt đẹp kiều kỳ của Hân cùng một lúc chọt bùng lên trong tâm trí anh.

Triều buột miệng ngân nga:

"Áo nàng vàng, anh về yêu hoa cúc

Áo nàng xanh, anh mền lá sân trường... "

Nụ cúc đầu của anh đã nở sáng nay, lá sân trường vẫn xanh mát mắt, nhưng người con gái từng làm anh say mê màu hoa cúc bây giờ

đâu rồi ?

Triệt chợt cười khan:

- Lạ chưa ! Sáng nay hứng gì mà nhớ đến mối tình đầu ngu ngốc vậy ? Không lẽ vì dư vị rượu rắn uống đêm qua với Út Tọ mà bây giờ ta vẫn còn sa đà trong mơ ?

Bứt 2 chiếc lá cúc xanh, anh vò nát trong tay và hít mùi nồng đượm, đến khi nghe tiếng cà lăm của Lễ Trí, anh mới giật mình:

- Chú .. Triều ơi ! Cô Bảo .. Hân của .. con dạy lạ ... i dòi...

- Đâu, cô con đâu ? Chú Triều không biết cô Hân là cô nào hết !

Nét mặt thẳng Trí xịu xuống, nó như giận vì tại sao Triều... không biết cô Hân của nó. Đưa tay chỉ vào lớp nó rặn từng tiếng:

- Đó... đó ..cô .. mặt áo .. mới đó !

Triều chợt ganh tị khi nhận ra trong đôi mắt trong sáng của Trí sự tôn sùng, ngưỡng mộ cô giáo . Anh hỏi:

- Con thích chú Triều dạy hay thích cô Hân của con dạy hả Lễ Trí ?

- Th..ích cô Hân .. hà !

Triều cười, anh bẹo má nó :

- Sao Trí không thích chú Triều ?

- Tại chú .. chú Triều xấu ì..nh, tại .. cô Hân .. đẹp như bà tiên ..

Triều thở dài, nói bằng quơ:

- Ở cô Hân của con giống tiên thật . Mà tiên thì chỉ có trên trời thôi.

Thằng bé trở mắt nhìn anh, chẳng hiểu đầu đuôi gì cả , đã nghe tiếng gọi vang lên lạnh lùng nghiêm khắc :

- Lễ Trí ! Về lớp ngay !

Triều ngược nhìn, bắt gặp cái hất mặt khó chịu của Hân . Cô xem như không có anh gần đó, bắt đầu cao giọng:

- Ai cho phép con ra khỏi lớp trong giờ học mà không xin cô ?

Lễ Trí làm thình, ngấp ngón tay vào mồm rồi len lén nhìn Triều như cầu cứu.

Tiếng Hân vang lên rành rọt :

- Cô phạt con đứng tại đây cho tới giờ ăn cơm . Nghe chưa ?

Thấy thằng bé rơm rớm nước mắt, Triều bắt nhẩn trong lòng .

Anh không ngờ cô gái như con nít mới lớn mà lại .. Oai đến thế ! Anh đi về phía lớp học . Triều cảm nhận được sự đau đớn khi từng bước chân khập khiễng chẳng giấu vào đâu được của mình cứ lộ ra dưới đôi mắt tròn lên vì ngạc nhiên của Hân . Thi ra cô ấy không biết anh bị thương tật . Triều cười xã giao bằng nụ cười méo mó, mà theo anh chắc cũng chẳng gây được chút thiện cảm nào với người đối diện:

- Hân phạt thằng bé như vậy có nặng lắm không? Trong khi Trí thường ngày rất ngoan.

Ánh mắt ngạc nhiên của Hân nhanh chóng đổi sang ánh mắt ngạo nghễ . Cô hỏi đồ :

- Sao anh biết Trí ngoan ? Vào giữ lớp vài ngày mà đã tưởng mình là giáo viên đầy kinh nghiệm rồi sao ? Anh phá hỏng nề nếp lớp tôi rồi anh biết chưa ?

Triều ngạc nhiên trước sự chua chát của Hân. Anh không nghĩ cô có thể nói như đốp vào mặt mình, trong khi anh và cô hầu như chưa hề biết gì về nhau . Lạnh lùng và có phần` nào dữ dội ,anh quắc mắt lên :

- Dầu tôi không phải là giáo viên được học tập, đào tạo hẳn hoi như cô, nhưng tôi hiểu được sự nghiêm trọng của câu hỏi như buộc tội vừa rồi . Phá hỏng nề nếp của một lớp học là việc không đơn giản . Cô nghĩ thế nào mà lại phát biểu như vậy ?

Hân bối rối . Anh ta miệng mồm không vừa . Mình đã hấp tấp vì muốn phục thù việc "Xuống xe dẫn bộ" nên đã .. hổ khi đổ tội cho anh ta . Nhưng dĩ nhiên mình không chịu thua.

Vòng tay trước ngực, Hân dài giọng:

- Tôi chẳng phải nghĩ gì cả , chỉ cần lấy sự việc để chứng minh lời mình nói . Rõ ràng đó, trong giờ học thằng bé Trí bỏ lớp chạy ra .. với anh . Vô kỷ luật đến thế là cùng.

Liếc xéo Triều 2 cái thật sắc, cô nói tiếp:

- Đáng lý ra anh phải kêu nó mau mau về chỗ, đằng này anh lại giữ nó để trò chuyện . Cả lớp chúng nó ra nhìn theo . Anh không phá nề nếp lớp thì còn gọi là gì ?

Đã lấy lại sự trầm tĩnh thường ngày, Triều nhếch môi trả đũa :

- Cô nói lời ràng buộc hay lắm ! Như vậy thì tôi là người có lỗi chớ đâu phải thằng bé Trí, cô đừng giận cá chém thớt, tội nghiệp nó !

Hân bĩu môi:

- Anh nghĩ tôi đối xử với học trò của mình tệ vậy à ! Ở đây đâu có ai đủ .. trình độ chọc tức để tôi phải giận cá chém thớt . Xin lỗi ! Mỗi người có phương pháp dạy riêng , quy định nề nếp riêng, không ai lên lớp ai được đâu . Chuyện tôi phạt học trò tôi, anh đừng xía vô.

Nhìn gương mặt có nhiều nét đáng yêu, nghinh nghinh với mình kiểu trẻ con háo thắng, Triều chợt thấy buồn cười . Thế giới của đàn bà là thế giới mà những âm thanh xù xì, lê la, thóc mách sẽ được loan truyền đi nhanh nhất, nên dầu mới vào làm bảo vệ cho trường mẫu giáo này nửa tháng anh đã nghe thắm thì về Hân, cô giáo trẻ nhất trường, ăn mặc sang nhất trường, đẹp nhất trường . Những lời chuyện tai nói thắm ấy xem ra có phần không sai . Bất giác Triều cười, cái cười khó hiểu của anh làm Hân hậm hực.

- Sao anh lại cười, những điều tôi nói có gì trật đâu ?

- Tôi cười vì nhớ lời thằng bé Trí . Tội nghiệp, thằng nhỏ chạy ra chỉ nhằm hồ hởi khoe với .. chú Triều là cô Bảo Hân của nó đã dạy lại rồi,cô Hân của nó dịu dàng, xinh đẹp như tiên . Tôi cười vì nãy giờ mình đã được tiếp xúc với .. tiên ngay hạ giới . Và thấy rõ ràng nếu bà tiên ấy có phép thì bà ta đã không ngần ngại biến tôi thành con sâu, con rận hay con lặn quẩn rồi vớt cho cá ăn hay đập bẹp dí.

Hân ngơ vức nhìn Triều . Anh ta nói cái gì quàng xiên vậy ? Hừ! Ý anh ta muốn ví mình là ác tiên đâu mà ! Người gì đâu mà vô duyên,không biết nhường nhịn khi .. đôi co với phụ nữ . Hay hấn nghĩ trong trường này hấn là người đàn ông duy nhất nên .. nên phụ nữ phải nhường nhịn, phải ga lăng ngược lại với hấn ??

Giận dữ, Hân cộc lốc ra lệnh cho Lễ Trí :

- Vào lớp ngồi tại chỗ cho... tôi !

Không ngờ một cô gái đẹp, mà kênh kiệu, trông thật dễ ghét !

Mỗi khi tiếp xúc với bà Hoàng Yến, Hân thường có cảm giác e dè phòng thủ . Cảm giác này không phát xuất từ nguyên do bà là mẹ của Thuấn mà vì tính cách của riêng bà.

Lần đầu tiên Thuấn đưa cô về nhà để giới thiệu mẹ mình, Hân đã gật đầu chào bà kèm theo cái nhìn thán phục . Bà ấy đẹp quá, sang quá, và trẻ quá so với mẹ của cô.

- Mẹ anh thoải mái, hiện đại và trẻ trung lắm, em đừng lo gì hết . Mẹ thích có con dâu tuyệt đẹp, nên...

- Nên anh toàn đưa về nhà những cô hoa hậu cho bác gái chọn hộ ?

Hân nhớ, khi nghe cô cắc cóng ngắt lời, Thuấn đã gãi đầu cười trừ.

Hôm nay ngồi một mình với bà Yên bỗng dưng cảm giác phòng thủ, đối phó lại trở dậy, chiếm lĩnh gần hết suy nghĩ của cô.

- Dâu tằm ăn hôm con đi Đà Lạt về cho, bác đã làm rượu rồi, chừng nửa tháng nữa là vừa uống . Thằng Thuấn thích lắm.
- Dạ! Con có nghe ảnh nói . Bác hay quá! Sau này con phải học cách nấu nướng của bác.

Nhìn Hân với cái nhìn sắc sảo, bà Yên cười cười:

- Ôi chao! Biết nhiều cực thân con ạ! Với lại thời buổi này công, dung, ngôn, hạnh đâu phải là cái vốn bất buột phải có của phụ nữ nữa . Những thứ đó hơi lỗi thời khi phụ nữ đã đi làm việc như đàn ông . Bởi vậy bác không khi nào đòi hỏi thằng Thuấn phải có một người vợ theo khuôn mẫu cổ lỗ ấy.

Hân chẳng hiểu bà Yên nghĩ gì khi bày tỏ... quan điểm khá phóng khoáng như vậy với người yêu của con trai mình . Cô thăm dò bà bằng sự suy nghĩ nghiêm túc của mình:

- Nhưng con nghĩ dầu xã hội có thay đổi cách mấy, những khuôn mẫu cổ lỗ ấy cũng còn giá trị chứ bác !
- Đương nhiên! Gã đàn ông nào cũng thích nhâm nhi món nhắm do tay vợ mình làm ra . Nhưng nếu người vợ ấy cũng làm ra tiền như gã chồng, cô ta đâu có thời gian vào bếp để lui cui cùng củi lửa, vừa cực nhọc vừa lấm lem quần áo . Với sẵn tiền, hai vợ chồng đưa nhau vào tiệm, món gì cũng có, lại chẳng phải mệt ai hết.

Bảo Hân làm thinh. Rõ là cách nghĩ của bà Hoàng Yên khác hẳn với cách nghĩ của mẹ cô . Mẹ cô thì lúc nào cũng muốn tự tay chăm lo cho chồng con từ miếng ăn đến cái mặc. Bà quần quanh với bếp núc và xem đó là niềm vui. Bà tự hào được sinh ra và lớn lên trong gia đình theo đạo lý phong kiến cực đoan, và cho rằng đó là truyền thống dân tộc để khi dạy dỗ con cái mình, bà cố gắng dạy chúng theo những gì bà đã được dạy xưa kia, dầu kết quả không tròn vẹn, không

hoàn toàn như bà muốn, những nhờ nền giáo dục đó gia đình bà không rơi vào vòng xoáy xô bồ của đời sống mỗi ngày một mới.

Bà Yên nói tiếp:

- Bác sợ nhất cảnh mẹ chồng nàng dâu sống rú rú trong nhà, đã không làm ra tiền mà lúc nào cũng thừa thói giận để dò xét, chăm chọc nhau. Bác thích dâu có nghề nghiệp, biết làm ăn và biết đối xử với mẹ chồng hơn là đứa chỉ biết công dung ngôn hạnh nhưng ngu ngơ với cuộc đời, sống bám vào đồng tiền chồng đưa về.

- Vâng! cháu cũng thích như vậy -- Hân nói theo bà Yên cho xuôi chuyện, lòng cô cứ thấp thỏm vì không thấy Thuấn đâu cả . Bà Yên chợt nghiêm giọng:

- Hai đứa có chuyện giận hờn à ?

- Dạ... không!

- Vậy sao mấy hôm nay bác thấy nó có vẻ bức dọc khó chịu rồi quạu quọ kỳ cục. À! Mà nó có biết con tới hông, sao không ở nhà chờ ?

- Dạ... tụi con đâu có hẹn. Con tới thăm bác mà...

- Phải không đó ? -- Vừa nói bà Yên vừa cười, nụ cười tươi làm bà trẻ hẳn ra. Thuấn giống mẹ ở nụ cười rất duyên và đôi mắt nâu rất đẹp. Lần đầu trong thấy Thuấn, Hân đã bị đôi mắt nâu ám áp đa tình ấy hớp hồn . Bây giờ bắt gặp nét đa tình đó từ bà Yên, cô ngẩn ra mặt một thoáng.

Đúng là cô và Thuấn đã giận. Anh muốn cô trả lời dứt khoát việc nghỉ dạy để mở quán cà-phê với anh, còn Hân thì chần chừ . vì chắc gia đình cô không chấp thuận đề nghị này, và bản thân cô cũng không ưa, cô cứ quanh quẩn vòng vo mãi khiến Thuấn cáu . Khi anh xụ mặt xuống, Hân lại bức, sắc giọng:

- Nếu chọn anh và đi dạy, em sẽ chọn đi dạy. Rõ ràng anh chưa là gì

của em hết và bà mẹ em đời nào chịu...

- Vậy thì chia tay!

Thuấn lạnh lùng đứng dậy, hùng hổ bước ra sân rồi ào ào phóng xe đi mất. Đến nay hơn một tuần anh không đến, Hân biết mình đã lỡ lời một cách ngu ngốc và cô đi tìm anh, một hành động ngược đời mà Hân rất khó chịu khi cô nén hết mọi tự cao, tự ái để đừng đánh mất người mình quá yêu.

Suốt tuần nay cô bối rối trong lòng, cô ân hận sao đã chạm đến tự ái Thuấn, vì cách nói ngông nghênh thiếu tôn trọng người mình yêu.

Hân vẫn không hiểu sao hôm ấy cô lại buột miệng thốt ra những lời nghe thô thiển đến như vậy. Đúng là cô rất yêu nghề, nhưng đâu phải cô không yêu Thuận, giả dụ như anh bảo cô nghỉ dạy để vào làm ở một cơ sở kinh doanh nào đó, có thu nhập cao hơn so với ngành giáo, chứ không phải mở quán bán caphe thì cô có trả lời với anh câu hỏi qua nhua cô đã trả lời không? Chắc là không đâu nhỉ? Bất giác Hân thờ dãi, mắt chạm phải cái nhìn tinh ý của bà Yên. rất ngọt ngào, bà nhỏ nhẹ:

- Bác có nghe Thuận bàn việc xin anh chị bên nhà cho con nghỉ dạy để hai đứa tính toán việc làm ăn cho tương lai sau này, không biết hai đứa tính tới đâu rồi ?

Hân gượng cười, nói dối:

- Dạ... ba má con không đồng ý.

- Vậy sao! Chắc anh chị sợ cô con gái út cục nhọc với việc quá tầm thường ?

- Dạ không phải. Má con lo con khờ dại rồi không quen chuyện buôn bán, lỡ có lỡ là thì khó.

Bà Yên dựa người ra ghế, giọng vẫn nhẹ nhàng đưa đẩy:

- Tại chị bên nhà quen an phận thủ thường nên mới lo như vậy, chứ như bác thì tâm niệm "Đi buôn cho biết mặt trời, mặt trăng". Có lo mới có lời con à! Mà kinh doanh gì to tát mới sợ, chứ như mình mở ba cái quán cóc, có nhằm vào đâu mà lo với lắng!

Như chả hề để ý gì tới những biến đổi trên nét mặt Hân, bà hơi bất ngờ:

- Vì vậy mà hai đứa giận ?

Hân buột miệng:

- Dạ .

Khe khẽ lắc đầu, bà chê :

- Cái thằng thật dở tệ ! Bác đã bảo phải suy nghĩ thật kỹ rồi mới bàn với con vấn đề này mà nó không nghe, để phiền phức tới cả người lớn.

Hân xót xa trong lòng, lời bà Yên chê trách Thuận nghe sao giống lời bà phiền trách cô và gia đình thế ! Loay hoay với chiếc chìa khóa xe trong tay, cô không biết phải bào chữa sao cho việc "không đồng ý" của bà mẹ mình. cô khổ sở nói ra điều lo lắng:

- Anh Thuận không hiểu hoàn cảnh của con, anh cho rằng... rằng... con không thương...

- Bác biết tính nó rất tự ái, chuyện không đâu thường ngày cũng đã giận dỗi, nói chi đến chuyện động chạm nó, lựa chọn nó với cái khác. Giận thì con xin lỗi, làm hoà, chứ tự ái nó... bỏ luôn đấy!

Thót ruột, Hân ngồi làm thinh. Lẽ nào anh nói hết mọi chuyện với mẹ mình rồi! Thuận định làm giận, nay là lần chia tay thật sao? Hân đâm hốt hoảng. Rõ ràng cô yêu anh nhiều hơn cô tưởng, anh biết điều đó và đang làm nư đây mà!

Bà Yên đều đều giọng kể lể rất vô tư :

- Bác đã bảo thằng Thuận là gia đình con không quen buôn bán kiểu này đâu, nhưng ý nó muốn thế, trong khi con bé Khương Liên ngày một, ngày hai tới năn nỉ chung vốn, mà nó chê... Bác thấy con nhỏ cũng xinh gái ấy chứ . Chắc phải khuyên Thuận hợp tác với nó thôi! Hân lặng đi với cảm giác bức tức, khó tả . bà Yên đang thể hiện một nét nhớ trong tình cách của mình đây!

Tới thăm hỏi và tiếp xúc vài lần, tự nhiên Hân nhìn ra biểu hiện để nhan nhản ở bà là kiểu nói chuyện ngọt ngào vô tư, thoải mái, thật ra chưa đựng chút gì độc ác, hả hê khi thấy sự bối rối, khổ sở ở kẻ khác.

Nhưng lúc đó Hân cho rằng cô quá nhạy cảm và khéo tưởng ra điều xấu cho mẹ của người mình yêu . Cho người đàn bà có nét đẹp thanh tú, cao sang như vậy làm sao có tâm địa nhỏ nhen như cô nghĩ được.

Nhưng hôm nay thì sao ? Chắc bà Yên không vô tình khi nói về "Con bé Khương Liên" nào đó đâu . bà rất bất thiệp và tế nhị, làm gì không biết lời nói của mình làm đau lòng người khác.

Chắc hẳn bà Yên phải tính toán khi đẩy đưa, kể lể với cô . Hân chợt nhớ mọi lần cô có quà cáp gì cho bà, Hân vẫn thương nghe mẹ Thuận khen bằng một câu sở sàng.

Nào là "Bom con mua to và ngọt hơn của con Tuyết Nga" hay "Bác vẫn vừa ý "gu" ăn mặc của con hơn con bé Mỹ Hồng, nó mà chọn áo cho thằng Thuận thì thôi... y như nhà quê". rồi thì "Con biết sở thích ăn uống của thằng Thuận đó. Ai đâu như con bé Liên Hoa, nó cứ nghĩ đàn ông khoái ăn vặt, ăn chua như nó hay sao ấy!"

Những lần được khen đó, Hân rất thích. Cô tự đắc ý khi nghĩ bà Yên đã bằng lòng, và cô đã ăn đứt đám bạn gái hay bồ bịch... gì đó trước

đây của Thuận. tới hôm nay thì hãy coi chừng, cô cũng sắp bị xếp vào hạng thứ phi thất sủng bởi tay bà thái hậu độc đáo này rồi.

Cẩn môi một hồi, Hân mới nói:

- Bác khuyên anh Thuận nên hợp tác với chị... gì đó là đúng vì cháu hoàn toàn không có khả năng buôn bán.

Bà Yên tủm tỉm cười:

- Có gì đâu phải lo, nếu thích nghề thì dạy vì nhàn hạ và... trí thức thì con cứ đi dạy, còn sau này, có thời gian rồi con sẽ phụ nó . Đừng nghĩ ngợi nhiều mệt trí.

Cầm múi bưởi đã bóc hết vỏ bao ngoài, bà sởi lởi đưa cho Hân:

- Ăn đi con . Bưởi ổi Tân Triều chính gốc đó . Ngọt như đường! Ăn vào hết dỗi hết hờn.

- Con đâu dám dỗi hờn, chỉ lo anh Thuận không thông cảm với con.

- Đó là chuyện của hai đứa, bác không có ý kiến . Nhưng Hân này! Con nghĩ kỹ đi, con sẽ sống đời với cha mẹ hay với chồng? Con đã trưởng thành rồi, phải tự quyền lựa chọn hướng đi cho mình chứ . với lại thằng Thuận có xúi con làm gì bậy đâu ? nó buồn lắm đó . Nói thật, bác sẽ tung vốn khá mạnh cho nó làm ăn . Nói là quán caphe vậy chứ không phải đơn giản , nó sẽ là một trọng vai quán sang trọng bậc nhất ở thành phố này . Nếu con bỏ lỡ cơ hội giúp thằng Thuận thì thật uổng . Đàn ông mà! không có ai kêu chân cũng nguy hiểm . Nếu chỉ ở nhà chăm sóc con cái rồi vùi đầu vào giao án, con sẽ không giữ được nó đâu . Bác biết tính con trai mình, nó đào hoa lắm! Đi tới đâu là có người mê tới đó . nhưng nó lại mê công danh sự nghiệp hơn, nó nhiều tham vọng lắm con ạ !

Lấp lánh mưa bay

Chương 2

Phải! Anh ấy rất nhiều tham vọng. một trong những tham vọng anh không giấu diếm là tham vọng làm giàu. Bao giờ anh cũng bận rộn vì tính toán, vì suy nghĩ các thủ đoạn để làm giàu. Thuấn khác những thanh niên đồng lứa ở điểm đó . Anh làm cô lo lắng khi thấy những nỗi đam mê danh vọng tiền tài của anh có gì đó hơi bệnh hoạn . Anh khao khát làm mọi việc để tìm ra nhiều tiền, hay ước lượng đánh giá mọi thứ bằng cách riêng của mình . Có một lần sau khi hôn cô thật lâu, Thuấn đã nói rằng, điều bộ nửa đùa, nửa thật:

- Trong những cô gái đến với anh, em là nghèo nhất, ngược lại em đẹp nhất . Với phụ nữ, sắc đẹp là vốn quý trời cho . Sắc đẹp có thể đổi lấy tất cả . Bởi vậy hiện nay hoa hậu cũng là một nghề hái ra bạc . Hân này! Sao em không đi thi hoa hậu nhỉ Em có thể đoạt giải lắm đó! Nếu là em, anh không bỏ lỡ cơ hội đâu!

- Anh có chịu cho em thi không?

Nhìn cô bằng cái nhìn hết sức tình tứ, Thuấn cười cười khò lấp khi thấy mặt cô xụ xuống:

- Khi nào anh hết yêu em, anh sẽ cho em đi thi hoa hậu . Lúc đó mình không là gì của nhau nữa nhưng anh vẫn được biết đến vì anh từng là người yêu của hoa hậu được chứ !

- Anh dám tính toán như vậy thì em cũng dám đi thi, không lại phụ lòng anh.

Bây giờ chẳng biết ai phụ lòng ai đây! Hân buồn bã khi nhớ lại câu chuyện đùa không vui hôm đó.

Cô hiểu giữa hai người vẫn có một khoảng cách về lối sống, về cách nghĩ, đã lỡ yêu rồi, dĩ nhiên Hân không thể để mất Thuấn, nhưng nếu làm theo đề nghị của anh, thì không được, vì cô đã là gì của anh đâu ? Khi bàn về tương lai, Thuấn chỉ phác ra một viễn cảnh, trong đó người vợ của anh mang vóc dáng rất chung, gần giống như cô con dâu mà mẹ anh vừa phác thảo chân dung lúc nãy . Người vợ đó có thể là Hân, nếu cô nghe lời anh râm rắp, cũng có thể là một người khác nếu họ nghe lời anh hơn cả cô . Dù gia đình hai bên đã biết nhau nhưng Hân vẫn sợ... có lẽ chị Trúc nói đúng. Thuấn tính toán ngay cả trong tình yêu và Hân sẽ khổ vì cô quá mê muội khi yêu anh.

- Nó về rồi kìa! Con cứ ngồi đây...

Bà Yến đứng dậy, nhẹ nhàng kéo đôi dép lười lên những bậc thang bằng gạch bông màu trắng . Hân ngồi lại một mình trong phòng

khách khá rộng, tim đập liên hồi khi nghe tiếng chân của Thuấn vang lên ngoài hành lang. Anh có thèm đến gần để ôm hôn cô không, hay sẽ phớt tỉnh đi lên lầu ?

Nhìn đôi tay mình ngoan ngoan khép vào nhau, Hân hồi hộp . Giận nhau bao nhiêu lần rồi, và sao lần nào cũng khổ đến thế !

Buông người xuống chiếc ghế salon dài, Thuấn lặng thinh. Anh người được mùi tóc thoảng thoảng thơm hương cỏ của Hân và thèm được hôn cô một nụ hôn bù, nhưng Thuấn vẫn lờ đi . Anh đốt cho mình một điếu Caraven rồi từ tốn nhả khói.

Cần phải phạt cho cô bé nhớ đời... Thuấn tự nhủ. Với anh, chẳng có chuyện gì phải vội, nhất là trong tình ái . Cuộc đời anh là chuỗi xâu các chuyện tình. Anh biết yêu đâu... từ thuở 13, 14 tuổi gì đó, đến bây giờ trái tim anh đã chai sượng rồi, nó đập để duy trì sự sống cho không vì mục đích nào khác cả . Đối với Thuấn, tình yêu cũng giống những thứ khác, phải lựa chọn sao cho có lợi kia. Và bây giờ anh sẵn sàng lựa chọn.

Đến lúc Hân đã rần rần nước mắt, Thuấn mới dụi thuốc vào gạt tàn rồi quay sang nhìn cô . Không vỗ về rồi rít như những lần năn nỉ trước, hôm nay Thuấn giữ vẻ dửng dưng và lạnh nhạt:

- Em nghĩ gì mà trở lại với anh ? Còn yêu anh chỉ nửa cho khổ.

Hân khổ sở nhìn anh:

- Không yêu anh, em biết yêu ai chứ!

Cười cay đắng, Thuấn ngửa mặt lên trần nhà :

- Em đã chọn học trò mình thì em cứ yêu lấy cái nghề dạy học cao quý ấy, em không hợp với cách sống cách nghĩ thực tế đến trần trụi của anh đâu . Em biết mà! không ai làm giàu trên sự an nhàn . Anh lúc nào cũng muốn cuộc đời mình đi lên, không cho phép mình ngừng nghỉ khi anh chưa có một sự nghiệp. yêu anh, em sẽ khổ vì em không đủ sức theo anh đâu.

Thấy thái độ xa cách của Thuấn rồi giọng nói phân tích rạch ròi của anh, Hân lo sợ:

- Nhưng anh đã nói là anh yêu em...

- Chính em làm cho anh phải suy nghĩ về những lời mình đã nói.

- Anh hãy nghĩ là em luôn luôn cần có anh. Hôm trước em nói những lời thật khó nghe với anh vì em không được bình tâm trước vấn đề tự em chẳng thể giải quyết, còn anh cứ muốn em phải trả lời ngay.

Thuấn hờ hững:

- Em có bình tâm thì vấn đề cũng chẳng khác hơn đâu . Nó có thể khác ở cách nói nhẹ nhàng tế nhị, những điều cốt lõi không thể khác khi em còn hoàn toàn lệ thuộc gia đình. Em chưa trưởng thành dù

em đã đi dạy, đã là cô giáo.

Hân ghen ở ngực, cô nhỏ nhẹ xuống nước nhận:

- Em phải làm sao khi từ trước đến giờ em vẫn như thế . Xưa nay em sống êm ấm với ba mẹ, anh chị. Khi biết anh, yêu anh, em sung sướng vì có thêm người thân . Với em gia đình là nơi nương tựa, anh là niềm tin, hy vọng và là tình yêu không thể thiếu được của em.

Thuấn chợt bật cười:

- Ha! Ha! Anh là niềm tin mà em lại không hề tin anh . Anh là hy vọng à ? Em hy vọng gì ở anh hả Hân ? không đâu! Anh chẳng là gì đối với em cả . Chỉ tại em lẳng mạn nên thi vị hóa cách nghĩ, cách nói mà thôi, em chưa yêu đâu.

- Tại sao anh nỡ nói vậy trong khi anh... anh thừa biết em đã yêu anh như thế nào.

Thuấn ngồi im lặng. Hân rùng mình khi nghe giọng nói của mình vang lên sao như giọng ai rất lạ . Không! Ta không thể mất anh ấy được. Cô kiên quyết thắm nhủ, rồi lại khổ sở vì hiểu đó là tiếng kêu của người tuyệt vọng tự an ủi mình thôi, vì chuyện được hay không là do Thuấn chứ không do cô, một con bé ngu ngốc đã đánh mất tình yêu chỉ vì một sự lựa chọn bốc đồng đại dột.

- Dù sao anh cũng đã rất yêu em -- Thuấn dừng lại như tìm từ cho chính xác -- nhưng chúng ta không hợp với nhau đâu Hân, vì vậy nên cứ nay hờn, mai giận mãi . Kể ra thì thời gian mình yêu nhau không chừng ít hơn thời gian giận nhau, vậy đừng yêu nữa thì tốt hơn!

- Anh nói sao nghe đơn giản quá vậy Thuấn. Đang yêu say đắm rồi không yêu nữa, dễ như lời anh vừa bảo ấy hả ! Em không thể mất anh...

- Nhưng em cũng không thể giữ được anh . Rất nhiều người đàn bà đã đi qua đời anh, không ai giữ chân anh lâu bằng em, và cũng chưa ai anh yêu nhiều như em . Khó nói anh là mẫu người không sống vì tình yêu . Với anh, công việc là nguồn đam mê bất tận. Anh làm nhiều và thất bại cũng nhiều . Anh căm thù sự nghèo đói và thề sẽ làm giàu bằng mọi cách, kể cả cách bẩn thỉu nhất . Phải! Kể cách bẩn thỉu nhất. Hôm nay anh không giấu em chút nào suy nghĩ của mình, để em thấy rõ em sẽ không chịu đựng anh nổi đâu.

Khe khẽ lắc đầu, Hân quả quyết :

- Em yêu anh, yêu cả cái tốt lẫn cái xấu của anh, em sẽ chịu đựng hết mọi thứ dù đó là cách làm giàu bẩn thỉu như anh nói, vì em nghĩ có cách làm giàu nào mà sạch đâu!

Đưa tay nâng gương mặt rất nhiều nét trẻ con của Hân, Thuấn ngọt

ngào:

- Em ngây thơ quá cô giáo của anh! Chính vì vậy khi yêu, em cũng yêu hết sức dại khờ . Em không chịu nghĩ sâu xa hơn sao Hân ? Bởi vậy người ta nói: Tình yêu muôn đời là mật để những con mồi nhẹ dạ tự động rơi vào. Anh chính là mật đắng sao em lại khát khao nếm hũ Hân?

Chẳng nghe câu hỏi cuối của Thuấn là sự hờn hĩnh của kẻ biết mình được si mê, Hân vẫn hồn nhiên bày tỏ lòng cô:

- Không hiểu yêu như thế nào là khôn ngoan, nếu yêu như em là dại khờ thì em sẽ mãi mãi dại khờ để anh đừng xa em.

- Được rồi mất, xa rồi gần, yêu thương rồi bội bạc chỉ là những từ rỗng, nó không có nghĩa gì cả khi mọi mối tình đều kết thúc theo cách riêng của nó . Cái gì được, dẫu xa xôi thì cuối cùng cũng sẽ được. Cái gì mất, có cố níu kéo nó vẫn mất.

Hân ngơ ngác:

- Em chưa hiểu hết ý của anh.

Vẫn giữ vẻ lửng lơ, Thuấn so vai:

- Điều đó tốt cho em.

Bóp nhẹ nhẹ bàn tay Hân, anh nói tiếp:

- Ý anh là em đừng lo lắng, tự dần vật mình bằng những câu như “Em không thể mất anh, em không thể xa anh”. vì điều đó nằm ngoài ước đoán của chúng ta. Ai có thể biết ngày mai thế nào . Hãy sống với những gì mình đang có là hạnh phúc nhất.

Mặt Hân như tối sầm lại, cô khan giọng:

- Không thể sống như vậy được! Em phải biết ngày mai của mình có anh hay không. Với em, tình yêu là cả cuộc đời chớ đâu phải là một giai đoạn.

- Trái lại, tình yêu với anh có nhiều giai đoạn. Anh không đoán được giai đoạn cuối sẽ đến với mình lúc nào. Hân! Nếu ngày mai của em không có anh thì sao . Em sẽ làm gì để giữ, để đừng mất anh ?

Hân xùi hắt xuống, cô cựa mình khỏi tay anh, giọng líu lại:

- Anh... anh nói thật ấy chứ ?

Thuấn bật cười thích thú:

- Dĩ nhiên là không thật, chỉ tưởng tượng thôi, anh đã chán ngán bản thân mình . Anh nói thế chẳng qua đời này phù du lắm, nên anh chỉ nghĩ tới những cái mình đang có.

Thần thờ, Hân nghi hoặc:

- Chắc gì cái anh đang có là em ? Vì em biết anh là người nhiều tham vọng. Chẳng bao giờ thấy đủ, thấy thừa, kể cả khi yêu.

Thuấn thì thầm:

- Em hiểu anh lắm Hân ạ ! Bởi vậy không yêu em, anh sẽ buồn chết được.

Hân thù người nhìn Thuấn. Bao giờ anh cũng như người khó hiểu, bao giờ anh cũng giữ lại chút riêng của mình, cho không thổ lộ, yêu ghét giận hờn thành thật như cô . Chắc vì vậy mà Thuấn cho rằng cô yêu hết sức đại khờ, đã sa vào lưới tình rồi biết làm sao cho không ra đây ? Những lời lơ lửng của Thuấn như một dự báo khủng khiếp rằng cô sẽ mất anh. Hãy cố mà giữ lấy được ngày nào hay ngày ấy. Hân bỗng ước ao mình hãy trở thành kẻ khác: Khôn ngoan, lạnh lùng, độc ác để có thể đối phó với chính tình yêu mê muội của mình. Về lớp ngồi phịch xuống ghế, cô biết Thảo gọi mình vào cốt yếu để khoe 4 bức tranh kia thôi, chớ để gì cô ta nhờ ai đó vẽ giúp Hân.

Thảo và Hân từ trước đến giờ là hai “ngôi sao” của trường, đã là sao thì bao giờ người ta cũng muốn mình sáng nhất, chói lọi nhất và duy nhất trong vòm trời, vì vậy hai cô không khi nào thân với nhau.

Tính Thảo huênh hoang hay ganh ghét ai hơn mình, tính Hân tự cao không nhún nhường kẻ khác, hai người ngọt ngọt, phỉnh phờ khen nhau, nhưng không khi nào thật với nhau, giống như câu người đời thường nói “2 cô ca sĩ có yêu nhau bao giờ... ”.

Thảo và Hân đều được ban giám hiệu cưng chiều như các cô ca sĩ đang ăn khách được các ông bầu ái mộ, vì cả hai đều là giáo viên dạy giỏi. Sống trong cái thế giới hầu như toàn là đàn bà ở lứa tuổi lẽ ra phải đùm đê con cái, trái lại vẫn phải phòng không này, Hân là nhỏ nhất, chính vì vậy cô được cưng chiều cũng nhiều và bị ganh tị cũng không phải ít.

- Làm gì ngồi thù ra vậy? Cho nè Hân?

Nhìn trái xoài chín cây vàng ửng trên tay Trúc thật hấp dẫn, Hân sáng mắt:

- Ở đâu mà ngon vậy chị Trúc?

Mỉm cười, chị Trúc đáp bằng giọng khan tiếng:

- Người ta cho mà chị không ăn xoài được. Nóng trong người quá, tắt cả tiếng đây này!

- Sao lại ăn không được! Chị ăn không được thì em cũng không được luôn. Kỳ ghê! Cái gì chị cũng để dành cho con Hân, bởi vậy em không bị ghét sao được!

- Ai ganh ghét kẻ đó có tội. Chị muốn cho ai thì chị cho. Kỳ ghê!... Sợ bị ghét à?

Biết Trúc... nhái mình, Hân tủm tỉm cười:

- Mà anh chàng nào cho chị vậy? Khai thật đi.

- Ói! Chàng hieu chớ chàng nào. Của thằng Triều chớ ai đâu mà tra

với hỏi.

Xụ mặt xuống, Hân để trái xoài lên bàn đánh cộp một cái:

- Bảo đảm của chùa. Hết hứng ăn!

Trúc tròn mắt nhìn cô:

- Cái gì vậy? Hôm nay em chê cả xoài à ? Xoài này chín cây ngọt lắm!

- Xoài của lão quỷ ấy dứt khoát không ăn. Chị đem qua cho bà Thảo...

Trúc bỗng hạ giọng xuống kiểu đàn bà bắt đầu thì thầm nhiều chuyện:

- Ủa! Sao em biết?

Hân ngạc nhiên khi thấy Trúc tự xưng hà “tổng” đồ ngọt:

- Em có biết gì đâu? Mà chị muốn hỏi vụ gì chứ ?

Giọng Trúc càng nhỏ hơn nữa khiến Hân phải tập trung chú ý mới nghe được hết nội dung đầy bí mật:

- Chị nghe nói con Thảo... mê thằng Triều lắm.

Trong lòng Hân dậy lên một loạt những đợt hả hê, khoái trá nối tiếp nhau. A! Hay thật! Con... mẹ mình ghét nhất đi mê lão... quỷ mình căm nhất! Hay! Hay!

Vỗ tay vào nhau, Hân kêu:

- Xứng đào, xứng kếp ấy chứ! Vậy khỏi cho xoài, chắc lão ta đã tặng bà ấy hàng chục trái rồi.

- Xì! Nghe mà ham! Thằng Triều có màng gì con Thảo.

Hân chưng hửng:

- Sao lại không màng?

Trúc ra vẻ hiểu biết:

- Thằng Triều làm sao có thể hợp tánh nó được. Con Thảo chỉ được mỗi cái tên là nghe là lạ, đặc biệt, còn tất cả ở nó rỗng toét.

Nhéch môi cười khinh khỉnh, Hân chêm một câu:

- Vậy theo chị Ông Triều... đắt hử?

- Lại cái giọng khi người, khó nghe. Hình như em quen đánh giá con người qua bề ngoài, rồi coi thường, hoặc không thấy được cái tiềm tàng bên trong hay sao ấy! Chớ em nghĩ về Triều như thế nào?

Vấn cách nói cao ngạo, Hân mai mỉa:

- Ôi giới... Thì bảo vệ muôn năm chớ có gì khá hơn đâu mà phải nghĩ về, với nghe tới. A! không biết sao ông ta... cà nhắc hả chị Trúc?

Chị Trúc khó chịu ra mặt:

- Em thật vô tình! Nó là thương binh, mà Hân nè! Chị nghe câu em hỏi còn... mắc chán chường, nói chi nó, một người vì mọi người mà tàn tật.

Hân bật cười:

- Anh ta vì mọi người chớ chắc chắn không vì em rồi. Chị ngộ thật, tại sao em phải biết anh ta từng là bộ đội rồi thành thương binh chớ.

Trúc nhìn sững Hân:

- Em có thể thản nhiên nói về người cộng tác chung với mình như vậy sao? Lạ thật! Rất nhiều lúc em sâu sắc đậm thắm và rất có tâm hồn, rồi cũng có lắm khi em ăn nói rất nhảm tâm. Cũng may là những cái tốt em đều giành hết cho học trò, không thì... thì... thì... A! Mà cái thói vô tình, ích kỷ, nhảm tâm này em học ở đâu ra vậy Hân? Chị để ý trước đây có bao giờ em...

Hân cau mày ngắt lời:

- Chị lại... trước đây với trước kia. Em lúc nào cũng nói thật điều mình nghĩ, một cái gì thật quá cũng trở thành vô tình, nhảm tâm hết, thưa chị !

Trúc làm thỉnh bước trở ra sân đón trẻ. Biết chị giận mình, cô ngao ngán nhìn về cổng. Triều đứng đơn độc dưới gốc bàng, anh đang say sưa theo dõi đám trẻ con chơi xích đu. Bất chợt Hân bủi môi. Rõ ràng đầu ngày đã bức mình vì chuyện không đâu... Nếu như người thương binh gác cổng là ai khác, chắc chắn không khi nào Hân nói những lời chướng tai như vậy, đằng này lại là Triều, kẻ cô ưa chẳng vô nên Hân đã độc mồm một cách cô ý .

Lấp lánh mưa bay

Chương 3

- Thế đấy, sáng sớm đã bị quỷ ám!

Hân hất mặt nhìn trời, vừa giấu sự bức bối của mình vừa tránh Triều. Cả nửa tháng nay, trừ ngày... hạnh ngộ đầu tiên vì không cảnh giác nên cô phải xuống xe dẫn bộ. Hân luôn là người có thành tích cao nhất ở trường này về việc “vượt rào chắn” của Triều.

Và cứ mọi lần tạo thành tích, cô lại hí hửng khoe chị Trúc, để bao giờ Hân cũng nhận được cái nhún vai bất đồng tình của chị ấy. Điều đó càng làm Hân có ác cảm hơn với Triều. Cô không phải là kẻ dị đoan mê tín, nhưng sao kỳ, sáng nào cô chạm phải mặt anh ngay cổng là y như rằng ngày ấy cô gặp chuyện bức mình, không trong trường, thì ở nhà, hoặc với Thuấn, nên phải nói cô ghét cay ghét đắng Triều, và anh cũng tỏ ra chẳng ưa gì cô.

Hôm nay không biết mình sẽ bực vì chuyện gì đây -- Hân cố đạp lên con dốc nhỏ cho nhanh để xe sẵn trớn lao vào cổng, không ngờ Triều bước ra đứng... an ngữ trước sân. Anh mỉm cười thật tươi...

- Trong hân ta cũng hay hay ấy chứ!

Hân vừa ngạc nhiên với khám phá của mình thì Triều đã giữ tay cầm, ghì xe cô lại. Đang trớn chạy hơi nhanh, Hân chúi mũi, muốn úp cả mặt vào vai anh. Cô gân cổ lên:

- Này! làm trò gì vậy! Buông ra!

Giọng Triều tỉnh bơ:

- Có làm gì đâu! Tôi sẽ dắt xe vào tận nhà để xe giùm cô, vì tôi biết cô lười dắt xe lắm. Nào! Xin mời cô Hân xuống xe... Hay cô muốn ngồi trên yên cho tôi đẩy?

Liếc ra đằng sau, thấy có vài phụ huynh dẫn xe vô sân và mỉm cười chào mình, Hân bèn xuống yên. Nuốt hận vào lòng, cô phun ra lời độc ác:

- Cám ơn! Tôi tự dắt được rồi, vì tôi có... què đâu mà anh phải đẩy.

Hân chột cấn mỗi khi thấy gương mặt Triều đổi sắc. Cô chưa kịp hiểu sao mình nở độc miệng đến thế, thì đã nghe tiếng cười rất khẽ:

- Vái trời điều đó đừng bao giờ xảy ra cho cô, vì què khổ lắm.

Nói dứt lời Triều quay đi, Hân vịn xe đứng chết trân giữa sân. Sao với tất cả mọi người đàn ông trừ Thuấn của cô ra, Hân rất chua ngoa đánh đá có lẽ tại cô không yêu nên sẵn sàng nói cho người ta khổ.

Khổ như Triều vừa rồi, cô mới vui hay sao ấy!

Nếu cô nói nặng lời với những kẻ mặt dạn mày dày, ro re theo tán tỉnh cô thì khác, đằng này hân ta có tán cô lời nào đâu. Chỉ vì câu đùa nhằm buộc cô làm đúng quy định của cơ quan thôi, mà cô đã đụng vào chỗ nhục buột tăn cũng của tâm hồn hân. Lẽ ra không nên nói vậy... Nhưng xét cho cùng cũng tại Triều, Hân cho cô phải như những người dễ dãi khác ở trường này đâu mà đùa. Muốn đùa với Lê Phước Bảo Hân phải có trình độ nhất định nào đó, chớ cỡ như bảo vệ cơ quan thì ... xin lỗi, cô hưởng quả phạt đền vừa rồi cũng vừa lắm.

Những lời rõ ràng nguy biện như giúp Hân lặn hết chút xú ân hận vừa nhen lên trong tim mình ra ngoài. cô trở lại với cảm giác hả hê thường có khi làm được việc gì ưng ý. Thản nhiên, Hân dắt xe vào nhà xe rồi lững thững bước trên hành lang về lớp.

Trường của Hân đây là một trong đám ba ngôi trường mẫu giáo rộng đẹp nhất, nhì thành phố này. Xưa kia nơi đây là tu viện nên khuôn viên trường thật yên tĩnh và đẹp tuyệt với dãy hành lang rộng có hàng cột tròn to và những mái vòm hình bán nguyệt kiểu phương Tây

xưa cũ. Ở những cột ấy, chẳng chịt các loại dây leo, chúng luôn xanh mướt và mềm mại dán vào nhau che kín vòm cong trên cao. Dưới vòm cong đấy là mấy bậc thềm đã xanh là nơi Hân ưng ý nhất khi ngồi kể chuyện cổ tích cho học trò nghe. Ngồi ở đây bao giờ cô cũng thấy hồn mình tràn đầy cảm xúc để nhập vào các vai trong các câu chuyện thần tiên để yêu của thế giới trẻ thơ.

Đi ngang lớp Chồi 2, cô nghe tiếng gọi:

- Ê! Hân! Vào đây!

Dù không thích Thạch Thảo, nhưng nghe giọng gọi như tiếng reo vui của cô ta, Hân chẳng làm sao đi luôn được. Hân miễn cưỡng bước vào trong xem chuyện gì.

Thảo quỳ gối trên sân lớp, tay chống xuống gạch, nghiêng đầu ngắm những bức tranh bày ra trước mặt với vẻ ngưỡng mộ:

- Xem nè Hân! đẹp tuyệt! đẹp tuyệt vời!

Nhìn 4 bức tranh vẽ minh họa chuyện cổ tích “Chàng Rùa” bày ra dưới đất, Hân phải gật gù khen trước khi thắc mắc:

- Màu sắc sáng và đẹp thật! Chị mượn ai vẽ vậy chị Thảo?

Nghênh mặt lên đắc ý, Thảo tự hào:

- Mượn à! Làm gì phải mượn vẽ. Người ta theo năn nỉ, xin được vẽ dùm ấy chứ. Em có cần vẽ gì không, chị ra lệnh là có ngay, có ngay! Thừa biết là Thảo không tốt như lời cô ta nói, Hân vẫn đẩy đưa:

- Em cần quá đi chứ! Gần hỏi thi rồi đó đứng dạy học u đơng ra, chưa vẽ vời gì cả...

Thấp giọng xuống như rất quan tâm, Hân thì thầm:

- Ai mà... yêu chị dữ vậy chị Thảo? Nguyt Hân một cái rở dài, Thảo ửng hồng đôi má đầy đặc tặn nhang, rồi chớp mắt:

- Con nhỏ này! Nhảm nhí vừa vừa thôi!

- Ờ hay! Em có nói gì khác lời chị vừa thố lộ đâu mà chị lại mắng em nhảm nhí.

- Không mắng để em la rùm cho... người ta cười à.

Hân đỏ mặt, trêu tới:

- Mà... người ta nào vậy? nói để em mừng ké với.

Cúi xuống nhìn thật lâu vào các bức tranh, Thảo cười cười, nói trót đi ngay:

- Em cần gì biết cho phiền lòng!

Hân lắc đầu:

- Muốn nhờ mình phải biết người mới dám chứ. Chị không nói thì thôi, em về lớp đây.

- Đùa mà! Giận chị rồi sao Hân?

Bước ra tới cửa, cô mai mỉa nói vọng vào:

- Đâu có, em biết chị lâu rồi! Thương không hết, lấy đâu ra giận với hờn cho nặng ngực.

- Công nhận Bá tước Dờ Phephắc ngoài đời có nhiều tài ý như nhân vật Dờ Phephắc chồng của Anghêric trong phim “Nữ hầu tước thiên thần” vậy ta ơi!

Thảo toe toét cười rồi gật đầu tận thưởng lời Huyền Sương vừa nói một cách hảnh diện:

- Chị cũng không ngờ ảnh nhiều tài như vậy. Này nhé đàn hay, hát giỏi mà vẽ thì lại tuyệt vời. Đúng là có tật phải lắm tài!...

Vừa ăn, Hân vừa lắng tai nghe Sương cười khúc khích để thêm vào lời Thảo:

- Hi! Hi! Tuyệt vời nhất là cái chân độc đáo tạo nên hình tượng điển hình rất xứng với chị Thảo. Ông bà ta nói “trao tài gái sắc”. Bá tước Dờ phe phắc có tài, chị Thảo nhà mình thì... thì có sắc. Hay thật đó nhen! Lần này ráng sao trường mình có đám cưới đi chị Thảo. Chị xung phong mở hàng đi, chớ để tụi này... ế hoài sao? Sắp hăm với... bầm hết rồi, không khéo phòng giáo dục chuyển bọn này qua viện bảo tồn bảo tàng hết thì khó lắm đấy!

Liếc cặp mắt làm duyên trong phát lạnh lùng, Thảo trách:

- Lại nói tào lao, không khéo ảnh nghe được sẽ trách chị sao không kín miệng. Mấy đứa hông biết, chứ tính ảnh khó lắm!

Tự nhiên Hân buột miệng:

- Ảnh nào vậy chị Thảo ?

Sương cười nói leo:

- Không phải ảnh của Hân đâu mà hỏi.

Hân khó chịu, cô đang nghĩ một câu thật xứng để kê lại Sương, thì Thảo đã vội hê hả kéo qua chuyện khác:

- Ô! Hồi tối chị thấy chàng của Hân nè. Bao giờ anh ta cũng ăn vận thật lịch sự và đúng model, dù không đi với người yêu.

- Cũng không có nghĩa là đi “solo” một mình... He! He!...

Hân nóng mặt, cô múc một muỗng rau câu mát lạnh cho vào miệng như tự dần cơn giận của mình rồi mỉm cười:

- Ít khi nào anh Thuấn đi một mình lắm Sương ạ ! Mình biết rõ điều đó chứ . Lần đầu tiên mình nhìn thấy Thuấn, anh cũng đang đi bên một cô gái, liên tục thôi sau đó anh Thuấn bỏ mặc cô ta để ở suốt bên mình. Lần đó là sinh nhật của thằng bé Lễ Trí, tính ra đến nay đã hai năm rồi, một khoảng thời gian dài để giữ chân người đàn ông nổi tiếng đào hoa với một cuộc tình. Nhưng nói thật, có bao giờ Hân này phải cực nhọc vì công việc như phải giữ chân, hay trói buộc trái tim Thuấn đâu?

Liếc Thảo và Sương một cái, Hân khinh khỉnh nói tiếp:

- Trái lại mình luôn luôn lạnh nhạt và hồ hù. Càng ác chừng nào, đàn ông càng si chừng nấy. Mình dừng dừng khi thấy anh chàng đi với người khác, thậm chí mình khen cô ả đẹp và xứng với anh nửa chữ. Vậy đó mà Thuấn cứ đeo mình, đi chơi với thứ chẳng ra gì rồi tới năn nỉ ỉ ôi, khóc lóc nữa là khác. Mình không bao giờ mất ảnh, vì mình biết Thuấn yêu mình cuồng điên suốt gần 3 năm trời.

Hồi trẻ đời mới vốn đã rất day ra, Sương nhấn mạnh:

- Điên thì đúng hơn là cuồng điên. Mà những lời của Hân nói “Hư thật khó tưởng”. Xin lỗi ghen, dù thật hay ảo thì một trong hai bạn nhất định cũng có người bị tâm thần. Cầu mong ai đó cứ tiếp tục triển miên trong cơn mê điên ấy, để khỏi phải tự tử chết khi thực tại quá phũ phàng.

Như kẻ chơi bài đã biết tay của đối phương, Sương làm bộ vô tình nói với Thảo:

- Nếu anh Thuấn là kẻ chuyên môn tìm người để lấp cho đầy khoảng trống của trái tim thì chắc em phải cho chị Khương Liên của em biết bộ mặt thật của anh ta thôi chị Thảo ạ !

Nghe tới Liên, Hân chợt mất bình tĩnh. Rõ ràng có cái gì đó không ổn! Hân tự thấy mình lố bịch với những lời nói dối vừa rồi, những ngọn lao đã phóng ra không lẽ mình lại lấy chính ngực mình làm bia. Hân chưa chát nghĩ tới bà Yến và Thuấn...

Thuấn hẹn cô tối hôm qua những chờ mãi đến 9 giờ vẫn không thấy anh tới. Sốt ruột Hân chạy xe ào ào đến nhà anh, bà Yến niềm nở, tươi cười ngồi nói chuyện với cô. Bà nói anh bận chờ ông chú ruột đi thăm người quen mới từ Canada về...

Hân bị thất sủng thật rồi. những lời dối cô nói với Sương chẳng qua để ngụy trang, để che dấu tâm trạng hoang mang đau khổ từ tối đến giờ thôi. Sao những lời dối trá bao giờ cũng xa lạ với cô, vừa rồi lại được thốt lên thông thả, bình thản giống thật vậy? Thật đến nỗi như đã ăn vào cô. Lời nói dối không là ngọn lao phóng đi đâu, mà nó y như con chuột lao thẳng vào miệng mèo, đâu biết cái chết sẽ đến vô cùng tức tưởi, nhưng em biết làm sao hỏi Thuấn khi anh đã bày cho em cách nói dối, nghĩ dối khi yêu.

Hân vờ vỉnh kêu lên:

- A! Khương Liên à ! Tối hôm qua Thuấn đi với chị ta để bán vé văn để mở quán... Không lẽ Sương nghĩ Liên cũng là người để anh Thuấn lấp đầy khoảng trống sao?

- Dĩ nhiên chị Liên không phải hạng gái ấy, nên tôi mới nói với chị những lời vừa được nghe từ mồm Hân để chị sáng mắt ra.

Rất bẻm mép, Hân ngọt ngào:

- Kìa Sương! Chị Liên là chỗ làm ăn với anh Thuấn, làm gì chị không biết ảnh yêu Hân, và có khối cô gái khác bầu lầy ảnh mà Sương phải nhọc công nói đi, nói lại.

Liếc Hân một cái đầy thâm ý, Sương gật gù:

- Ở trường này ai chả biết Thuấn yêu Hân những điều đó là do Hân xướng lên. Còn sự thật thì sao? Ồ là la ! Chỉ có trời và hai người biết thôi.

Thấy Hân mím môi hân học, Thảo vội vàng vò tay, ý như cô đang gây sự tập trung chú ý của học trò khi dừng lớp:

- Này! Này! Chú ý! Chú ý! Bá tước Đờ Phe phắc... tới. Đừng có mà ồm tỏi nữa, kỳ lắm.

Hân liếc mắt ra cửa vừa lúc Triều bước vào. Hình như anh đang có chuyện gì vui nên trên gương mặt thường ngày khó dăm dăm, Hân bắt gặp một nụ cười thật quyến rũ . Dù đang bực dọc vì những chuyện vừa xảy ra, Hân cũng chưa ngoa nghĩ thảm:

- Chí Phèo cũng biết làm duyên với đàn bà con gái... Cũng phải thôi! Ở trong thế giới phòng không này, anh ta đương nhiên có giá, và nụ cười vừa rồi là cách anh ta nâng giá mình lên đấy.

Thích chí với ý nghĩ mình, Hân hất mặt về phía Triều và tủm tỉm cười. Ánh mắt Triều rơi vào ngay cô, anh đón nhận nụ cười mĩm ấy và thản nhiên đáp lại:

- Chào Hân... và tất cả.

Dù khôn hơn nói thêm “và tất cả”, Triều vẫn cảm thấy ngay sự lạnh lùng đến đáng sợ toát ra từ Thảo và Sương. Vừa ngồi xuống bàn, anh đã bị phán phao:

- Ở đây đâu có nhiều người cách mấy cũng chỉ là hai thôi. Một là Hân, hai là tất cả. Anh Triều chia đôi bọn này ra từ hồi nào vậy? Chia như thế là không đồng đều đâu.

Triều còn ngập ngừng chưa biết trả lời trả vốn ra sao thì Hân đã đứng dậy:

- Xin lỗi! Hân là một chớ có bao giờ chung với quý vị đâu để bị chia . Chào anh Triều và... tất cả.

Đi ra tới hành lang, cô vẫn nghe giọng Sương đuổi theo:

- Đạo này lại bày đặt hóm hỉnh, thấy ghét!

Hân vào văn phòng và nhắc điện thoại. Tay thoăn thoắt nhấn vào những con số đã nằm trong tim từ khi cô yêu Thuấn.

- Thuấn đây! Xin lỗi ai ở đầu dây?

- Em đây! Dĩ nhiên không phải là Khương Liên.

Cô nghe giọng Thuấn cười rất khê:

- Lém lỉnh hay ghen tương vậy cô giáo? Bỏ học trò cho ai rồi mà gọi điện tra tấn anh vậy?

- Giờ này học trò ngủ và chị Trúc trông chúng nó. Em vừa mới ăn cơm ở Căn tin xong, no bụng nhưng không thể nào ngủ được. Chắc anh biết tại sao rồi?

- Có! Anh biết theo cảnh của anh, Hân nè! Đêm qua anh về cũng không ngủ được, em biết tại sao không?

- Tại anh cứ tơ tưởng tới người đẹp Khương Liên... nên... nè...

- Lại chưa! Em điện thoại thăm anh hay thăm Liên nào đó, sao cứ nhắc đến cô ta hoài vậy?

Hân tự thấy mình ngốc. Thuấn không phải mẫu đàn ông mà cô có thể dùng biện pháp ghen tương trách móc để ràng buộc. Cô ngăn nỗi ảm ức, Hân nói trớ đi:

- Em đùa cho vui thôi! Tại hôm qua em nghe mẹ nhắc tên cô ta mấy lần.

- Nhưng chưa bao giờ em nghe anh nói đến Liên phải không? Bé ạ ! Đừng đại dốt nhắc tên một phụ nữ khác với giọng ganh tỵ trước người mình yêu quá ba lần vì một hai lần đầu anh ta có thể khó chịu, song đến lần thứ 3 anh ta sẽ tò mò chú ý, rồi lần thứ 4, thứ 5, thứ 6, thật khó biết anh ta nghĩ gì lắm.

Hân nghe giọng Thuấn nhỏ như thì thầm:

- Anh yêu em và áy náy suốt đêm vì lỡ hẹn. Chiều nay anh đón cũng ở cổng trường, được chưa? Bây giờ anh buồn ngủ lắm. Hôn một cái nhé!

Có tiếng Thuấn hôn gió qua điện thoại rồi tiếng gác máy khô khan vang lên. Hân ngồi thừ người ra ghế. Thuấn là như vậy đó, lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại là yêu cô, yêu cô . Nhưng với Hân lời nói ấy như vẫn chưa đủ, cô khao khát hiểu hết con người anh, hiểu hết những lời ỏm ờ lấp lửng của anh. Anh phải là của riêng cô chứ không phải của công việc hay bất kỳ ai khác. Nếu đòi hỏi như vậy, cô có quá ích kỷ không? Cô có quyền ích kỷ chứ vì Thuấn đã nói yêu cô mà khi yêu có mấy người rộng lượng bao dung? Bước ra sân, thấy Triều đi ngược về phía mình , Hân quay ngoặt người, nhanh đến mức cô chẳng hiểu vì sao. Đi được vài bước, Hân nghe Triều gọi:

- Bảo Hân!

Đứng lại một cách miễn cưỡng, Hân lạnh lùng cố giấu sự khó chịu vì nghe Triều gọi trống:

- Có chuyện gì vậy anh Triều?

- Chuyện phải quay với nhau thôi! Tôi biết Hân phiền vì thái độ của tôi hồi sớm mai này. Đừng giận nhé!

Nhượng đôi mày lên, Hân thách thức:

- vậy là anh đã nhận ra ai phải, ai quấy rồi chứ gì? Nếu đúng thế tôi giận anh làm chi. Nói thật, từ trước đến giờ trường này không có anh cũng như cái bằng giọng kiêu quăng cáo nghề nghiệp bảo vệ “Xuống xe dẫn bộ khi ra vào” thì cũng chẳng ai sao cả. Bày vẽ chi nguyên tác cứng nhắc, nâng phận hình thức cho thêm mệt mỗi người vậy?

Dầu đã chuẩn bị tinh thần từ trước để đối phó với cô gái đẹp những quá hoắc này, Triều vẫn không sao ngờ tới những lời rất khó nghe được thốt ra từ gương mặt thật dễ thương, nếu không muốn nói là có vẻ rất nai tơ trong trắng của cô. Triều thản nhiên trước luận điệu khiêu khích của cô, thay vì quặm mặt xuống gầm gừ, anh lại cười rất tươi và rất giòn:

- Té ra tất cả mọi người từ phụ huynh học sinh, cán bộ, giáo viên, ban giám hiệu trường rồi khách khứa ở các ban ngành khác đến đây đều sai quấy khi thực hiện “Xuống xe dẫn bộ”, chỉ trừ cô giáo Hân thích làm khác hơn với mọi người là đúng sao? Phải thú thật là từ trước đến giờ tôi mới gặp một người độc đáo như Hân. Những cô dở hơi, muốn mọi người chú ý tới mình thường rất lập dị. Mà tôi... để ý Hân từ buổi đầu rồi, đừng thêm khác thiên hạ nữa, nhầm lẫn, chẳng có hay ho gì đâu!

Nhìn nụ cười thích chí không tắt trên môi Triều, Hân cảm phần nói. Hân ta cố tình bóp méo vấn đề một cách ranh ma quỷ quái để mai mỉa cô. Cái câu chào: “Bảo Hân... và tất cả” rõ ràng là một sự phân chia như lời Sương ganh tỵ, có điều Sương không hiểu hết thâm ý của gã què này như cô vừa hiểu đâu. Hứ! Cô chỉ là thiếu số vừa ngoan cố vừa lố bịch dưới mắt gã. Mà Triều là gì để dám chỉ trích cô chứ! Cô chỉ muốn được tự tung tự tác trong những hoạt động đời thường một chút thôi, vì ở gia đình với những ràng buộc, những tuân thủ đã làm cô quá sức mệt mỏi rồi, ấy vậy mà có mấy ai hiểu cô, để cho rằng Hân lập dị. Tự dưng Hân thấy chán nản. không ai ngoài cô ra hiểu tại sao rất nhiều khi cô nói năng chua ngoa bất mẫn, hành động ương ngạnh như nổi loạn, để rồi khi trở về nhà cô sống khép kín cùng những riêng tư của mình cho phù hợp với nề nếp gia đình. Một gia đình luôn tôn trọng danh dự và sợ tai tiếng.

Nhéch môi gượng gạo cười nhưng Hân không nhìn:

- Cảm ơn sự chú ý đầy tính chất... gác dạn của anh. Và cũng nói thêm cho rõ, tôi rất ghét ba cái trò ngồi một chỗ để theo dõi kẻ khác. Anh nên làm việc gì đó có ý nghĩa hơn đi, đừng bao giờ nghĩ rằng đổ vài giọt máu trả nợ non sông là đã đủ quyền để kiểm tra tư cách mọi người. Chả ra làm sao đâu!

Triều nóng cả người, anh nắm chặt đôi tay lại như sắp đánh ai để rồi thần thờ duỗi tay ra. Có lẽ Hân nói đúng. Anh chẳng ra làm sao cả nếu không muốn nói là vô dụng. Chậm rãi anh nhún từng tiếng:

- Cảm ơn Hân đã nói thật suy nghĩ của mình. Thì ra kẻ dở hơi, vô dụng thích chơi trội là tôi chứ không phải là cô.

Dứt lời anh bỏ đi trước. Hân khó chịu nhìn theo, cô chợt nhận ra trong từng bước chân hơi khập khễnh của Triều có vẻ gì mạnh mẽ và vô cùng quyết liệt. Hân đã nói động đến anh như cô muốn, sao cô không thấy hả hê mà lại thấy nặng nề, bức dọc. Thở dài, cô ngồi xuống bậc thềm. Giờ ngủ trưa hết rồi, chị Trúc khua trống cho học sinh dậy. Chúng lục đục xếp hàng đi làm vệ sinh, vừa đi chúng vừa hát líu lo:

- “Chú bộ đội đi xa,
Tết chú không về nhà,
Nghe đây chú có thấy
Chúng cháu hát bài ca
Chú bộ đội đi xa
Cho mùa xuân nở hoa”...

Năm rồi Hân hỏi thi, tiết dạy bài hát này, cô đã dạy xuất sắc với sự xúc cảm thật lòng mình khi nghĩ về người chiến sĩ. Sao bây giờ tiếp xúc với Triều cũng là người lính, một thương binh, cô lại không tìm thấy được chút mảy may nào xúc cảm cô đã từng có. Chẳng lẽ giờ lên lớp ấy chỉ là một vở diễn mà cô diễn thật đạt vai cô giáo với những lời thuộc như sáo hay sao? Lòng Hân chùng xuống nỗi buồn lạ lùng. Thì ra thực tế và những điều dạy trên lớp, đâu chỉ dạy cho trẻ mẫu giáo thôi, vẫn còn một khoảng cách rất dài. Cô không hề dối lòng khi dạy học trò mình những tình cảm trong sáng tốt đẹp giữa người với người, nhưng bây giờ cô mới thấy ra hình như những tình cảm cô truyền đạt chỉ mang tính chất ước lệ, chung chung và có gì đó không thật. Còn tại sao không thật, câu giải đáp vẫn còn là dấu chấm hỏi trên trang giáo án hàng tuần cô phải soạn.

Lấp lánh mưa bay

Chương 4

Út Tọ cố gắng lê tấm thân xiêu vẹo đi cho mau về phía trường mẫu giáo. Hôm nay Tọ tới hơi trễ, cổng trường đã mở và phụ huynh vào

trong đón con về cả rồi, thế là mất những mối quen thường mua vé số của Tọ. Thất vọng, Út Tọ đưa mắt tìm kiếm và bước về phía một thanh niên ăn mặc sang trọng đang ngồi chờ ai trên chiếc cúp.

- Mua giúp em một tờ anh 2!

Gã thanh niên nhú mày khó chịu, anh ta hơi né người tránh khi Tọ chìa xấp vé số ra. Tọ đọc trong ánh mắt người khách sự ghê tởm lẫn khinh rẻ... nhưng điều đó chẳng nghĩa lý gì, vì đã biết bao nhiêu lần rồi Út Tọ đã phải chịu đựng những ánh mắt như vậy.

- Không mua!

Thái độ cọc và phũ phàng của gã thanh niên không làm Tọ nản:

- Mua giúp em đi! Số em bán hay trúng lắm.

Gã thanh niên hất mặt lên rồi khinh khỉnh quay đi chỗ khác. Tọ vừa định rút lui cho xong thì một giọng nói nũng nịu níu chân anh lại.

- Kìa anh! Mua dùm người ta vài vé. Đây cũng là một trong nhiều cách làm giàu mau nhất đó nha.

Tọ gật đầu, nói theo như một phản xạ:

- Phải rồi anh 2! Cô giáo nói đúng đó.

Út Tọ thấy anh chàng đang quạu quọ bỗng tươi ngay nét mặt, giọng điệu cọc lốc thay bằng lời dịu ngọt:

- Em lựa vé đi! Bao nhiêu tờ cũng được.

- Em đâu biết lựa. Anh lựa dùm em đi.

Tọ lại nghe gã thanh niên cười, tiếng cười ròn rã nhưng lạnh làm sao.

- Thích chơi trò may rủi thì phải biết lựa chọn sự rủi may chứ! Em thử vận may xem sao Bảo Hân?

Thuấn lấy xấp vé số trên tay Út Tọ đưa cho Hân. Cô tòm tòm cười rồi rút đại hai tờ đưa Thuấn:

- Em gửi vận may của em cho anh cát hộ!

Thuấn trả tiền vé số kèm theo câu nói:

- Khởi thối tiền thừa!

Út Tọ cảm ơn rồi quay lưng đi. Anh nghe loáng thoáng giọng gã thanh niên:

- Người vớ ngợm trông phát khiếp! Cứ y như con rối dây lặc lìa, lặc lẹo. Cái con rối ấy biết em là cô giáo. Hay thật!

Tọ cố ý bước thật chậm, nhưng anh không đoán được lời Hân nói, cô đã ngồi phía sau anh chàng của mình và xe họ đã xa rồi. Tụ dưng Út Tọ thấy buồn, cái buồn thật vô duyên. Anh không buồn vì gã thanh niên sang trọng bảnh trai kia gọi mình là con rối dây lặc lìa lặc lẹo mà buồn vì cô giáo Hân. Sao cô ấy lại quen cái gã trông lố đời quá sức ấy nhỉ ?

Vừa bước đi với dáng xiêu vẹo muốn té xấp về phía trước, Tẹo vừa lầm bầm với câu tự hỏi. Không ăn nhập gì tới mình. Mà sao lại không ăn nhập chứ? Thật ra đã rất nhiều lần Tẹo nhìn trộm Hân. Anh để ý đến cô từ lúc cô giáo Hân còn là học sinh phổ thông. Hồi đó ngày nào Tẹo cũng đi bán vé số ngang nhà Hân, cô bé có nụ cười rất hồn nhiên bỗng dưng chiếm lĩnh tâm hồn của kẻ tật nguyền luôn phải nhận những cái nhìn soi mói của người đời. Tẹo nhớ lần đầu tiên Hân trông thấy anh, cô đã đứng sững lại, nhướng mắt nhìn chăm chặp, dáng vẻ như một con sẻ nhỏ nhút nhát sẵn sàng cất cánh bay, chỉ cần anh bước thêm một bước cô sẽ bay mất ngay.

Hôm ấy Út Tẹo đã chìa ngay xấp vé số cho Hân thấy như một lời phân bua, rồi chệnh choạng bước ra xa. Từ đó Tẹo không khi nào đi sát hàng rào nhà Hân để ghé mắt nhìn vào trong tìm kiếm như anh đã từng làm cô hoảng sợ. Đi bán ngang nhà, anh sẽ đi bên phía nhà đối diện và lòng rào rạt niềm vui khi thấy cô bé ấy luôn dành cho anh những nụ cười thân thiện, dầu anh chưa bao giờ... dám đến gần để mời cô mua một tờ vé số. Với anh, Hân cao xa quá!

Mấy năm rồi nhỉ từ cái ngày đầu tiên ấy? Út Tẹo bước vào sân trường đã vắng ngắt. Buổi chiều ở đây gọi nhớ khu Ký Nhi Viện, nơi anh lớn lên. Nhưng những đứa trẻ được cha mẹ cưng quý gọi vào đây là những đứa may mắn có phúc, có phần chớ đâu phải như anh, bị bỏ vào Ký Nhi Viện vì là con hoang vô thừa nhận.

Tẹo mỉm cười nhún nhó, ngược mắt nhìn những tàn lá phượng vĩ đã xếp cánh ngủ. Chiều bình yên lạ lùng vì những màu lá xanh mướt mà ấy.

- Ê! Út Tẹo! Vào đây! Vào đây!

Triều ló đầu ra khỏi phòng bảo vệ rồi đưa tay vẫy. Út Tẹo như tỉnh mộng, anh phản đối.

- Ra đây mát hơn. Ở trong cái phòng gì như cái hộp, chán thấy mồ! Xách cái đòn ra luôn nha ông hộ pháp gác chùa.

Ngồi xuống trên chiếc ghế đá kế Út Tẹo, Triều thấy bịch thuốc rê lên mặt ghế rồi hỏi:

- Làm gì chiều nay đòi đòn vậy Út? Anh không biết đòn vọng cổ đâu nhen. Nhất là hát theo cái kiểu hút hơi đếm chữ rồi chạy như Vũ Linh thì thú thật, bàn tay chắc phải sáu ngón họa may đòn theo mới kịp.

Út Tẹo làm thinh, Triều nhận ra Tẹo im lặng không phải vì lo tập trung vấn điều thuốc cho khéo mà vì anh ta đang nghĩ ngợi gì đó. Biết tánh Út Tẹo, Triều chẳng hỏi thăm mà cầm đàn lên dạo khúc dạo đầu bài “Sóng nước biếc”. Mới đàn vài đoạn chưa đủ mềm tay Tẹo đã càu nhàu:

- Đờn bài nhạc nghe lạ hoắc, đã vậy còn không chịu hát, ai mà hiểu gì đâu để nghe chớ!
- Chú mày muốn nghe bài nào phải nói ra chứ. Tự nhiên ngồi ngậm tằm rồi bây giờ cần nhần.
- Bài “Đời tôi cô đơn” đi! Bài đó hay!
- Cô đơn! Cô đơn! Xin đừng gọi tên tôi, để tôi đi cho đẹp lòng người... Xin đừng gọi tên tôi, thiết tha...
- Không phải! “Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn...” kìa! Chớ bài này kỳ thấy mồ...

Triều cười. Anh khoanh hai tay trên thùng đờn hỏi nhỏ:

- Yêu ai vậy?

Tạo gượng gạo:

- Có ai đâu mà yêu. Anh hỏi gì mà ác quá! Bộ có yêu ai mới được nghe nhạc tình yêu à!
- Tại anh thấy chú mày nãy giờ là lạ nên đùa vậy mà! Sáng giờ bán được không?
- Ngày hôm nay thì hết vé rồi. Ba mớ này là vé số mai xổ.
- Mớ hàng chưa?
- Rồi. hai tấm. Cho luôn phần tiền thừa nữa chứ.
- Vậy là hên rồi. Sao cau có thế?
- Anh biết ai mở hàng cho em lúc nãy không?

Nghe Tạo hỏi đó, tự dưng Triều tò mò:

- Ai vậy?
- Bảo Hân! Cô giáo trường này nè.
- À thì ra thế! Con bé ấy hôm nay cũng biết làm việc thiện nên út Tạo tự ái chớ gì?

Tạo phản ứng ngay:

- Mua vé số rồi trả tiền chớ có bố thí đâu mà anh nói làm việc thiện. Em bực cái khác kìa.

Tay chậm rãi vắn điệu thuốc nhưng Triều nao nao khi nghe nhắc đến “khắc tinh” của mình. Từ buổi trưa Hân lên mặt... dạy đời anh tới nay, hai người tránh đụng mặt nhau. Buổi sáng Hân có... tài xế đưa, buổi chiều có xế đón nên việc “xuống xe dẫn bộ” không còn là điều Triều chờ đợi để xem con bé giáo viên giỏi ở trường sẽ đổ lị ra tới chừng nào mới thôi. Hôm nay chẳng biết cô ta làm gì mà Út Tạo có vẻ bực dọc đến thế.

Rít một hơi dài, Triều hỏi dò:

- Hân xách mé gì em à?
- Không! Hân rất tế nhị với Út Tạo này.

Buồn cười vì từ “tế nhị” được Út Tạo... trình trọng thốt ra, Triều thán

nhiên rít một hơi thuốc nữa chứ không thêm hỏi tới. Đó là cách chọc tức cho gã xấu xí tật nguyên khao khát có người tâm sự này thổ lộ tất cả.

Vờ như không quan tâm đến nỗi niềm của Tẹo, Triều vờ cây đàn rồi cất tiếng hát đùa:

- "Cô Hân ơi, chú Út yêu cô lắm! Cô dạy chú Út múa đẹp xinh... Cô dạy chú Út yêu đời mình, tình tang tính, tang tính tình, dạ chú Út yêu hết "mình".

- Thôi đừng có hát bậy nữa! Em tức sao Hân có thẳng bồ mặt mày già đời quá, nhìn khó coi thiệt là khó coi.

Triều ngừng đàn, giọng anh tự nhiên cay cú:

- Ông bà nói "Nồi nào úp vung nấy" ít bao giờ trật lắm! Chú mày tức cái gì kỳ vậy? Mặt mày già đời mới xứng với cái vẻ chua ngoa nhưng giả bộ ngoan hiền, khờ khạo của Hân chứ?

- Cô ta khờ thật chứ đâu có giả bộ .

- Sao em biết Hân... khờ thật?

Út Tẹo gật đầu quả quyết:

- Biết chứ. Em biết Hân từ hồi còn học lớp 11, 12 lận, chứ không phải mới biết khi vô trường này chơi với anh đâu.

Không ngờ mình bị hổ to, Triều buông câu cụt ngắn cho đỡ què:

- Vậy sao! Chú mày kín mồm quá, ai mà biết... Anh nói thật. Ở nhà chẳng hiểu Hân ngoan hiền, khờ khạo cỡ nào, chứ ở đây, trong quan hệ đồng nghiệp cô ta tự cao, chua ngoa, hợp hỉnh đến mức chẳng mấy người ưa vô.

Út Tẹo ngần ngừ:

- Anh cũng ghét Hân phải không ?

Triều bối rối, anh phá ra cười để che dấu sự mâu thuẫn chột bùng lên trong tâm hồn vì câu hỏi hết sức đột ngột của Tẹo rồi lờ lững nói:

- Hân đẹp như vậy, đàn ông nào ghét cho đành. Nhưng anh đâu dám trèo cao. Cái chân khập khểnh này mà té thì vô phương ngồi dậy.

Với lại Hân không ưa dân gác cổng như anh, chưa bao giờ anh nhận được cái chào, hoặc nụ cười mỉm của cô nàng. Có lẽ phải nói Hân ghét anh thì đúng hơn.

- Anh nói sao á! Chớ em biết mà, gia đình Hân nổi tiếng khó, con cái được dạy dỗ nên thân, nên người hàng xóm khen lắm. Em đi bán rồi la cà khu phố nhà Hân, em biết mà! Gia đình đó đi thưa về trình, gọi dạ, bảo vâng, ăn uống phải mời. Hân là con gái út không những được cha mẹ dạy dỗ, mà còn được anh chị lớn trong nhà lo lắng chỉ bảo từng chút, mọi điều, nên Hân ngoan lắm chứ đâu có đánh đá chua ngoa như anh nói. Chắc mấy cô giáo kia ganh với Hân mới nói

xấu cô ấy với anh cho bỏ ghét đó thôi.

- Cô ta là út trong nhà à?

- Ừ!

- Thảo nào! Con út nên vừa nông vừa quậy là chí phải. Anh cũng là con út nên anh hiểu quá! Ngoan ngoan vâng lời cho vừa lòng tất cả người lớn, nhưng đến khi hết vâng lời nổi rồi thì... hết biết luôn.

- Nghĩa là sao? Em cũng là út nè, mà em không hiểu ý anh nói.

Triều gãi tai:

- Anh cũng chẳng biết giải thích sao đây nữa. Đại khái là... là... ừ, thí dụ như anh chẳng hạn. Hồi nhỏ anh sợ ba anh lắm, ông khó tài trời, quyền hành với mẹ anh và anh chị anh ghê gớm, trong nhà ai cũng riu riu vâng lệnh ông. Anh cũng vậy, nhưng khi vào lớp anh lại khác. Anh nghịch ngợm, phá phách, thậm chí ăn nói ngang ngược, bắt nạt kẻ khác, như để cho thỏa những giây phút bị ép xác ở nhà vậy mà. Anh không nghĩ Hân ở đây khác ở nhà với lý do cô ta cũng muốn thoát ra khỏi cái cùng cực trong gia đình như anh, vì Hân là phụ nữ lại lớn rồi. Mà nếu không phải vậy thì hóa ra bản chất Hân chưa ngoa, đánh đá thật hay sao?

- Không đâu! -- Út Tọ lại buột miệng bênh vực, rồi im lìm mân mê quyển sổ carô nhỏ ghi chi chít những hàng số. Đó là quyển sổ ghi những lô trúng mỗi ngày của các loại vé số. Nhìn dáng ngồi cú rũ với chiếc đầu to, tóc cứng, đen sì của Tọ mà Triều thấy xót xa.

Nghĩ ông trời cũng trớ trêu, sanh chi con người đã xấu xí lại tật nguyền. Tên Út Tọ như đi đôi với một nét gì xiêu vẹo mất thăng bằng giống dáng đi của người mang tên có vằn trúc trắc. Bù lại Tọ có duyên buôn bán, ít khi nào Tọ phải "Ôm" vé số như những người khác, vì vé số Út Tọ bán hay trúng, không nhiều, chỉ lai rai đủ các tay mê số có món tiền nhỏ để mua tiếp sự rủi may. Vì vậy ở địa bàn của quận này có rất nhiều người bán vé số nhưng nói đến Út Tọ vé số, thì ai cũng bắt gặp ngay trong trí nhớ mình cái dáng đi muốn té sấp về trước với cánh tay trái có tật teo đi, cổ tay khoèo lại tự như móng chim, lúc nào cũng dong đưa giữ thăng bằng cho cánh tay phải cầm xấp vé số chào mời.

Hình thù quái dị thường làm người có tật hận thù loài người. Nhưng với Út Tọ thì không, anh đặc biệt thích trẻ con và thú vật. Tâm hồn anh tràn đầy lòng thương xót và cảm thông với mọi sự bất hạnh trên đời, vì xét cho cùng có ai trên đời này bất hạnh hơn anh.

Triều quen Tọ trong trường hợp khá hi hữu. Đạo ấy Triều mới xuất ngũ, anh buồn khổ vì thương tật nên hầu như suốt ngày ngồi một mình ngoài quán rượu, cứ ly này qua ly khác, lắm khi nằm gục luôn

trên bàn.

Có một lần quá say Triều té nằm trên lề đường giữa đêm. không biết bằng sức lực và cách thức nào mà Út Tọ đã kè Triều về căn chòi tồi tàn trong hốc của mình. Tọ cạo gió, xoa dầu cho Triều. Anh ngủ suốt đêm trong nhà người ta, đến sáng thức giấc, ngồi bật dậy Triều đã kinh hoàng lẫn lộn khi thấy một gương mặt lạ hoắc, xấu xí đang cười với mình trong không gian lụp xụp, tối tăm, kỳ cục ở một nơi Triều chưa bao giờ tới.

Sau đó hai người tự dựng thân thiết với nhau. Tọ trước đây luôn phải hứng chịu sự hắt hủi nên khi tìm thấy nơi Triều một tình bạn thực sự thì bao nhiêu tình cảm nồng nàn chất chứa trong lòng anh tuôn trào ra. Triều nhận thấy Tọ rất nhạy cảm và cũng đàn ông như ai, vì vậy anh chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi chiều nay Út Tọ tỏ vẻ bứt rứt buồn phiền vì một cô gái đẹp.

- Anh biết bồ của Hân chứ?

- Không! Nhưng biết cô ta có bồ. Cô ta đẹp mà làm gì chẳng có kẻ đeo đuổi. Dĩ nhiên những kẻ đó phải vừa giàu vừa đẹp, chứ không phải què quặt như anh em mình.

Nói dứt lời tự dựng Triều thấy kỳ. Hình như trong câu anh nói có chút gì chua chát ghen tuông. Anh có nghĩ xấu cho Hân không khi bảo rằng những kẻ đeo đuổi cô phải vừa giàu vừa đẹp? Rõ ràng Tọ không đồng ý với anh nên cậu ta lên tiếng ngay:

- Em lại nghĩ không phải vậy, lời anh nói giống như Hân ham thích bề ngoài và tiền bạc. không phải vậy đâu!

- Nhưng ít ra cô ta cũng rất cao vọng, ánh mắt ấy có khi nào nhìn xuống để biết thông cảm với cái khổ của người khác.

Giọng Tọ thật trầm:

- Tại sao anh lại bắt cô ấy nhìn xuống những người như em để thông cảm? Hân còn trẻ quá, lại sống bình an trong gia đình hạnh phúc.

Nếu cô ta có cảm thông cái khổ của ai đó đi chẳng nữa cũng chỉ là sự thương hại thoáng qua thôi, rồi sẽ quên ngay, vì hầu như Hân có khổ hời nào đâu để biết cảm thông sâu sắc cái khổ của kẻ khác.

Tọ ngập ngừng nói tiếp:

- Đôi lúc em nghĩ. Nếu như anh không bị thương để phải hơi... thọt chân, biết anh có hiểu mà thương em như hiện giờ anh đang thương không?

- Vậy té ra em nghĩ anh thân thiết với em là vì sự đồng cảm về thân phận à?

Không nghe Tọ trả lời, Triều vớ cây đàn ghê ngao hát:

- "Anh về,

Một nắng, hai sương,
Da chia, thịt xe?
thiên đường vỡ tan.
Lưng khom,
áo lạnh, tay đàn,
Thương em nhớ mẹ.
cung đàn vỡ đôi.
Anh về chân thọt
tình phai,
Nương cau, vườn chuối
với ai ngọt bùi.
Chiều xuân
chống gậy nhìn trời,
Lòng nghe mưa bụi
hết thời thanh xuân.
Anh về
mặt đất nhá nhem,
Đồng không mông quạnh
sầu điền trong hồn...”

Bài hát thất chí này của thằng bạn cùng nằm viện với anh sáng tác. Một lần uống ngà ngà, anh đem đàn ra sân ngồi hát, ba anh nghe được, ông nổi xung thiên nên đập vỡ cây đàn và mắng anh một trận nên thân. Ông bảo “Chuyện bị tàn tật là hoàn toàn do ý của mày, bây giờ không được than thân trách phận hay làm phiền mọi người trong gia đình”. Với ông, Triều biết mình bị coi như đã chết, vì anh là đứa duy nhất trong nhà dám cãi ý ông, để bây giờ thân tàn ma dại, ngày hai buổi ngồi nhìn thiên hạ ra rồi vào.

Nghĩ cũng tội cho cha mình, Triều biết ông đặt nhiều kỳ vọng vào thằng con út, cố vun xới cho nó một tương lai rực rỡ. Khi tốt nghiệp phổ thông có giấy gọi Triều đi nghĩa vụ, ông chạy chọt hết mình lo được cả giấy chứng nhận đau tim bẩm sinh để anh được miễn, song song với các thứ giấy tờ đó là hồ sơ đi hợp tác lao động ở Đức, buộc anh phải đi nước ngoài.

Người ta bảo ở cái lứa tuổi của anh hồi đó hay có những cơn điên tự ái lắm. Không hiểu anh có điên không mà tự ái dùng dùng, kiên quyết đi nghĩa vụ. Triều ý thức được rằng anh không làm như vậy thì suốt đời anh chẳng bao giờ thành người lớn trong gia đình cũng như ngoài xã hội, vì bao giờ dưới ánh mắt của ba mẹ, anh chị, Triều cũng là thằng bé út khờ khạo cần phải được che chở, cưng chiều.

Anh đã được che chở, cưng chiều nhiều đến mức ngán ngẩm rồi,

bây giờ Triều muốn chống lại bất cứ sự bảo hộ nào, để sau này được sống đúng với mình nhất, không bị lệ thuộc vào bất kỳ ai. Triều nhớ ngày anh lên đường, gia đình không đi tiễn, mẹ anh nằm khóc trong buồng, ba anh tuyên bố trong sự tuyệt vọng rằng sẽ từ... để coi mày cái lời cha mẹ, một thân một mình sẽ làm được cái gì cho đời mày.

Đến bây giờ đúng là anh chưa làm được gì cho đời mình cả, đã vậy còn què quặt khi trở về. Triều rất đau khổ nhưng anh không hề ân hận... Phải! Anh không hề ân hận.

Với Triều, gia đình vẫn là nơi cần thiết cho tinh thần, cho tâm hồn anh, anh không rời bỏ nó được, nhưng anh cũng không răm rắp làm theo ý ba mình được. Và cứ thế anh sống dai dẳng không lối thoát trong tình thương, sự phẫn nộ của những người thân.

Triều buong đàn nghe giọng Út Tẹo nhỏ nhỏ:

- Anh Triều à. Anh từng là một người lính bị thương rồi trở về, thân phận của em làm sao giống anh được, em chỉ là đứa con hoang lớn lên từ Ký Nhi Viện, em què quặt tật nguyên như vậy chẳng qua tại người ta... à... Cha mẹ em không muốn em có mặt trên đời này.

Nhìn Triều với vẻ ngưỡng mộ, Tẹo ao ước:

- Em luôn luôn mơ ước làm được việc gì đó có ích cho mọi người, một công việc thật sự có ý nghĩa...

- Giống như anh, nhỏ vài giọt máu xuống chiến trường, phải không? Út Tẹo thần thờ gật đầu rồi cười bẽn lễn, Triều lắc đầu nhìn Tẹo ái ngại, anh chợt nhớ những lời mai mỉa như gai nhọn của Hân mà đau rồi liền tức thời, anh tự an ủi mình... Ít ra trên đời vẫn còn có nhiều người biết nghĩ tới sự hy sinh của anh như Út Tẹo.

Không muốn trở lại vấn đề làm mình buốt nhức, Triều hỏi sang chuyện khác:

- Má em hết bệnh chưa Tẹo?

- Đỡ thôi chứ không bao giờ hết đâu. Khổ cái là vừa ngồi dậy nổi, bả lại kéo ngay cái xe đi đổ rác. Nghĩ mà thương, số má em, khổ lắm anh Triều!

Triều sực nhớ tới bà Xe Rác, tên mà mọi người thường gọi mẹ Út Tẹo mỗi khi bà khom lưng kéo chiếc xe đổ rác rồi đập vào miếng sắt kêu mọi người đem thùng rác ra đổ.

Triều nghe các ông xích lô già ngồi cà kê ngoài quán kể rằng ngày xưa bà Xe Rác cũng đẹp người, chỉ có tội quá nghèo mà lại cao số, rốt cuộc phải làm bé hết người này tới người khác, một bầy con không cha cứ tiếp nối ra đời như kết quả của những món nợ tình.

Tẹo là đứa út, què quặt tàn tật từ buổi lọt lòng, cũng như ba thằng

anh mình , cha của Tọ đã biến mất trước khi đưa con ra đời. Cũng là thói quen, bà mẹ lại ôm con để trước cửa Ký Nhi Viện của mấy bà Phước. Bà đã bỏ đi mấy ngày rồi không hiểu nghĩ sao bà trở lại nơi bà từng vút bốn đứa con để xin vào làm không công, miễn sao ngày có ba bữa ăn.

5 tháng nối tiếp trôi qua, cái Ký Nhi Viện xưa không còn, người ta lấy cơ sở ấy làm thành trường mẫu giáo. Phường cấp cho 4 mẹ con Út Tọ một miếng đất trống, vài tấm tôn cũ, vài miếng ván cong queo, thế là họ có chỗ để ở, dù xấu xí cũng là cái nhà riêng của mình.

Bốn anh em thật sự sống chung với nhau nhưng hình như chưa bao giờ chúng coi nhau như là anh em, nếu có chẳng là trừ Út Tọ. Phải chăng càng ở lâu trong viện mồ côi, người ta càng quên để khó tin rằng mình có quan hệ ruột thịt với bất cứ ai, dù rằng những người thân đó đã từng sống chung với họ, cùng hít thở cái không khí lạnh, ẩm, tối của Ký Nhi Viện.

Tự dưng Triều hỏi:

- Ba ông anh của Tọ sao không ở chung với bác?
- Có chứ! Nhưng mấy ông đi suốt.

Tọ nói vậy rồi im lặng, hình như anh không thích nói tới các anh mình. Có vài lần Triều loáng thoáng thấy họ trong các quán nhậu và anh nhận ra Út Tọ khác xa ba ông anh. Ở họ có vẻ gì làm lì, bậm trợn nếu không muốn nói là hung ác.

- Em về.

Tọ đột ngột đứng dậy làm Triều ngạc nhiên:

- Còn sớm mà. Ở Lại ăn cơm với anh cho vui.

Tọ ngăn ngừ rồi dứt khoát:

- Để hôm khác. Em phải tới chỗ ông thầu Quế cho ông lựa số trước. Ông dặn mà em quên.

- Vậy thì anh không dám giữ. Mai rảnh ghé chơi.

- Anh cứ ở đây hoài, không về nhà sao?

- Có về chứ. Nhưng ban đêm phải ở Lại.

Tọ nhe răng cười:

- Cứ như anh chắc ế vợ . Cô nào mà dám ượng vì sợ tối ngủ chỉ có một mình.

- Ôi! Hơi đâu chú mày lo. Bao giờ có ai ượng thì anh đây chuyển ngành.

- Quan trọng là anh ượng ai chưa đã ?

- Anh ượng nhiều người lắm nên rốt cuộc vẫn “Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn”.

Tọ nghe Triều hát bài mình thích nên gật đầu nhịp theo khoái chí.

Anh lại xiêu vẹo lê tấm thân xấu xí của mình trở lại cổng. Thành phố giờ này đã lên đèn, mọi người đang quây quần bên mâm cơm. Tọ nghĩ tới bà mẹ của mình rồi nghĩ tới Triều. Anh đang một mình giữa ngôi trường vắng lặng rộng thênh thang với bốn bức tường cao chia cách anh với bên ngoài ồn ào náo nhiệt.

Bước vào một quán cà-phê định mời khách, Tọ bỗng quay trở ra ngay , trong đó có nhiều cặp đang nghiêng đầu thăm thì bên nhau... Nhỡ gặp Hân và tên người yêu có bộ mặt cáo già của cô ta thì sao? Tọ ngả nghiêng bước đi. Anh buồn bã nghĩ: Với Hân, anh cũng như những người bán vé số khác chứ có gì đâu để anh phải ngại ngùng sợ chạm mặt... Cẩn môi Tọ đưa mắt nhìn trời. Ngôi sao hôm chiều nay đẹp quá. Trên trời mới vừa sẩm tối, trông nó non nớt và trong sáng lạ lùng. Nhưng ngôi sao ấy không phải của mình đâu. Vì chiều nào cũng vậy, Tọ luôn bắt gặp sao hôm trên đường về nhà, đến khi vào tới con hẻm sâu tăm tối thì trên trời đã mọc rất nhiều sao. Anh đứng ở cái sân dơ bẩn phơi đầy những mảnh bao mủ của mẹ anh mót từ bao nhiêu cái thùng rác, để nhìn lên trời... Từ mảnh sân bé xíu thấp chum, khoảng trời trên cao tự nhiên nhỏ lại và ngôi sao hôm nằm đâu đó trên khoảng trời khác chứ không trên khoảng trời của sân nhà anh.

Lấp lánh mưa bay

Chương 5

- Hừ! Con đi đâu mà giờ này mới về tới nhà ?

Tránh nhìn gương mặt hầm hầm của ông Lân, Bảo Hân lí nhí:

- Dạ... Con đi thăm chị bạn bị bệnh.

- Đi với ai? Đi bằng cái gì mà xe đạp để ở nhà hả ?

- Dạ... con đi với anh Thuận! Ảnh chở con...

- Tại sao có xe mà không đi, để phải lệ thuộc người khác, chưa là gì để đưa đón mới ngày đầu . Ba cấm!

- Dạo này con mệt trong người, đạp xe không nổi, nên anh Thuận mới...

Ông Lân quắc mắt:

- Lại vẽ thêm chuyện! Đây đến trường có bao xa chứ . Lúc nào con cũng là đứa cứng đầu nhất nhà, lúc nào con cũng viện lý này lẽ nọ để ngụy biện, để chạy tội.

Nhìn vẻ giận dữ của ông Lân, Hân làm thinh, cô đứng ôm cái ví trong tay âm ức... Biết đến bao giờ mình mới không bị coi là trẻ con nhỉ?

Ngao ngán, Hân quay lưng định bước vào trong thì ông Lân đã nói:

- Con làm lì để chống đối phải không Hân?

Hân bậm môi đáp lại:

- Con không làm lì chống đối, cũng không ngại biện để chạy tội. Con lớn rồi, đôi khi con phải có tự do riêng của mình chứ, tại sao lúc nào mọi người cũng coi con như trẻ nít ngu ngơ, lúc nào cũng muốn con phải ru rú trong nhà như nhà tù kín vậy ?

Ông Lân nạt:

- Giỏi! Hôm nay con giỏi quá rồi đó Hân. Con học ở đâu thói trả treo với cha mẹ vậy ? Hứ! Để tự do riêng cho con đi cặp kè với thằng Thuấn chứ gì ? Coi chừng đó! Ba đang suy nghĩ về tư cách, đạo đức và bản chất con người nó đấy. Xem chừng chẳng tốt lành gì đâu.

Nghe ba mình lên án... người yêu, Hân bối rối, cô tung đòn... nhẹ để dò:

- Gia đình mình và gia đình anh Thuấn đâu phải chỗ xa lạ . Con quen anh khi ba mẹ đồng ý cho phép, tính ra hơn hai năm rồi, tụi con có làm gì xấu đâu để bây giờ ba... ba... lại... Híc ! Híc! Chê anh thậm tệ. Ông Lân nhíu mày bực dọc, định nói gì đó, nhưng không hiểu sao lại thôi, khoát tay ông cộc lốc:

- Đi vào trong đi!

Bảo Hân lui thủi bước vô nhà bếp, gặp mẹ âm thầm ngồi bên thau chén dờ . Hân vội vàng nói:

- Mẹ để đó con rửa! Sao tối nay ba về sớm vậy?

Giọng bà Thủy hiền lành:

- Tối nay không hợp hành, không công việc đột xuất thì ba về sớm. Con hỏi nghe lạ chưa ? Mẹ dặn rồi mà con ráng đi về cho trễ. Ông về không thấy con, ông bực mình luôn với mẹ. Ôi! Ông nhẫn nhục xuống.

Hân phân bua:

- Ba bực luôn anh Thuấn nữa mới khổ chứ.

Bà Thủy im lặng. Hân nghe tiếng nước từ rô-bi-nê chảy nhè nhẹ vào thau lẫn tiếng mẹ mình thở dài:

- Mẹ nói đi nói lại nhiều lần rồi. Dầu thương cỡ nào cũng không quá thân mật với thằng Thuấn, mẹ muốn đâu đó rõ ràng, quen hơn hai năm rồi, ít ra mẹ con nó cũng phải bước tới đánh tiếng chứ.

Hân hấp tấp bênh vực :

- Tại con chưa muốn lấy chồng sớm! Ý con muốn anh phải có một sự nghiệp đàng hoàng.

- Mẹ sợ lúc đó con đã... nửa chừng xuân rồi!

Hân gượng cười trước câu đùa của mẹ. Cô lo bà Thủy đoán biết được, câu bà thắc mắc vừa rồi, là mối bận tâm duy nhất của cô hiện nay...

Thật ra cô muốn gia đình Thuận tiến tới cưới hỏi từ lâu rồi, nhưng cô thấy rõ anh mỗi lúc một tự cho mình là sợi dây tình cô cố tình bước vào. Đã có lúc Hân tưởng chừng mình tuyệt vọng đến mức để rồi.... Nhưng bây giờ thì không, mới đây cô đang siết lần sợi dây tình, và Thuận cũng đang yên ấm cùng cô. Sau lần ngu muội “chọn học trò bỏ người yêu” đó, hai người... vui vẻ trở lại, mỗi ngày Thuận đưa đón cô tới trường. Bảo Hân không nghe anh và bà Hoàng Yến nhắc gì tới việc mở quán cà-phê to nhất nhì thành phố nữa, hai mẹ con Thuận hình như đã chuyển sang hướng làm ăn khác, một cách làm ăn không cần có số vốn liếng mà Thuận tránh né mỗi khi cô hỏi tới. Cái bằng kỹ sư Bách Khoa của Thuận chỉ là cái mặc cho đẹp, cho sang chứ chưa bao giờ anh sử dụng nó trong công việc làm ăn.

- Con không ăn cơm hả Hân?

- Dạ... hồi chiều tụi con có đi ăn rồi mẹ . Tối nay con phải thức soạn bài thế nào cũng phải ăn thêm . Không ế đâu mẹ lo.

Bà Thủy nghiêm mặt:

- Mẹ muốn hai đứa phải danh chánh ngôn thuận khi đi chơi với nhau, thời gian tìm hiểu đã hơn hai năm, khá dài đấy Hân. Thành Thuận thật lòng thương thì phải tiến tới, nếu không thì dừng lại ở mức độ bạn bè, nó chỉ được tới nhà chơi, chứ không được phép đưa đón mỗi ngày như cả nửa tháng nay. Hàng xóm xù xì, họ hàng dị nghị, mẹ khổ tâm quá Hân ạ !

Thấy Hân thờ mắt làm thinh, bà Thủy nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Trong nhà này, anh chị con cha mẹ đều cưới gã đàn ông hết cả rồi, bây giờ còn mình con, lại là út nên ba con vì... cưng chiều không khe khắt, khó khăn như với mấy đứa lớn, nhưng như vậy không có nghĩa là thả lỏng cho con muốn làm gì thì làm đâu.

Hân vờ nhăn nhó:

- Con thấy mình chưa làm gì sai hay đi xa hơn điều mẹ luôn căn dặn... Với lại mẹ ơi! Sắp năm hai ngàn tới nơi rồi... Ba mẹ có lo quá, con mất bạn bè lẫn người yêu chỉ vì chưa vội lấy chồng mà, với có bồ...

- Mẹ không đùa đâu Hân. Con phải gợi ý với thằng Thuận cho nó hiểu mà đưa mẹ nó qua gặp ba mẹ. Người ta nói “Cưới vợ phải cưới liền tay”. Nó tính chuyện gì mà cứ kéo cù cưa cù nhầy mãi vậy? Ba con hăm rồi đó!

Ngó mắt ra Hân hỏi:

- Ba hầm gì hả mẹ ?

- Ông nghe ai nói gì đó về thằng Thuấn lẫn mẹ nó, ông bức lắm!

Hân ngạc nhiên:

- Mà nói cái gì hả mẹ ?

Bà Thủy lắc đầu:

- Mẹ có hỏi nhưng ông làm thinh, nên có dám hỏi tiếp đâu . May là cái vụ mẹ con nó định mở quán cà-phê ôm gì đó ông không hay, ông mà hay là đổ con được gặp nó, đi với nó.

Chắc lười, Hân ngồi rầu . Cô không đoán ra ông bố khó tính của mình bức dọc người mình yêu vụ gì . Cũng may phúc là chuyện Thuấn xui cô nghỉ dạy để mở quán cà-phê cô không dám về nhà hé môi, ba cô mà biết vụ xúi biếu này, còn nổi sung thiên lên tới đâu nữa. Rụt rè Hân hỏi:

- Mẹ à! Nhầm ba bức rồi... rồi... thí dụ mẹ anh Thuấn qua gặp ba mẹ bàn chuyện tụi con, ba không bằng lòng thì sao?

Bối rối trước vẻ mặt lo lắng của con gái, bà Thủy lại lắc đầu:

- Mẹ chẳng hiểu ý ba con sao nữa. Độ này ông thay đổi nhiều quá! Nghe giọng mẹ mình tự nhiên nhỏ dần và trầm xuống như tiếng than, Hân bỗng thấy thương bà xót cả lòng. So với ba cô, mẹ cô già hơn nhiều, bà tàn tụy, quên mình, hy sinh tất cả mọi thứ vì chồng vì con. Ba cô là người độc đoán, thích ra lệnh và ưa mọi người tuân lệnh mình . Trong gia đình người tuân lệnh ông răm rắp trước tiên là mẹ cô, bà tuân lệnh ông vì yêu hay muốn gia đình yên ấm, thật sự cô không hiểu nổi . Khi biết suy nghĩ tới giờ, Hân thấy không khí gia đình lúc nào cũng êm đềm . Mẹ cô vẫn sung sướng mọi khi nghe bà con, họ hàng đem gia đình mình ra làm tấm gương hạnh phúc cho mọi người soi. Bà không sung sướng sao được khi thấy con cái, ba đứa đã ăn học thành tài, cưới gả rõ ràng mày mặt được hai đứa lớn, còn đứa út cũng nhiều người ngắm nghé, trong khi chồng thì công danh sự nghiệp cứ thẳng tiến.

Nhưng càng lớn, Hân càng nhận ra dường như cái hạnh phúc mẹ cô có, được đắp bồi bằng sự chịu đựng của một phụ nữ đã được nuôi dạy bằng những ước lệ đạo đức loại tam cương, ngũ thường xa xưa. Tình yêu bà dành cho ba cô chỉ gói gọn trong nghĩa đạo lý vợ chồng, chớ không bắt nguồn từ tình yêu, kiểu như cô đang yêu Thuấn bây giờ.

Hân nghe mẹ kể, mẹ lấy chồng năm vừa 16 tuổi, người ta mai mối và ông bà ngoại đã nhận lời. Lúc ấy ba cô là chàng trai 18 tuổi, ông vâng lời gia đình cưới vợ để có người chăm sóc cha mẹ, để yên tâm

đi du học ở nước ngoài. Đến khi ông trở về thì đã có thằng con trai đầu lòng 5 tuổi...

- Phải chi ba con đừng chuyển công tác thì mẹ đỡ lo.

Tiếng bà Thủy khẽ khàng cất lên làm Hân sực tỉnh. Cô vội vàng hỏi:

- Mẹ lo chuyện gì mới được chứ ?

- Qua cơ quan này cứ tiệc tùng hoài, một tuần có được mấy tối về trước 11 giờ đâu.

Hân nhìn đôi mắt hiền lành của mẹ rồi an ủi:

- Tại công việc và chức vụ mới nên ba phải ngoại giao, chớ đời nào ba con ưa tiệc tùng nhậu nhẹt. Ba nổi tiếng là “Âm lịch” mà, mẹ lo chi cho mệt không biết nữa!

Bà Thủy đứng dậy nói sang chuyện khác:

- Thôi lo đi tắm rửa, thay đồ cho rồi, trên bếp than còn ấm nước nóng đó.

Hân hiểu “câu chuyện tâm tình” giữa hai mẹ con đến đây là chấm dứt, nên lẳng lặng bước về phòng mình.

“Cô đơn. Cô đơn. Xin đừng gọi tên tôi...”

Bỗng dưng cô bật hát bài nhạc cô vẫn nghe loáng thoáng ngoài cái phòng bảo vệ nhỏ như cái hộp của Triều. Ủ! thì ra cô đơn không dành riêng cho ai hết. Giờ này Hân cô đơn trong chính ngôi nhà hạnh phúc của mình, Triều thì cô đơn trong thế giới buồn bã mông lung của một nơi từng là tu viện. Chỉ có Thuấn... Hân chợt sững người khi nghĩ có lẽ riêng Thuấn là không cô đơn, vì anh chẳng bao giờ chịu giam mình trong căn phòng vắng (dĩ nhiên rất ư tiện nghi) , khi bên ngoài là biết bao cuộc vui đang mời gọi. Hân nằm vật người ra nệm. Thời gian cô gần bên Thuấn sao lúc nào cũng trôi nhanh đến phải tiếc từng phút. Anh có thật lòng yêu cô như những lời anh vẫn nói như ru ngủ ấy không ? Bất giác Hân đưa ngón tay trở lên vuốt nhẹ bờ môi, nụ hôn vội vàng trong khuôn viên quán cà-phê như vẫn còn thơm trên môi cô . Đó có phải là tình yêu không ? Người đàn ông vẫn có thể say mê quán quýt bên một người đàn bà không cần tình yêu cơ mà! Nhưng ấy là người nào chớ không phải là Thuấn của cô đâu. Trái tim Hân sao cứ thấp thỏm âu lo đến thế ? Có phải tại cô vừa mới nguy biện cho mối tình cô sợ sẽ đi tới vỡ tan không?

Đưa mắt nhìn tờ lịch có hình cô diễn viên nổi tiếng đang khoe nụ cười tình, Hân bỗng bực bội: Tại sao lại có người sung sướng đến mức chỉ biết cười, cười hoài mặc cho thế sự thăng trầm, bể dâu thay đổi... Nhưng cô ta là diễn viên mà, chuyện khóc hay cười đối với diễn viên thì có gì phải nói. Chỉ có cô, cô sẽ phải làm sao đây để đừng mất Thuấn , cô sẽ phải cười, phải khóc cách nào đây để anh cười

cô... Ôi! Tình yêu, thứ si mê mù quáng mà lắm khi người ta phải tính toán, phải thủ đoạn và phải độc ác để có cho kỳ được.

Thuấn nằm dài trên salon, anh lim dim nghe bài nhạc "ruột" của mình một cách thích thú: "Ngọt ái ni, I love you. Ngọt ái ni. I need you more than... I never did anyone..."

Dạo này anh rất chăm học Anh văn, chăm đến mức Hân phải ngạc nhiên. Cô hỏi thì anh giải thích chung chung:

- Tiếp xúc với Mỹ thì phải học tiếng của nó. Em thắc mắc thật buồn cười. Anh lười thì em chê, anh siêng em lại hỏi. Sao khó quá vậy, cô giáo?

Hân tưởng anh sắp vào làm cho một công ty nước ngoài nào đó, đâu biết rằng cô lười, nhưng anh không giải thích thêm. Hân nghĩ sai mục đích học Anh văn của anh càng tốt chứ sao, vì nếu cô biết đúng chỉ thêm phiền cho anh.

- "When you re not around my heart stood still. Within remain and always will..."

Bài hát dứt vừa lúc bà Hoàng Yến bước vào. Buông mình xuống chiếc ghế đối diện, bà bảo con trai:

- Đi xa mệt quá!

Vẫn không đổi tư thế nằm, Thuấn hỏi:

- Nhưng được hay không vẫn là điều quan trọng. Vậy... được hay không hả mẹ?

- Dĩ nhiên phải được. Mẹ chớ có phải tay mơ đâu. Bắt đầu ngày mai lo hồ sơ vừa rồi.

Thuấn nhòm người dậy:

- Không cần chờ con xem mắt sao?

- Xem làm gì cơ chứ ?

Thuấn vò đầu:

- Mẹ nói nghe lạ thật! Dầu gì cũng... cũng...

- Cũng sao? Mà cứ coi lần này như những lần kia, tao chuyên lo dẫn mối ăn huê hồng. Coi chừng phải trả huê hồng cho tao đó!

Thuấn nhăn nhó:

- Nhưng những lần trước con vẫn được nhìn thấy mặt. Quái thật, đến phiên mình thì phải đành nhắm mắt đưa chân... Ôi! Thân trai có hai bên nước; trắng nhờ, đen xức kem xài đỡ. Mà mẹ nè! Trắng hay đen vậy?

Bà Hoàng Yến cười, nụ cười đắc ý:

- Trắng hay đen gì cũng qua mặt. Mà xài thứ khác Thuấn ạ !

Ngơ ngác Thuấn nhú mày:

- Nghĩa là sao hả mẹ ? Còn thứ nào nữa?

- Thông minh như mày cũng đôi khi chậm tiêu, ngu ngốc. Bởi vậy tao dành tim một con mụ nạ dòng để mụ ấy dạy dỗ cho mày khôn ra, vừa đỡ tốn tiền lại vừa đỡ lo mày mê mệt thật sự vì bọn con ranh hỗn như quỷ sứ!

Há hốc mồm, Thuấn nhìn mẹ rồi lắp bắp:

- Mẹ tìm cho con một... bà mẹ Mèo à ?

- Ừ ! Mẹ Mèo hay lai Mèo gì đâu có quan trọng, miễn làm sao mày đi được qua tới đó thì thôi. Lấy con lai tốn tiền hơn lấy mẹ nó. Với lại đứa con gái mụ ta mẹ đã tính chỗ khác nhiều tiền lắm, mình rớ vào thì cũng được thôi. Nhưng mẹ thấy không cần thiết, để tiền làm chuyện khác, con lấy vợ nhắm xuất cảnh chớ có phải lấy vợ thật đâu mà phải kén.

- Nhưng mụ... vợ này có bao nhiêu rồi?

- Chậc! Nhỏ hơn mẹ, chung ngoài bốn mươi thôi! không đến nỗi chênh lệch lắm đâu.

Ngồi chống tay dưới cằm Thuấn làm thinh không nói, không rằng...

Anh tự an ủi mình: Đó chỉ là phương tiện, quan trọng là mục đích, mà mục đích của anh quá rõ rồi, miễn sao ít tốn kém của mẹ thì thôi...

Bà Yến phán quyết:

- Lấy vợ hộ gia như vậy thì vợ thật nó mới không ghen. Mẹ tính rồi, trước khi đi Mỹ, con nên làm đám hỏi với con Hân.

Thuấn kêu lên:

- Sao lại phải là Hân?

Bà Yến mỉa mai:

- Lại thêm câu hỏi ngu ngốc nữa rồi! Vậy hiện giờ con ưng đứa nào? Khương Liên hay Tuyết Nga?

Thuấn xụ mặt, anh khó chịu khi bà Yến chen vô chuyện yêu đương thật sự của mình. Quả là với mẹ, Thuấn ngờ nghịch như cậu bé con, mẹ anh là bậc thầy trong mọi sự tính toán làm ăn. Bà có nhiều thủ đoạn hái ra tiền mà Thuấn phải nghiêng đầu bái phục. Bà biết nhìn xa trông rộng chớ không thiên cạn như anh. Chính bà đã rèn luyện cho anh cách sống bằng lý trí.

- Trong những đứa con quen, Hân là đứa kém linh hoạt và kém bắt nhịp với cuộc sống xô bồ xô bộn hiện nay nhất. Có lẽ vì gia đình nó gia giáo. Điều đó rất tốt!

Thuấn phát cười to, ngắt lời bà Yến:

- Gia đình Hân gia giáo à ? Coi chừng mẹ làm đó!

Bà Yến vẫn thản nhiên:

- Cứ cho là mẹ làm cũng chẳng sao, mẹ sửa ngay... Có lẽ vì nó được dạy dỗ cẩn thận, nên nó sống không thực dụng như Khương Liên

hay ham tiền như Tuyết Nga. Chỉ có nó mới có thể thủy chung một mực, đợi ngày con trở về để cưới dàng hoàng, mà con khỏi phải lo sợ nghi ngờ khi đi xa thôi. Nó thương con thật tình, hai đứa cũng quen hơn hai năm rồi, mà con vẫn chưa đụng được tới nó, chứng tỏ nó biết kìm chế và khôn ngoan. Trong khi với những đứa kia, con đã ăn dầm nằm dề, ở nhà chung. Mẹ thử hỏi suốt thời gian con ở Mỹ, ai mà biết chúng sẽ bỏ bịch, ăn ở, thậm chí có con với thằng nào chứ? Hãy khôn ra, nên hỏi cưới đứa con gái biết giữ gìn, quý giá cái vốn con gái của nó cho tới lúc con về.

Nhìn con trai với đôi mắt tinh quái, bà Yên hỏi:

- Lúc này con muốn nói tới ba con Hân phải không?

Gật đầu, Thuấn nhếch môi:

- Ông ta có bộ mặt gia trưởng lạnh lùng, nghiêm khắc, thậm chí độc đoán, thân tâm với vợ con, thật ra bản thân cũng tệ như ai.

Bà Yên cất giọng cười khan:

- Một kẻ đạo đức giả mà lại có quyền thì thường trở thành tham lam. Ba con Hân thuộc hạng đó. Mẹ có lạ gì Triệu Lân, chồng của Nhược Thúy. Ông ta bao giờ cũng trơn tuột như con lươn, lúc nào, ở đâu cũng sống bằng hai bộ mặt, bây giờ bò lên tới chức giám đốc rồi để gì không ham hưởng thụ. Như sự bù đắp vậy mà, ông ta trả thù cho những cái trước đây do mình cưới vợ sớm, hăm mộ công danh mà thua thiệt mất mát.

- Bác Lân đang cặp với một con bé bằng tuổi Hân, xinh gái lắm!

- Sao mà biết?

- Con vào nhà hàng Sao Biển thấy và nghe tụi nó nói.

- Nhà hàng Sao Biển à? Đứa nào vậy kìa?

- Vương Thục Như.

- À, con Tàu lai. Tao tuyển cho họ chớ ai. Con này có học, tại ham có tiền để ăn chơi. Mới đó mà rờ tới giám đốc rồi. Hay chớ!

- Mẹ tuyển toàn thứ thiệt không mà. Ông sa vào mê hồn trận, chết bây giờ đó!

Phẩy tay về phía Thuấn, bà Yên nạt:

- Đừng có trù, thằng quỷ. Ít ra cũng cầu chúa dê lão Lân giữ chức giám đốc cho tới ngày mày trở về. Có ông bố vợ làm giám đốc một công ty như vậy đỡ lắm thằng ngốc ẹ.

Giọng Thuấn tự lự:

- Biết ông ta có chịu gã không?

- Nếu biết cách thì không có gì không được. Rồi mẹ sẽ dạy mày tới nơi tới chốn.

- Ôi! Mẹ ơi là mẹ! Nhớ tới bà vợ không rõ chân dung ấy, chân... con

đứng hết muốn nổi. Nghĩ đời con sao bạc phận thế cơ chứ.

Bà Yến mắng yêu:

- Tổ cha mày! Mẹ làm giàu thì phải chịu đựng, phải liều mạng, hưởng chi mày mới liều lấy đỡ con vợ hờ có thâm niên trong nghề chơi thôi đã than rồi. Muốn đếm tiền dùng số bàn tay con ă!

Miệng nhếch nhếch cười, mắt lơ đãng như không nghe gì cả, Thuấn lằm bằm tính trong đầu. Anh không tính chuyện cưới hỏi vợ thật, vợ hờ gì hết, mà tính chuyện khi sang tới Mỹ anh sẽ dùng thủ đoạn nào để buộc người cha mà anh chỉ còn loáng thoáng nhớ mặt sẽ chu cấp, lo liệu mọi thứ cho anh, lúc anh đã ly dị xong xuôi với mẹ vợ hờ đáng tuổi mẹ mình. Hứ! Giờ này ông bố của anh đang lu bu với đám mọi da đỏ con hay đang hùng hục lao vào công việc thì anh chẳng biết, chỉ có điều tiền bạc ông gởi về đều đặn, đầy đủ nhưng không chịu bảo lãnh mẹ con anh đi.

"Chị đừng chờ ảnh nữa, ảnh đã lấy một người khác rồi, nghe đâu bà vợ này người Mỹ gốc da đỏ..."

Thuấn nhớ lần nghe người bà con ở Mỹ về báo tin, mẹ anh gần như mất hồn. Bà đau khổ, dật dờ tựa cái bóng cả mấy tháng trời, để rồi sau đó bà thay đổi hoàn toàn cách sống, cách nghĩ và cả cách làm ăn nữa. Bà thay đổi đến mức Thuấn tưởng chừng như mẹ mình là một người khác, với trái tim lạnh chỉ biết tính toán hơn thua, được mất. Trong trái tim lạnh ấy không còn chỗ cho tình yêu. Bà chưa bao giờ rầy la trách mắng gì Thuấn dù bà thừa biết anh coi tình yêu là một trò đùa, và các cô gái đến với anh là đồ để giải trí. Đôi lúc Thuấn có cảm tưởng mẹ mình thích thú cũng tham dự các trò đùa của anh, bằng những câu ỡm ờ thả mỗi bắt bóng với lũ con gái đến tìm anh tại nhà. Rốt cuộc con bé nào cũng tưởng mình là người yêu duy nhất của Thuấn. Mà các cô không tưởng vậy sao được, khi bà mẹ sang trọng quý phái của chàng bao giờ cũng ngọt ngào, đưa đẩy ý như rất muốn cô vào làm dâu gia đình, có ông bố đi Mỹ từ trước giải phóng... Thế là chẳng nghi ngờ, nghĩ ngợi gì cho xa, các con bé ngốc ấy tình nguyện tìm đến trao thân gởi phận cho Thuấn với mơ ước ngày nào đó sẽ cùng anh ra đi.

Bây giờ anh mới thật sự có cơ hội đi, anh chẳng muốn vướng víu vì một cô gái nào cả, anh đang muốn và chỉ muốn làm ra nhiều tiền thôi. Thuấn nhìn mẹ :

- Con không thích bị ràng buộc đâu mẹ! Với lại chưa đi mà mẹ đã tính tới lúc trở về. Về làm quái gì ? Bắt con người ta chờ đợi phải khổ không ?

Vẫn giọng nhẹ nhàng, từ tốn nhưng rõ từng chữ, từng câu, bà Yến

bảo:

- Mẹ đã tính đi tính lại mọi thứ rồi Thuấn ạ ! Con thấy đó, với số tiền lẻ ra dành cho vú mớ quán cà-phê, mẹ bỏ vào lo cho con đi hợp pháp. Cái dịch vụ còn lại mà mẹ làm mới giỏi mấy tháng này sẽ nuôi sống mẹ khi mẹ ở lại một mình. Con qua bên ấy, ba con phải lo cho con một số vốn để con trở về đây làm ăn, nếu ổng không muốn bị con theo quấy rầy ăn bám. Số vốn đó ở Mỹ con chẳng làm nên trò trống gì đâu. Trở về con sẽ mở được một khách sạn, chứ không chỉ là một quán cà-phê như mẹ con mình từng phải ký cốp rồi tính tới, tính lui mà chưa có được.

Thuấn vẫn nhăn nhó:

- Vậy thì cần gì phải đi hỏi Hân cho phiền phức. Con có yêu nhưng chưa tới mức phải sợ mất đâu!

- Con quên ông Lân hiện đang có thể lực sao? Ông sẽ đặt viên đá đầu tiên cho con đi lên đó.

- Ôi! Mẹ nghĩ ngợi xa xôi quá! Trong khi hiện tại thì chưa thấy gì cả, ngay cả vợ hợp pháp của mình, con cũng chưa tưởng tượng ra nổi, huống hồ chi tưởng tượng tới viên cảnh tượng lai mà mẹ vẽ vờ .

Biết đâu vật đổi sao dời hả mẹ ?

Giọng bà Yến tự đắc:

- Rồi con sẽ thấy đâu vào đó, nếu con nghe lời mẹ. Ngày mai bắt đầu tiến hành mọi cái. Thủ tục đầu tiên là đăng ký kết hôn. Tờ hôn thú cũng chính là tờ thông hành của con đấy. Dẫu cho vật đổi sao dời mình vẫn đi đúng đường mình đã chọn, có thể đường gập ghềnh hơn, xấu hơn so với tưởng tượng nhưng có hề gì một khi con đã trở nên giàu sụ .

Thuấn kín đáo quan sát mẹ mình. So ra bà nhiều tham vọng và mê làm giàu hơn cả anh. Nhớ có một lần Thuấn đã nói với Hân là "Anh căm thù sự nghèo đói và thề sẽ làm giàu bằng mọi cách, kể cả cách bẩn thỉu nhất".

Thật ra đó chỉ là cách nói để anh tự tô đậm thêm tính cách mà Thuấn nghĩ là độc đáo, hơn người , cho Hân càng... nể anh hơn thôi, chứ cô đâu biết rằng anh ngoài tài mồm mép thì có gì hơn ai, mọi việc làm ăn anh chỉ thực hiện theo sự chỉ đạo của mẹ mình. Mẹ anh đúng là người đàn bà hiếm có!

Lấp lánh mưa bay

Chương 6

Thấy Hân ngồi thừ người ra, Thuấn nghiêng đầu trên:

- Mừng quá rồi quên có anh kể bên hủ nhỏ ?

Hân như sực tỉnh, cong môi đáp:

- Nghèo... mà ham! Hồng dám mừng đâu! Em đang lo thì có.

- Ghê thật! Đánh đá, chua ngoa chưa từng thấy.

- Đánh đá, chua ngoa cỡ như em mà còn bị bắt nạt, bị ăn hiếp chớ nói chi hiền . Mà em hỏi thật nha . Em so với cô nàng Khương Liên và Tuyết Nga nữa, thì ai đánh đá nhất ?

Thuấn cười giả lả:

- Cho anh xin mà Hân, đang bàn chuyện hai đứa mình tự nhiên em kéo người dưng vào, khổ quá! Bây giờ ai nhất đi chẳng nữa thì anh cũng sắp là của em rồi, Hân khỏi phải lo: "Làm gì để giữ, để đừng mất anh... "

Nghe Thuấn nhắc, Hân đỏ mặt . Háy anh một cái, cô mới bắt đầu thổ lộ:

- Đạo này ba kỳ lắm!

- Sao lại kỳ ? Kỳ là sao ?

Hân đắn đo:

- Hình như ba không bằng lòng khi thấy anh đưa đón em.

Thuấn cười ngọt sớt:

- Vì vậy mà đạo này em lại lọc cà lọc cộc chiếc xe mini cà tàng ?

Thấy Hân làm thinh, Thuấn nhỏ nhẹ:

- Ba không bằng lòng là phải thôi chớ có gì là lạ . Đó tại lỗi nơi anh, quen em bao lâu rồi mà cứ dậm chân tại chỗ, ông bố nào lại không lo cho con gái . Anh lại thấy kỳ chỗ khác kìa.

Nhìn nụ cười khó hiểu muôn thưở của Thuấn, Hân ngạc nhiên:

- Anh muốn nói ba kỳ chỗ nào ?

Nhún vai tỏ vẻ bất bình Thuấn nói:

- Ở địa vị như ba dư sức sắm cho em một cái cúp hay tệ lắm cũng Chaly, sao ba lại nỡ để cô út đi xe đạp tới lớp hò hét bọn trẻ con đến khàn hơi khô cổ nhỉ ?

Hân bối rối trước câu hỏi rất thực tế của Thuấn . Cô gượng cười hỏi một câu gốc gác:

- Anh nghĩ là ba có dư nhiều lắm sao ?

Thuấn nghiêm mặt như sắp giận . Giọng anh cộc lốc:

- Xin lỗi! Sao em lại hỏi anh như vậy ? một câu hỏi rất đáng đời cho anh; thằng đàn ông vừa ngỏ lời xin em làm vợ đã nhắm vào gia tài ông bố.

- Anh hiểu lầm ý em rồi Thuấn . Thật ra em muốn nói là ba không đủ

sức mua cho em xe gắn máy . Với lại ba không thích con cái đua đòi, se sua.

- Sao lại đua đòi ? Chiếc xe là một phương tiện cần phải có mà . Suy nghĩ như ba và cả em thì quả là kỳ . Trong khi anh biết...

Hân lắng tai nghe nhưng Thuuan không nói tiếp, cô hỏi tới:

- Anh biết cái gì ?

Thuấn buông thõng:

- Biết ba dư sức mua xe cho em, có điều tại ba không muốn . Có lẽ ba sợ người ta nói ông phung phí, sắm sửa lắm thứ cho gia đình từ ngày lên làm giám đốc...

Hân gật đầu, giọng có vẻ tự hào:

- Anh nói đúng, ba em là như thế và em bằng lòng đi xe đạp để giữ tiếng cho ba.

Thuấn cười, vuốt má cô:

- Em đúng là cô giáo mẫu giáo, ngây thơ, trong trắng và dễ tin như lũ học trò của em.

Hân hỉnh mũi nói:

- Với anh em mới dễ thương như vậy, chớ với người khác em dễ ghét, phách lối , kiêu căng lắm kìa.

- Với người khác là người nào ?

- Là người em không yêu, không thương.

Nhẹ nhàng Thuấn hỏi:

- Vậy con người thật của em hiện ra khi nào ? Lúc dễ thương bên anh hay dễ ghét kiêu căng bên những người khác ?

Không nghĩ là Thuấn mỉa mai mình, Hân thành thật đáp:

- Chỉ với anh em mới yêu, mới dành hết những ngọt ngào lo lắng, lẫn ghen tuông yêu dấu cho anh . Còn với thiên hạ, họ làm sao kệ họ, em không cần nghĩ tới đâu.

- Em sẽ chờ anh chớ Hân ?

Hân lo lắng:

- Chờ... là chờ như thế nào khi anh vừa... vừa...

Thuấn kéo cô sát vào người, biết rõ gia đình mình không ai ra vườn trong giờ này, Hân để yên cho Thuấn ôm . Cô lắng nghe giọng anh trầm thì:

- Lúc này anh nói, mà nói chưa hết ý thì mình đã bắt sang chuyện khác rồi . Hân này, thật ra anh vẫn chưa nghĩ anh sẽ lập gia đình vào lúc công danh sự nghiệp chưa có đâu . Dự định mở quán cà-phê coi như đẹp rồi vì đời anh bắt đầu có hướng đi mới và trong hướng đi này anh lại nghĩ tới em trước tiên, vì bao giờ anh cũng rất yêu em.

- Anh định làm gì hả Thuấn ?

- Định nhờ mẹ qua xin hai bác gả em cho anh như hồi nãy anh đã nói chứ còn làm gì nữa . Có điều em phải chờ anh . Làm đám hỏi với em rồi anh sẽ đi.

Nhỏm người dậy, Hân thẳng thốt:

- Đi đâu ?

Giọng Thuần trầm hẳn xuống để tạo sự quan trọng cần thiết cho Hân chú ý:

- Đi Mỹ, ba anh đồng ý bảo lãnh rồi.

Hân cắn môi sừng sốt:

- Em thật không ngờ!

Thấy Hân ngồi gục đầu, Thuần sốt ruột:

- Em nghĩ sao hả Hân ?

Ngước nhìn anh với cặp mắt long lanh xúc cảm, Hân nói gấp rút suy nghĩ của mình:

- Em yêu anh nên sẽ chờ anh, nhưng anh phải nhớ điều này . Em chờ anh, người em yêu nhất từ hai năm nay chứ không phải em chờ một Việt kiều đâu . Nhưng xem chừng khó đó Thuần.

- Anh hiểu! Vì vậy nên anh mới muốn em là vợ anh chứ không là người nào khác vì anh yêu em và tin em sẽ vượt khó để chờ anh.

Hân thở dài, cô úp mặt mình vào ngực Thuần rầu rĩ:

- Anh ở lại không hay hơn sao Thuần ? Xa anh, em sợ mất anh lắm!

- Sao lại muốn trói chân anh hả cưng ? Hồi xưa ba cũng từng đi du học năm, sáu năm đó, chứ có sao đâu . Anh muốn bay nhảy học hỏi nơi xứ người . Rồi anh sẽ về đưa em theo . Lẽ ra anh muốn em là vợ anh trước khi anh đi, nhưng anh nghĩ em sẽ khổ lắm, nếu phải nuôi con một mình mà không có anh kề bên.

Nghe Thuần nói Hân thần thờ nghĩ tới mẹ mình . Ngày xưa bà từng ôm con đợi chồng đến bốn năm năm ròng rã . Cô cảm động khi cho rằng anh yêu cô thành thật nên không muốn cô mãi mòn mỏi con trông đợi anh về, mà biết đến ngày nào anh mới về chứ!

Môi Thuần mơn man bên tai cô, giọng anh vổ về:

- Mẹ sẽ sang bàn chuyện với ba mẹ, em thích không?

- Em lo nhiều hơn thích . Chắc gì ba em chịu khi biết anh sẽ xuất cảnh . Rồi chắc gì mai mốt anh còn yêu em khi xa em những mấy năm và cách cả nửa quả địa cầu.

- Bao giờ em cũng lo, hết lo cái này rồi lo chuyện nọ, rầu quá!

- Mà Thuần nè! Anh yêu mình em phải không?

- Sao đã nghi đến thế hả trời ? Chỉ chờ xem ngày để đám hỏi nữa thôi mà vẫn còn ngờ vực.

Nhưng người ta vẫn có thể yêu người này và cưới người nọ.

- Nếu không vì hoàn cảnh trắc trở thì kẻ đó điên...

- Hoặc sở Khanh, bội bạc.

Thuấn chột dạ, anh vả vả :

- Anh rất khó tính vì vậy anh chọn đúng người mình yêu để cưới làm vợ, dầu hiện giờ điều choán hết mọi suy nghĩ của anh là công danh, sự nghiệp, anh sẽ có tất cả nếu anh được ra đi . Nhất định anh phải trở nên giàu có Hân à!

Có một nỗi gì như sự thất vọng len nhẹ vào hồn Hân . Thật lòng của Thuấn ra sao nhỉ ? Cô không hiểu được, quả thật là cô chưa đủ kinh nghiệm sống để hiểu cho thấu suốt tâm hồn của người đàn ông mà cô sẽ gọi là chồng.

Bàng hoàng với ý nghĩ vừa thoáng qua, Hân e ngại nhìn Thuấn . Đã có lần anh cho rằng "Mỗi mối tình đều kết thúc theo cách riêng của nó ". Chẳng lẽ mối tình của cô và anh kết thúc êm đẹp một cách bất ngờ vậy sao ? Trong khi cô luôn luôn sợ bão tố sẽ nổi lên từ phía Thuấn, thì bây giờ ngược lại lòng cô rối rắm bất an vì bão tố sẽ nổi lên từ phía cô, có thể ba cô sẽ là bão đó . Hân cố nén tiếng thở dài :

- Em sợ ba mẹ không đồng ý.

Nghe Hân nhắc lại lần nữa, Thuấn sửng sốt:

- Tại sao vậy ?

- Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ em rời ba mẹ hơn nửa tháng, trừ lần đi an dưỡng ở Đà Lạt vừa rồi . Ba đã tính từ hồi em còn học phổ thông, em phải chọn một nghề gì tầm thường cũng được, miễn sao không đi xa, và nhàn hạ một chút, để em sẽ chăm sóc ba mẹ lúc về chiều.

- Không lẽ ba mẹ em buộc em chọn nghề dạy học vì lý do đó sao Hân ? Hèn gì anh suy nghĩ không ra tại sao anh Lâm với chị Tú Quỳnh đều tốt nghiệp kỹ sư rồi tiếp tục học thêm cao học, riêng em chỉ là cô giáo mẫu giáo quèn.

Hân buồn hiu, Thuấn đã nói động tới nỗi niềm riêng của cô rồi . Cô là con gái út, lẽ ra phải sướng nhiều hơn cực, nhưng chuyện đời đâu phải lúc nào cũng như nhau . Anh Lâm và chị Quỳnh lớn hơn cô rất nhiều tuổi nên đã lập gia đình, rồi ở xa trước khi cô tốt nghiệp phổ thông . Chính cảnh nhà quạnh quẽ đã làm ba cô lo lắng khi nghĩ tới ngày đó, cô cũng sẽ rời ông như hai người con lớn.

Thế là ông khuyên cô nên thi vào sư phạm. Hân đã quen vâng lời cha mẹ nên cô không cãi mà chọn ngành mẫu giáo, vì cô rất yêu trẻ con, và với ngành này cô chắc chắn sẽ ở tại thành phố . Có thể ba cô đã nghĩ tới ông hơi nhiều, vì ông quen được chiều chuộng, phục dịch. Hân vội xua cái ý bất hiểu mà vô tình Thuấn vừa nhén lên trong

đầu cô ra ngay, vì đó là suy nghĩ của ai rất lạ chứ không phải của cô, một con bé được mọi người khen là hiếu thảo nhất nhà. Không lẽ bây giờ còn bé có hiếu đó khi có chồng, lại bỏ cha mẹ già ở một mình, để đi tới nơi xa hơn cả nơi anh chị nó đang ở sao?

Rầu rầu Hân bảo:

- Kỹ sư hay nuôi dạy trẻ với em không quan trọng, điều quan trọng nhất là em muốn ở gần ba mẹ, dù trong gia đình có ba người, em luôn luôn phải phục tùng vâng, dạ, rồi đôi khi bị rầy la oan ức nữa. Nói thật, rất nhiều lúc em ao ước được bay cao như những cánh chim trời, em thêm được tự lập, sống phóng túng, ăn nói vui đùa tự nhiên như những đứa con gái khác trạc tuổi em. Tất cả điều đó em chỉ làm được, có được khi em ở bên ngoài ngôi nhà em đã lớn lên, hoặc ở bên lũ học trò của mình.

- Còn với anh thì sao ?

Hân tự lự:

- Khi quá yêu người ta hay bị lệ thuộc một cách tự nguyện, với anh em cũng thấy mình bị mất tự do . Không lẽ suốt đời rồi em cũng phải phục tùng, khép nép, vâng lệnh như mẹ đối với ba ?

Thuấn vội vàng đáp :

- Em là vợ anh, đương nhiên em phải khép nép phục tùng chồng một cách tự nguyện rồi. Nói là nói vậy thôi, anh đâu phải như các ông cụ. Đời nay buộc vợ "Xuất giá tòng phu" chắc lỵ sớm.

Hân ra điều kiện ngay:

- Vậy là em xuất gia nhưng vẫn tòng phụ à nhe ! Và nếu anh đồng ý thì anh đừng nghĩ tới chuyện xuất cảnh nữa . Không thì chắc chắn ba mẹ không gả đâu.

Thuấn ngần ngừ :

- Nếu anh đi vài năm, kiếm được một số vốn rồi trở về luôn thì sao?

- Thì để ba mẹ em quyết định.

Thuấn bực mình vô cùng, nhưng anh vẫn dịu ngọt với Hân. Anh cứ tưởng khi nói với cô chuyện hỏi cưới, rồi chuyện được bảo lãnh đi Mỹ, cô sẽ rơm rớm nước mắt vì mừng, vì sung sướng cho anh không hề nghĩ tới những khó khăn đưa đến như lời Hân nói nãy giờ. Theo anh, đời này con gái vớ được tám chồng sắp đi nước ngoài thì còn gì hơn nữa để làm eo làm sách. Anh không cưới được Hân cũng có khối vạn cô khác, chỉ riêng Hân, cô sẽ khó khăn đấy, nếu như...

Thuấn đứt đoạn suy nghĩ khi nghe giọng Hân cất lên :

- Đã rất nhiều lúc em nghĩ ba mẹ anh không thích em, và em khổ sở vô cùng.

- Tại sao ? -- Thuấn nhú mày hỏi.

- Vì cách sống của gia đình em, bác gái chê cổ hủ, bản thân em không thuộc mẫu phụ nữ lạnh lợi, hoạt bát để giúp chồng trên đường công danh sự nghiệp.

Biết Hân đúng nhưng Thuấn vẫn nói :

- Em lầm rồi! Đúng là mẹ anh rất tiến bộ trong suy nghĩ, trong cách sống nhưng với anh lại khác. Anh cần một người vợ chớ đâu cần một phụ tá . Anh cần một bà mẹ lo cho đàn con của anh. Anh thích mẫu người vợ đảm đang, an phận và chịu thương chịu khó vì chồng như mẹ em.

Nhếch môi cười, Hân hỏi nhỏ :

- Chỉ vì vậy nên anh mới chọn em trong biết bao nhiêu người anh đã quen.

Nhấn mặt, Thuấn nhìn cô :

- Đừng mĩa mai mà Hân. Anh yêu em hay không thì em biết rồi, sao lại nghĩ rằng anh lựa chọn . Tình yêu và hôn nhân đâu phải chọn mà được. Tự nó đến, tự nó chọn mình đó chứ.

Hân gượng gạo :

- Anh nói sao mà hay. Nhưng Thuấn à! Em không thể nào như mẹ em đâu.. Anh sẽ thất vọng khi tưởng ra em như vậy. Em muốn làm một phụ nữ của công việc, lạnh lợi, hoạt bát trong môi trường hoạt động của em. Tốt nhất anh đừng hỏi cưới em.

Thuấn ngó cô dăm dăm:

- Hôm nay em làm sao vậy hả? Hân ? Nói năng lộn xộn, ý tưởng lạ lùng, kỳ cục . Hay là em không yêu anh, không muốn làm vợ anh ? Đầu óc Hân rối bời, cô dấu mặt mình trong đôi tay im lặng . Thuấn vực cô dậy, kiên nhẫn vỗ về như những lần nào hai người giận nhau anh cũng từng kiên nhẫn như vậy :

- Sao vậy cưng ! Đừng xúc động vì quá lo. Anh yêu em và hứa sẽ trở về ở đây luôn . Lúc ấy em muốn làm phụ tá cho anh hay nội tướng ở nhà gì anh cũng chịu hết.

Giọng Hân thiếu nảo, van vỉ :

- Tốt hơn hết anh đừng đi. Với số tiền phải bảo lãnh anh, bác trai sẽ gọi về, như vậy anh đã có món vốn kha khá, đi làm gì ở thời điểm muộn màng này hả anh ?

Cố nén bức dọc, Thuấn lên mặt khôn ngoan:

- Đúng là đầu óc đàn bà . Anh nói cho em nghe, trong sự nghiệp, công danh, thời điểm này có thể muộn màng với người nhưng nó lại thuận lợi cho người kia dù ở mức khởi đầu, hướng hồ chỉ qua bên đó anh không phải khởi đầu mà tiếp tục công việc của ba mình. Ông chỉ có mình anh, tại sao anh không hưởng thành quả của ba anh chớ?

Ngưng một chút, Thuấn tiếp tục vẽ vời :

- Rồi anh sẽ đem những thành quả đó về xứ, để xây dựng tương lai chúng mình cũng là góp phần xây dựng quê hương . Đó là mơ ước của anh, muốn làm giàu cho mình và cho mọi người.

Hân ngơ mắt ra nghe Thuấn nói, và cố sức nhớ tới gương mặt có đôi môi đầy hay trẻ của Huyền Sương. Rồi cô ta và mụ chị họ Khương Liên nào đó sẽ biết Thuấn là của ai, Hân là người như thế nào. Và nếu lòng Thuấn thật muốn trở về Việt Nam ở luôn, sau vài năm qua xứ người kiếm sống, thì tại sao cô không năn nỉ, ỉ ôi ba mẹ mình đồng ý chứ.

Xoa nhẹ nhẹ bờ vai Hân, Thuấn trấn an:

- Anh nghĩ rồi đâu sẽ vào đó. Chúng ta quen nhau lâu chứ có phải mới vài ba tháng đâu mà em lo quá vậy. Trước hết em hãy nói với mẹ chuyện hai đứa để mẹ bàn với ba. Hiểu ý anh chưa?

Hân gật đầu miễn cưỡng:

- Em hiểu!

Trả lời thế nhưng tâm trí Hân trống không. Cô lơ ngơ như lạc giữa cõi u mê, mù sương huyền hoặc nào đó. Nếu nhận lời của Thuấn có vội vàng không ? Nếu không nhận lời anh mà chịu chờ tới ngày anh trở về, liệu tình yêu có còn không? Thật khó nói, và cô cũng thật khó hiểu lòng mình. Nó cứ loạn xạ thế nào ấy. Mà không loạn xạ sao được khi người ta bảo tình yêu không có quy luật nào cả.

Cô đang yêu , đang say ngà ngà vì hạnh phúc bất ngờ khi nghe lời Thuấn ngỏ chiều nay. Vậy bảo sao lòng cô không rộn lên với bao nhiêu là mâu thuẫn cho được chứ!

Ông Triều Lân chậm rãi bật lửa châm thuốc hút. Sau khi nuốt chửng vài hơi thuốc, ông đứng dậy bước về phía cửa sổ. Trời chiều rồi nhưng ông không muốn về nhà, ông chán cái không khí tẻ ngắt mà mấy mươi năm nay ông phải giam mình rất khéo léo trong vẻ đạo đức, trách nhiệm với vợ con. Hiện tại ông là người có quyền, ông phải sống sao cho đúng với uy quyền của ông chứ! Bây giờ mà về nhà sẽ gặp ngay vẻ sẵn đón cam chịu của vợ, rồi sự ngoan ngoãn vâng dạ trong âm ức của con, rồi bản thân mình, cũng phải tỏ ra đạo mạo, mực thước trang nghiêm. Tất cả những điều đó ông đã quá chán chường. Ông đang muốn sống thực lòng mình mà lại hợp lệ bề ngoài với đời. Mà đời thì biết sao để nói. Chức giám đốc công ty du lịch béo bở đang làm nhiều người thèm muốn, ghen tỵ, vì vậy ông không ngu dại gì vội vàng khoe hết những cái ông phải vất kiệt hết năng lực của mình để có được. Thực tế đây ông phải khôn khéo, và ông đã khôn khéo đến mức nhà cửa vẫn tuênh toáng, con gái út ông

mỗi ngày vẫn đi dạy bằng cái xe mini cũ thưở học trung học, vợ ông ngày ngày vẫn thả bộ ra chợ rồi xách giỏ về với những thức ăn đậm bạc. Thực ra mà nói, ông đã bắt vợ con ép xác khổ hạnh vì mình, nhưng ngoài ra, trong gia đình không ai biết cả, những đứa con và bà vợ quen tin yêu, sùng kính ông, càng tỏ ra thần phục tin yêu ông hơn nữa. Dưới mắt những người thân yêu, ông là hiện thân sống động nhất của mẫu mực, thanh liêm, ông không tha hoá như biết bao nhiêu kẻ khác đã từng ngồi trên chiếc ghế giám đốc này.

Lấp lánh mưa bay

Chương 7

Ông Triệu Lân rít một hơi thuốc nữa rồi vút mẩu tàn xuống đất. Ông di di gót giày lên đóm lửa đỏ mãi đến khi cái đầu lọc bẹp dí và tua ra những sợi mỏng như tơ, ông mới thôi. Với cái đầu lọc này người ta an tâm hơn khi hút thuốc, vì họ nghĩ rằng chất nicotin độc hại đã bị cản lại phần nào rồi. Với cách sống hai mặt khôn ranh của mình, ông cảm thấy yên tâm hơn, dù thừa biết đó là cảm giác giả nhưng ông tin rằng mình giữ được mực thẳng bằng cần thiết. Ông thỏa thích sống cho ông ở những nơi sang trọng khác nhưng giữ được "vai trò, vị trí" của mình trong lòng mọi người thân nơi gia đình.

- Còn ba mươi phút nữa là sáu giờ.

Ông bần chồn đi tới đi lui chờ người tài xế đem xe đến cho ông mượn. Giám đốc Triệu Lân không thích đi xe du lịch đời mới, lúc nào ông cũng đi làm bằng chiếc cúp tàn tàn, trừ những lúc đi công tác... và những lúc đặc biệt như chiều nay chẳng hạn!

Triệu Lân bỗng háo hức như cậu con trai mới lớn, ông hồi hộp, lo âu, sợ hãi khi nghĩ đến Thục Như, cô gái có sức sống mãnh liệt, buông thả mà ông trót say mê mấy tháng nay. Với Thục Như ông ham muốn cuồng nhiệt rồi sôi sục ghen tuông. Cô gái này cho ông dư vị ngọt ngào, chua cay, đắng chát khiến ông như sống bằng một trái tim khác. Và ông tin đó chính là tình yêu thực sự của đời ông, do tự ông tìm thấy chớ không như cách đây 32 năm, cha mẹ ông cưới cho ông một cô gái, ông làm chồng rồi làm cha mà chưa biết thế nào là yêu, yêu như bây giờ ông đang yêu.

Thế nhưng ông sẽ sống thân phận như vậy đến chừng nào nhi?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, ông vội bước tới cái bàn bureau:

- Triệu Lân đây!

Ông không nghe trả lời ở đầu dây mà chỉ nghe tiếng cười khúc khích, tiếng cười làm trái tim ông rộn ràng. Hấp tấp Triệu Lân hỏi:

- Đang chờ anh phải không? Khó ghé giờ này mà xe chưa tới .. sao? Em không đi được à ?

Mặt Triệu Lân thuận ra, ông dẫn mạnh cái điện thoại rồi câu cơ ngồi xuống ghế. Thế là hết cả buổi chiều thứ bảy tuyệt vời. Con bé này ranh như quỷ, vậy sao ông khổ vì nó đến thế... Chiều nay có thể Thục Như đang lả lướt với thằng Việt kiều trẻ khỏe và nhiều tiền nào đó, cô ta bỏ ông ở lại thành phố này để bay ra Vũng Tàu một cách ồn ào, công khai, nhộn nhịp chờ tội tình gì phải lén lút trong căn phòng hẹp chẳng thấy biến trời với ông, một ông già là ba của bạn gái cô ta. Ngao ngán, Triệu Lân bước ra nhà xe rồi ga chiếc cúp, không đến với Thục Như được thì chỉ còn nước về nhà ngủ thôi, ông không thích lu bu nơi này, nơi nọ. Với ông dấu sao mái nhà cũ vẫn là nơi nương náu tốt nhất.

Thục Như và Bảo Hân cùng một tuổi, nhưng xem ra con gái ông còn khờ khạo quá, ngay trong yêu đương cũng ngốc!

Bất giác ông Lân hơi ngượng ngượng với chính mình. Từ dạo cho rằng mình yêu thật sự với Thục Như đến giờ, ông luôn tránh đề cập tới chuyện tình của người khác. Cũng có thể vì có tật giật mình, nhưng Bảo Hân là con gái ông kia mà. Thật lòng mà nói, Triệu Lân không thích Thuấn, gã thanh niên đẹp trai, hào hoa lịch lãm nói năng khôn ngoan chải chuốt nhưng ông không có lý do gì cấm đoán khi Thuấn đến nhà chơi đàn ông, lịch sự và lễ phép với mọi người. Cái kinh nghiệm dùng người, mách với ông rằng Thuấn là một đứa không ra gì. Nhưng chỉ dùng cảm tình để bác bỏ chuyện tình của Hân thì chưa đủ, ông phải có cách nào đó chứ, khi nó đã tiến một bước đòi hỏi cưới con ông. Nó có thật lòng yêu con bé không, hay yêu cũng là một trong nhiều yếu tố mà Thuấn và bà mẹ khôn ngoan của nó đã ráp tâm lựa chọn nhằm vụ lợi.

Qua lời nỉ non kể lể của Thục Như, ông biết Thuấn không vừa gì, anh ta "mánh mung" đủ loại từ môi giới mua bán xe cộ, nhà cửa, đất đai, đến lam trung gian chạy các "quota" gạo, xăng, dầu để ăn huê hồng. Một gã xông xáo cũng tốt thôi, nhưng không cần có, không phù hợp với gia đình ông. cũng theo lời Thục Như, ông biết được bà Hoàng Yến hiện đang là người tuyển chọn, giới thiệu các cô gái trẻ, đẹp có ăn học vào làm ở các vũ trường, khách sạn. Các cô gái này thuộc dạng đặc biệt, đặt biệt như bản thân Thục Như vậy đó. Điều này làm ông hết sức lo lắng. Không ai dám đưa con gái mình vào hang hùm,

nhất là hang hùm ăn mật. Không lôi thôi gì hết, tối nay ông sẽ trả lời thẳng với mẹ con Hân rằng ông không đồng ý thẳng Thuận. Con Hân sẽ buồn, sẽ khóc và sẽ phải chấp thuận ý ông, vì trong gia đình này ông là người có quyền quyết định tối cao.

Gió từ bờ sông mát rượi thổi ngược mái tóc mềm điểm muối tiêu, dài phủ gáy của ông ra sau. Tuổi năm mươi là tuổi thành đạt nhất của đàn ông, nhưng ở nơi ông, tuổi này người ta sang giai đoạn xế chiều của đời người. Hơn ai hết ông Triệu Lân biết điều đó, nó là điểm yếu mà địa vị và quyền lực cỡ nào con người cũng không thay đổi được. Con bé Thục Như ranh mãnh đã nắm bắt được cái nhược điểm của ông, cô nàng làm tình làm tội ông đủ cách. Thục Như dứt khoát không chịu lệ thuộc vào ông, cô ta chỉ muốn dùng tiền moi được từ túi ông để đủ đởn với tụi thanh niên đồng trang lứa. Triệu Lân biết thế nhưng ông nào có quyền gì để cấm cản, ngoài cái quyền tốn hao là "Chi cho thật đậm vào để... em đoái hoài tới tấm thân già".

Đời là thế đấy! Nhưng Triệu Lân vẫn thấy tiếc sao mình có đủ quyền lực, địa vị để đi vào cuộc đời đầy đổi chác lọc lừa này quá trể.

Đợi Triệu để thau cơm to nghi ngút khói xuống bàn rồi Bảo Hân mới lạnh lùng lên tiếng :

- Cảm ơn anh. Tôi làm một mình được mà.

Không vội trả lời, Triệu lấy chồng thau nhựa gần đó, xới cơm ra từng bàn cho trẻ . Anh vừa làm vừa làm bằm ra vẻ bực dọc để trêu cô :

- Cô nghĩ là tôi thích làm... phụ giáo cho cô lắm à ? Tại tôi lỡ hứa với chị Trúc thì phải làm cho trọn chứ ! Thời gian rảnh để cuốc đất trồng hoa còn thích hơn, vì xem chừng họ còn có hồn...

Nghe Triệu láp váp, Hân sảng giọng:

- Người ta đã không cần, phụ hồ làm chi rồi kể lể.

Triều buồn cười trước thái độ của Hân hơn là bực . Không hiểu sao anh vẫn thấy thích thích khi nhìn cô giận dỗi . Cô y như đứa trẻ con quen được chiều chuộng bỗng dưng gặp chuyện không vừa lòng nên vùng vằng tức tối, thay vì phải làm màu nũng nịu để đạt được điều mình muốn như những cô gái khác, cô lại xù lên như con sếu nâu trước đối thủ.

Thản nhiên bới tiếp cơm, Triều mĩa mai:

- Cũng phải để bạn bè đặt danh hiệu thi đua với chứ ! không làm... phụ giáo cuối học kỳ mất toi lao động tiên tiến, uổng lắm!

Bảo Hân tức lắm, cô làm ngơ như chẳng nghe gì cả . Quay ra ngoài sân, cô gọi to:

- Tổ trưởng các tổ đem chén về bàn cho bạn.

Triều vừa truyền thau cơm cuối cùng ra các bàn cuối lớp vừa huýt

gió bài: "Giờ cơm tới rồi, Giờ cơm tới rồi... ". Anh biết Hân rất ghét vừa làm việc vừa huýt gió ồn ào, vì có một lần anh nghe cô cố ý nói to điều này. Dĩ nhiên Hân cố ý nói với anh. Nhưng mặc kệ cô ta, nội quy lớp này làm gì có mục cấm huýt gió . Trái lại học trò của Hân thường bu quanh chú Triều trong giờ chơi để yêu cầu chú Triều "thổi" biết bao nhiêu bài hát mẫu giáo mà cô Hân của chúng chỉ biết hát chớ không biết "thổi"... bằng mồm như chú.

- C... ô... H... ân... có... khách...

Giọng Lê Trí cà lâm vang lên làm Triều ngó về phía cửa lớp . Bảo Hân cũng đang vội vã bước về đó.

- Chắc là hân ta!

Triều ném ngay cái ấn tượng Út Tọ đã gieo vào lòng anh xuống tận đáy, để cố một cái nhìn thật dửng về người yêu của Bảo Hân.

Về bề ngoài hân nhiên hân hơn anh về mọi mặt. Và cái hơn làm tim anh trĩu nặng là hân được Bảo Hân yêu tha thiết đến mức gần như cô "lạnh lùng, phớt tỉnh với những người đàn ông khác". Đó là ý kiến nhận xét của chị Trúc khi chị bào chữa cho Hân về việc cô luôn quá quắt, cự nự chống đối anh. Theo chị Trúc thì Bảo Hân mù quáng khi yêu vì vậy anh đừng trách cô ấy, tội nghiệp!

Đương nhiên có bao giờ Triều trách cứ Hân nhưng anh luôn muốn cho cô hiểu rằng trên đời này không phải chỉ có người cô yêu là nhất, đừng thần tượng quá có ngày sẽ chết khổ vì thất vọng . Nhưng bằng cách nào anh sẽ làm cho Hân khôn ra, quả thật Triều không biết.

- Anh Triều ơi!

Bỏ tô canh chua xuống bàn, Triều ngạc nhiên đến tột cùng vì cái giọng ngọt khác hẳn thường ngày của Hân . Thế đấy, sắp nhờ vả chớ gì !

Lạnh lùng anh chã thèm quay lại nhìn cô :

- Có gì không Hân ?

- À ! Anh cho trẻ ăn, rồi cho nó ngủ dùm tôi... À dùm Hân được không ? Hân bận phải đi chừng hai tiếng. Chậc! Đột xuất quá. Thật khổ.

Triều khô khan nhái lời Hân khi nãy :

- Không sao đâu! Tôi làm một mình được mà . Đừng kể lể, cứ đi đi.

Tiếng Bảo Hân bật ra như reo vui:

- May quá ! không có anh, Hân chẳng biết nhờ ai . Làm ơn phụ Hân một chút... nhé anh Triều . Thế nào cũng có quà cho anh đó !

Vừa dứt lời Hân đã biến mất sau cánh cửa, cô đã quên vừa rồi cô xua anh như xua tà rồi lại nhún mình nhờ vả Triều. Chỉ tình yêu mới đủ sức khiến cô Hân kiêu căng, phách lối chịu phép xuống nước như vậy.

Tự dưng Triều cảm thấy mình bải hoải, anh ngán ngẩm nhìn mấy chục đôi mắt tròn và mấy chục chiếc mồm đợi đang chờ đợi mình ra lệnh ăn.

- Chú mời các con dùng cơm.

Hình như chỉ đợi anh nói như vậy là đồng loạt cả lớp cùng hét vang :

- Mời các bạn dùng cơm . Chúc các bạn dùng cơm ngon.

Triều bước tới chỗ của Thúy Vi, con bé có gương mặt nhỏ xíu và đôi mắt to đen:

- Sao không ăn mà khóc hả Vi ? Canh chua ngon lắm nè ! Chú Triều đút Vi ăn nhé ?

Con bé lắc đầu, gương mặt nhìn anh rồi thút thít khóc :

- Không chịu chú Triều đút đâu. Cô Hân ơi, cô Hân !

- Một chút nữa cô Hân vào ngay ! Vi không ăn cơm, cô Hân về cô Hân sẽ buồn Vi đó . Ăn ngoan đi, chú Triều đút cho. Nào! Há mồm ra.

Con bé làm thinh nhìn anh với mắt nghi ngại, Vi nhút nhát và yếu đuối nhất lớp, nó ít nói và thường ngồi yên một chỗ dò xét mọi cái xung quanh . Nó vẫn chưa chịu quen với Triều, dù anh hay chú ý đến nó . Cái tên Thúy Vi và đôi mắt đầu đầu ấy gợi cho Triều nhớ đến một người con gái . Thúy Vũ, mối tình đầu thơ dại của anh . Lâu lắm rồi anh không gặp cô . Nghe bạn bè kể rằng Vũ đã có chồng sau ngày anh đi ít lâu, nhưng chẳng hiểu vì đâu cô lại bỏ chồng để theo người đàn ông khác lớn tuổi hơn cô rất nhiều.

Khi nghe chuyện Triều đã say khướt mất một đêm, chẳng biết anh uống vì buồn cho thân anh, cho người chồng của Thúy Vũ, hay cho bản thân cô nữa . Có điều rõ ràng là anh buồn, buồn dai dẳng đến tận bây giờ, mỗi khi nhìn gương mặt và đôi mắt Thúy Vi. Không biết Thúy Vũ có con không ?...

- Ở nhà ai đút cơm cho Vi ăn ?

- Ba.

- Ai đưa Vi đi học ?

- Ba.

Triều nhớ ngay tới người đàn ông có nụ cười khá tươi, ngày ngày chờ Vi đến lớp, rồi rước về, anh không bao giờ thấy mẹ con bé . Nhưng Thúy Vi không phải là con của Thúy Vũ ngày xưa của anh đâu . Mà nếu là con của Thúy Vũ thì đã sao ? Anh sẽ dành cho con bé Vi một tình cảm đặc biệt hơn những đứa trẻ khác chắc ?

Để chén cơm xuống trước mặt Vi, Triều nhỏ nhẹ căn dặn :

- Vi ăn một mình cho thật ngon nhé ! Cầm ngậm cơm, cầm cầm đầu muỗng . Vi phải ăn đua với Phú Hữu, coi bạn nào ăn hết cơm trước. Chiều chú Triều nói cô Hân thưởng bông hoa cho.

Thúy Vi im lặng gật đầu . Tại sao con bé ít nói, ít đùa quá, và tại sao nhìn nó, anh lại vẫn nghĩ tới Thúy Vũ.

Ông Triệu Lân hết sức ngạc nhiên khi người khách mà cô thư ký mời vô gặp ông là Hân . Hừ! Nó định vào tận nơi ông làm việc để khóc lóc van xin hay sao ?

Nhìn con gái ngồi lệt thõm trong chiếc ghế bành, ông đánh giọng nghiêm khắc:

- Tại sao lại vào đây làm phiền ba ? Muốn xin việc gì thì về nhà . Ba không thích lồi thối ở cơ quan, con hiểu chứ ?

- Vâng!

Hân trả lời vồn vện một tiếng . Cô im lặng quan sát căn phòng giám đốc của ba mình . Sang trọng quá! Tiện nghi quá! Không khí mát lạnh nhờ máy điều hoà nhiệt độ làm cô quên khuấy cái nóng như thiêu bên ngoài.

- Con không đời nào tưởng tượng ra ba làm việc trong căn phòng như vậy!

Ông Lân sốt ruột:

- Ba nghĩ con đến đây không phải để khen nơi ba làm việc . Chiều nay con nghĩ dạy à ?

Hân dán mắt nhìn tám tranh thêu tay cảnh chùa Thiên Mụ tuyệt đẹp, treo trên tường rồi hờ hững trả lời:

- Dạ có, nhưng con nhờ người khác giữ lớp giùm.

Ông Lân gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn có lớp kiếng thật dày, rồi đi ngay vào vấn đề.

- Ba không muốn nghe con đề cập tới chuyện thằng Thuấn . Vì chuyện đó coi như xong, ba đã giải thích hết rồi . Sống phải biết nghĩ tới người khác, phải biết hy sinh cho gia đình chứ . Cứ khư khư yêu đương phần mình đâu được . Mẹ con thằng Thuấn sẽ phá nát cái nền nếp đạo đức của nhà này . Con thử tưởng tượng xem, thiên hạ, bà con sẽ nói gì khi biết ba mẹ làm sui với một người chuyên giới thiệu con gái vào làm ở khách sạn, vũ trường.

Thấy Hân nhìn mình bằng đôi mắt khác thường và đôi môi nhếch lên đầy mỉa mai, ông Lân nhúu mày khó chịu . Rõ ràng những lời ông nói như "nước đổ lá khoai" . Con bé không thấm được chút nào đâu, nó đã rơi vào cội u mê ám chướng rồi . Bực mình, ông gằn giọng:

- Con đang nghĩ gì trong đầu hả, Hân ?

Khác với vẻ sợ sệt kính trọng ông thường ngày, Hân chống tay dưới cằm tư lự như một người có tuổi đang suy tư điều gì đó rất dữ, rồi nhả nha, chậm chạp cô trả lời:

- Con nghĩ về nền nếp, đạo đức của gia đình mình... Nó có lâu đời và

được gìn giữ từ nhiều thế hệ phải không ba ?

- Ủ! Con hiểu được như vậy là tốt! Và con không làm hỏng nó đi chứ ?

Hân ngoan ngoãn gật đầu, cô không biết mình sẽ bắt đầu tấn bi kịch này như thế nào, trong khi ba cô đang sốt ruột muốn biết con gái út của ông đến tận nơi ông làm "chúa tể" nhằm mục đích gì . Đương nhiên Hân đến đây vì Thuấn, cô không thể mất anh chỉ vì những giáo điều mà ba cô lải nhải mãi, trong khi bản thân ông đã làm ngược lời mình nói từ lâu.

Tựa người dựa lưng vào ghế cho vững vàng, Hân nắm chặt đôi tay mà vẫn nghe giọng mình run rẩy vì sợ:

- Trưa nay con tới đây vì muốn hỏi thăm ba số phận của một đứa bạn con.

Nhóm ngồi dậy, ông Lân cảnh giác:

- Ai ? Làm sao ba biết gì về đám bạn của con mà thăm với hỏi.

Hân mỉm cười , cô chợt thấy can đảm hơn khi đoán chắc là cô đã nắm được điều ba mình đang lo lắng . Biết rằng quan hệ cha con và tất cả những điều như nề nếp gia đình, nho phong gia giáo, đạo đức... lương tâm sẽ trở thành bèo bọt trên sông , nhưng cô vẫn không thể nào không lật con chủ bài của mình lên được.

- Con chỉ muốn biết số phận của Vương Thục Như thôi, chứ đâu hỏi ba ai khác, vì ba sẽ chẳng biết ai ngoài con bé lai Tàu ấy đâu . Nó nổi tiếng hoa khôi ở khối 12 mà!

Mặt mày ông Lân bỗng đỏ lựng rồi tái đi thật nhanh làm Hân cảm thấy ớn . Trước đôi mắt nhìn trân trân của ba mình, cô chợt giao động, động lực khiến cô tới đây như yếu hèn, Hân hiểu những gì Thuấn nói với cô là có thật . Hân bỗng chơi với... Cô lấp bắp gào lên bằng giọng lạc hẳn đi:

- Tại sao ba làm như vậy, tại sao ?

Ông Lân im lặng, căn phòng òa vỡ theo tiếng tức tưởi của Hân . Một lúc sau ông mới cất giọng khàn khàn:

- Đi về đi con . Đi đi!

- Không! Con không về đâu hết khi con chưa đạt được mục đích của con.

Triệu Lân lặng người khi nghe Hân khẳng khẳng nói . Mới cách đây vài phút thôi ông là một người khác, không ngờ con ông lại lật ngược thế tương quan giữa cha và con một cách đột ngột vậy . Đã thế nó còn nói tới mục đích gì đó nữa...

Ông Lân thở dài:

- Con muốn gì cứ nói . Ba không ngờ trưa nay cha con mình lại như

thế này . Con căm thù ba lắm phải không Hân?

- Con chỉ căm thù những lời chỉ dạy về đạo đức, về lương tâm của ba, nhưng con lại không muốn phá vỡ nền nếp gia phong nhà mình . Tội nghiệp mẹ, tội nghiệp anh Lâm, chị Quỳnh, hãy để ba luôn luôn còn đứng là ba của mẹ, của anh chị . Con muốn ba đồng ý anh Thuấn... Sau đó con sẽ đi Mỹ với anh . Suốt thời gian còn lại con sẽ im lìm, như không hay biết gì những buổi tối phải họp hành về khuya của ba.

Mỉm cười khổ đau, Hân nói tiếp:

- Gia đình mình rồi sẽ có thêm một bằng khen gia đình gương mẫu, hay gia đình tiên tiến gì đó, cho mẹ hãnh diện treo ngay phòng khách, phải không ba? Con nghĩ mình nên biến mất để mọi thứ tự trong nhà từ xưa tới giờ đâu vẫn ở đó . Từ giờ trở đi ba có thể xem như không có con . Vì bắt đầu giây phút này, con chỉ làm theo ý con thôi.

Ông Lâm gục đầu, ngồi rũ ra . Con ông đã về rồi . Thật khủng khiếp! Nó đã làm một cuộc đổi chác, thương lượng, ngắn gọn, thần tốc đến mức ông chưa kịp nghĩ tới những hậu quả mai sau, thì nó đã đi như chạy ra khỏi phòng rồi.

Rùng mình, ông nhớ từng lời của Hân . Có thể nó sẽ không bao giờ động chạm tới chuyện ông và Như đâu khi ông đã làm theo yêu cầu của nó, nhưng từ nay ông không còn được yên thân với cách sống hai mặt mà ông từng cho là khôn ranh của mình... Đáng kiếp cho ông, một kẻ chơi bạc bịp, dẫu biết mình không thắng nhưng ông vẫn muốn không khí canh bạc kéo dài chớ không muốn nó chấm dứt. Triều giật mình khi Hân bất ngờ ào vô lớp như một cơn giông nhỏ .

Bỏ cây cọ đang vẽ vào ly nước, anh hỏi:

- Ủa! Sao Hân về sớm vậy ? Bọn trẻ mới vào ngủ thôi.

Anh chợt im lặng vì nhận ra gương mặt cô tái xanh tái mét, đôi mắt thì đỏ hoe ướt đầm... Có lẽ Hân không nghĩ rằng Triều sẽ ngồi tại lớp trông chừng trẻ ngủ, nên khi thấy anh nhìn mình trần trối, cô mới gượng gạo quẹt nhanh lên mắt.

- Đúng là còn sớm ! -- Cô ngơ ngẩn nói theo Triều .

Lẽ ra Hân đã đi ăn cơm với Thuấn sau khi từ văn phòng của ông Lâm ra, nhưng bất gặp nụ cười tươi rói của anh, tự dưng Hân ngao ngán đến ê chề . Cô căm phẫn khi nghĩ rằng cô đã đại dột ngu ngốc làm theo lời Thuấn gợi ý, tự tay cô đã hất ào xuống đất tất cả những gì thiêng liêng của tình cảm cha con, của quan hệ gia đình bằng một cuộc đổi chác mà phần thắng chắc chắn nghiêng về cô.

Mặc cho Triều nhìn mình với vẻ tò mò quan sát, Hân gục đầu vào đôi

tay, một hành động quen thuộc tự dấu mình khi cùng đường bí lối của người yếu đuối cùng cực.

Tại sao Hân lại làm như vậy ? Nếu chỉ để được Thuấn , thì việc làm đó quả là quá đắt . Hân bỗng hoảng hồn khi nhận ra cô đã đánh đổi tất cả niềm yên vui, hạnh phúc và một chút gì đó không có mặt mũi thường được gọi là danh dự của gia đình cô nói chung, và ba cô nói riêng để lấy cho bằng được tình yêu của mình.

Bây giờ rõ ràng không còn gì nữa rồi ngoài nụ cười ngạo nghễ của Thuấn . Anh biết rằng Hân bây giờ chỉ còn mình anh, duy nhất mình anh và trên hết cũng là anh, nên anh không thêm dấu niềm vui của mình trước nỗi đau khi phải đánh đổi lựa chọn một cách độc ác của cô.

Chính vì nụ cười đó mà Hân dứt khoát đòi về lớp, mặc cho Thuấn năn nỉ chờ cô đi ăn . Dọc đường cô đã khóc tức tưởi, cô giận Thuấn ghê gớm . Nếu không vì yêu anh, nếu anh đừng hé mồm cho cô biết chuyện ba cô quan hệ với Thục Như, thì có đời nào Hân phải nhìn thấy gương mặt thất thần sợ hãi như hoàng đế sắp mất ngôi của ba mình.

Đúng là ba mang bộ mặt hốt hoảng của người sợ mất địa vị đang có, ông không hề nghĩ tới mẹ và các con của ông chút nào . Hân chưa xót với phát hiện của mình . Thôi thì cứ để mình cô khổ sở vì sự thật, cứ để những người khác nhất là mẹ nằm mơ trong hạnh phúc, trong danh dự của gia đình từng được gìn giữ từ bao đời.

- Sao vậy Hân ? Cô khó chịu trong người hả ?

Nén sự mệt mỏi, Hân khó khăn nói:

- Không! Tôi cần được một mình . Cảm ơn anh nhiều lắm!

- Nếu mệt, Hân có thể xuống phòng y tế nghỉ, tôi coi lớp được mà.

Hân lắc đầu chậm chạp, cô ngược nhìn Triều nhưng không thấy gì cả ngoài những đốm tối đen . Hân gượng đứng dậy, người túa mồ hôi đầm đìa . Đưa tay ra, Hân định tựa vào tường, thật ra tay cô níu vào hư không, hụt hẫng . Cô nghe tiếng u... u... vang dài, và rơi vào cõi mịt mù, mặc cho giọng ai đó gọi "Bảo Hân! Bảo Hân!" sao mà tha thiết .

Lấp lánh mưa bay

Chương 8

Không biết từ đâu bầy quạ bay về làm tổ ở trên cây me Tây cuối xóm. Cái xóm nằm cuối con đường dẫn về điểm cuối của thành phố. Đêm đầu tiên bọn con nít đã rộn óc vì tiếng kêu "quạ quạ" vừa khò vừa rên rĩ đó.

Tảng sáng trời còn mù mờ sương đã thấy lũ quạ cháo luôn trên không. Bà hai vừa dọn hàng vừa dõi mắt nhìn theo. Quán cháo lòng của bà bao giờ cũng dọn sớm lúc trời còn tờ mờ, chỉ trong chốc lát thôi khách sẽ kéo tới bán không kịp tay.

- Múc một tô cháo không, cho giá với ớt nhiều nhen bác 2.

Bà hai nhìn lên và hơi khó chịu trong bụng... Con quạ này mà mở hàng thì bán chậm phải biết. Nghĩ như vậy nhưng bà vẫn đơn đả:

- Bữa nay dậy sớm vậy Liễu. Tối qua ở nhà à ?

Người đàn bà tên Liễu che miệng ngáp:

- Đạo này tôi nghỉ luôn rồi bà ơi.

Bưng tô cháo bốc khói ra để trên bàn, bà hai cười cười:

- Lên hương lại rồi hả ?

Liễu ậm ừ thôi chào, giọng cay cú:

- Đồi chó vậy đó ! Mình khó thì nó cười, có được vài xu thì nó đồn ầm ĩ. Tôi mà lên hương, dứt khoát tôi đi khỏi cái xóm này.

- Đừng nói vậy con. Ăn nên làm ra cũng nhờ đất đai phù hộ. Nói lời bạc bẽo thật không nên chút nào.

Cười khẩy, Liễu chua chát:

- Đất đai phù hộ cũng coi mặt bác hai ơi! Tôi thấy rồi, mẹ con tôi phải ở đất khác kìa, may ra còn dám nhìn lên, chứ ở đất này, khó quá !

Bác hai tò mò :

- Tao nghe nói bây gã con Lô Lô cho nhà giàu hả. Ở đâu lận?

Cầm đầu bên tô cháo nóng, Liễu đáp cụt ngẩn:

- Ở Mỹ.

Gật gù như đã hiểu, bà hai nói :

- Gã họ cho mấy thằng ăn theo diện con lai chớ gì ? Còn mày tao nghe đồn...

- Đồn gì, thiệt đó, tui cũng kiếm cho mình một thằng ăn theo, bởi vậy độ rày mới ở nhà không đi chơi đó chớ.

Cầm cái muôi đảo sơ nồi cháo, bà hai bâng quơ nói sang chuyện khác:

- Đêm hôm qua nghe quạ kêu mà phát sợ, không biết nó ở đâu mà inh tai ?

Người nào đó bước vào quán, nghe bà hai hỏi liền đáp :

- Đầu như miệt nhà thằng Út Tẹo.

Anh ta chép miệng nói tiếp :

- Qua chọn chỗ ở cũng hay, chỗ đó hợp với bộ lông đen xì hắc ám của nó.

Ngồi xuống kế bàn của Liễu, anh ta kêu:

- Tô đặc biệt nhen bà.

Quán cháo bắt đầu đông. Liễu đứng dậy bước ra lúc Tọ từ ngoài xiêu vẹo bước vào. Con mắt đỏ chạch như suốt đêm không ngủ của anh sáng lên một chút:

- Mua số má! Làm bậy một cặp, vô độc đặc khỏi đi Mỹ, ở đây làm tỷ phú.

Liễu trừng mắt:

- Đẹp đi thằng mắc dịch. Tao tội lỗi ngập đầu, đời nào trúng số mà mua.

Út Tọ chả giận, hấp háy tìm một chỗ ngồi vừa có thể thoải mái ăn vừa có thể bán được.

- Đem số tao coi Tọ! Buôn bán như mày chết mẹ rồi. Mở hàng mà không biết coi mặt, để tao mở hàng lại cho.

- Ông mua cặp này đi ! Tui bảo đảm chiều nay vô đó.

- Xì! Mày nói như thật, vậy mày ôm hết cho rồi, tới chiều xổ trúng khỏi đi bán nữa.

Tọ đưa cánh tay khéo như móng chim lên gãi gãi đầu:

- Chặc! Dép giày cũng có số, người ta cũng có số. Nói như ông hét bán luôn. Số tui bù trượt, bù tro, dễ gì mà trúng.

Người đàn ông trả tiền cho Tọ rồi hỏi:

- Bữa nay bán ở đâu mậy ?

- Thì cũng vòng vòng ở đây thôi, chừng nào khỏe mới đi xa nổi.

Tọ vừa ăn vừa đảo mắt tìm khách quen. Ngày nào cũng vậy, sáng sớm anh bán ở quán cháo của bà hai được chừng một phần 3 số vé. Dân chơi số ở đây thường là dân lao động, họ đánh cuộc may rủi với số phận, thua thì vang tiếng chửi thề, trúng được vài đồng lại lao vào mua số. Họ vẫn biết không dễ gì trúng độc đắc nhưng họ vẫn mê vé số. Trong những người mê số đó có một người khá đặc biệt. Ông ta không lao vào cuộc đỏ đen của số đầu, số đuôi mà ông ta mua số có tính toán. Tọ không thể biết được ông ta tính toán cách nào, nhưng anh để ý thấy rằng mỗi lần mua, ông ta lựa số rất kỹ. Nếu không gặp số ưng ý, có năn nỉ cách mấy dứt khoát ông cũng không mua.

Mọi người gọi ông ta là thầu Quý. một người loắt choắt nhưng hết sức nhanh lẹ và khôn ngoan. Trước kia ông làm thầu xây dựng biết bao là công trình, nghe đồn đâu... cứ ở một công trình ông lại có một

bà vợ, bà nào cũng trẻ, cũng đẹp và cũng sợ ông hết. Út Tọ chẳng biết có đúng vậy không, khi hiện tại thầ Quý sống gần như biệt lập trong ngôi nhà xung quanh tường cao cổng kín với một bà vợ mập ú, dữ hơn sư tử cái. Và một thằng con trai cũng tong teo, suy dinh dưỡng như ông ta.

Mọi ngày đêm số tới cho ông Quý lựa, Tọ vẫn ngại phải chạm đôi mắt lạnh lùng, khó dăm dăm của bà thầ Quý. Bà ta có đôi mắt của người cai tù, và tù nhân duy nhất của bà ta là ông chồng ốm hém bé tí.

- Bác 2! Bác 2! Thằng chồng thời... xuất cảnh của con mẹ Liễu kia. Nghe giọng hót hể của Hoa đó xang lẽ gọi bà 2, mọi người trong quán tự dưng quay mặt lại nhìn. Út Tọ thoáng thấy đáng quen quen ngồi trên chiếc cúp chạy hút vào ngổ. Ai vậy kia ? Anh cố nhớ nhưng không ra. Khách mua vé số biết bao nhiêu người mà kể chứ !
- Thằng chả coi cũng đẹp trai quá chứ! Mà sao mày biết chả là chồng con mẹ Liễu?

Hí hửng Hoa kể lể :

- Cách đây mấy bữa, gã tới đồ xăng rồi hỏi đường vô nhà mẹ Liễu. Mới đầu tui tưởng khách sợ hông hà . Ai dè hôm qua mẹ ta khoe mình mới chưng hửng chớ. Thằng cha này trẻ măng hà, xứng với con Lô Lô hơn, sao đi ưng mẹ Liễu mới kỳ cục.

- Có gì đâu mà kỳ, mua vợ nhằm vượt biên hợp pháp mà . Hể nhiều tiền thì mua con Mỹ, ít tiền thì mua mẹ Mỹ, giống như đi xe lửa, có vé nằm, vé ngồi vậy chớ gì.

Út Tọ nghĩ ngay tới Lô Lô, con bé lai Mỹ đen cũng bị bỏ vào Ký Nhi Viện như anh. Sau đó mẹ nó ở đâu về xin nó ra, hai mẹ con Lô Lô cũng được cấp miếng đất ở xóm Sở Rác cùng đường như mấy mẹ con anh.

Nghĩ cũng tội, con bé xấu xí quá nên ngoài Tọ là đứa chả đẹp để gì ra, tui con trai nghèo mạt ở xóm này không đứa nào thêm nói chuyện.

- Ê! Út Tọ, chiều nay ráng "dò" vài cặp độc đắc An Giang, Sông Bé, Vũng Tàu gì đó, lấy tiền cưới con Lô Lô rồi đi Mỹ với nó mậy! Ở bên người ta giải phẫu thẩm mỹ tài lắm. Co cà quơ, cà quạo như mày muốn thành diễn viên hồng mảy hồi đâu!

Cả quán bà hai cười rần lên chẳng làm Tọ khó chịu, anh đã quen với những trò trêu chọc từ hồi còn nhỏ xíu, nói để chọc cười thế này nhằm nhò gì . Nhiều kẻ chỉ khoái chí khi chọc người ta đau, người ta khóc kia!

- Chú ý! Chú ý! Vợ chồng son chờ nhau ra tới. Hí! Hí! Giọng hài mà

còn thấy mê...

Suýt nữa Tèo buột miệng kêu trời khi nhận ra chồng của bà Liễu là Thuấn, người yêu của cô giáo Hân.

- Tại sao kỳ vậy? không lẽ thật sao kìa!

Tèo sửng sốt nhìn theo chiếc xe cúp đến mức có người trong quán lại chọc anh:

- Ê! Làm cái gì ngó theo dữ vậy ? Bộ tính ghen dùm thằng anh hai mày hả. Phên này mụ Liễu dè nó rồi.

- Thì con mụ ấy cũng dè mày vậy. Cửa chung chớ cửa riêng ai đâu mà xót. Mày nhảm có tiền mua đứt mụ ta như thằng nhóc con bảnh bao đó không ?

Út Tèo ăn vội ăn vàng cho hết, không để ý xem thiên hạ bàn tán gì về mẹ con bé Lô Lô nữa. Anh cứ thắc mắc chẳng biết phải dạy đó Bảo Hân bệnh vì bị người yêu phụ rẫy để đi Mỹ không? Chắc đúng là như vậy rồi. Hắn đều thật!

Tội nghiệp! Cô ấy buồn mãi đến tận bây giờ. Cô ấy khờ dại quá ! Yêu nhầm thứ ma thứ quỷ. Nội việc hắn đồng ý lấy một mụ ăn sượng về chiều, tuổi gần gấp đôi tuổi mình để được xuất cảnh cũng đủ thấy Thuấn là hạng người thế nào rồi.

Tèo thơ thẩn lê bước trên vỉa hè . Tâm hồn anh nặng trĩu nỗi buồn . Mà nỗi buồn của ai chớ nào phải của anh. Tại sao anh lại vớ vào chi cho khổ.

Bỗng dưng Út Tèo nghĩ tới Triều. Dường như anh cũng... thích Bảo Hân, dầu mỗi khi nói về cô ấy Triều đều nói bằng cái giọng kẻ cả, bắt cần, không để ý và có phần nào ghét nữa . Anh giả vờ đó thôi vì anh cũng như mình, biết Hân không đời nào nghĩ tới...

- Út Tèo! Sao đi luôn vậy ? Ông chờ mày từ sáng sớm.

Bà thâu Quý dậy cài cổng sắt cho vừa đủ tắm thân rôm ròi của Tèo lách vào là đóng chốt lại rồi lách bách đi trước.

Ông Quý ngồi trên chiếc ghế mây ngoài sân, tay phe phẩy tờ báo.

Thấy Tèo, mắt ông ta sáng lên :

- Hôm qua tao vô được năm tờ, cộng lại cũng có năm trăm ngàn. Về mấy bận ngon hơn tui nó !

Tèo hỏi một cách sốt sắng:

- Bác đổi chưa ? Để cháu đổi dùm cho.

Phẩy tờ báo một cái, thâu Quý đáp gọn lỏn :

- Tao sai bả đổi rồi! Tay thâu vé Nguyễn là chỗ quen mà . Đưa vé ra là ôm tiền về ngay. Khỏe re!

Đưa tay vào túi áo lấy cặp kính lão, ông bảo:

- Đâu đưa tao lựa vài tờ coi!

Tạo làm thinh nhìn thâu Quý. Anh có thói quen quan sát khách hàng lựa số. Trông thâu Quý chọn lựa mới thấy ghét làm sao! Đôi môi mỏng của lão mím lại thành một lần chỉ. Tạo chợt phát hiện ra thâu Quý như không có môi trên. Thứ người môi dưới đưa ra là thứ người chỉ muốn thu vào , chớ không muốn bỏ ra bất cứ cái gì, kể cả đồ phế thải. Anh không bức khi nghĩ lại , thấy rằng chưa bao giờ thâu Quý cho anh một đồng, dù vé số anh bán lão ta trúng hoài, lão là vua keo kiệt mà!

- Bữa nay toàn số xấu om. Ngày mai đi Tạo!
- Dạ được! Mai cháu tới sớm hơn cho bác dễ lựa!
- Ờ! Thôi bán chỗ khác mau hết nhen.

Tạo bước nghiêng bước ngửa trở ra, mắt thoáng thấy con nhỏ Lô Lô ngồi sau gốc sứ Thái Lan, dường như nó đang cầm cùi ăn nên không thấy anh. Quái! Nó ở đây làm gì chớ? Chẳng lẽ bà Liễu "bán" Lô Lô cho thằng con ông Quý ? Hèn chi cả tháng nay Tạo thấy vắng bóng nó ngoài cái "phòng tên" nước công cộng. Từ giờ trở đi Lô Lô hết phải gánh nước tưới nữa rồi, nó sẽ trở thành "mít" Loan Nguyễn Thị, quốc tịch Mỹ hẳn hoi như hồi nãy ngoài quán cháo, Tạo nghe ông xích lô già nào đó vừa nói vừa cười ha hả.

Chỉ có Tạo, cũng con hoang nhưng không biết cha mình là ai, sẽ mãi muôn đời khốn cùng khốn khổ. Bất giác anh gục đầu hổ thẹn khi so sánh thân phận con hoang của mình với Lô Lô.

- Không ai tự chọn số phận và cả... nhan sắc của mình đâu -- Đừng buồn! Vì mình là đàn ông. Đàn ông chỉ cần tài, chả cần sắc!

Đã nhiều lần Triều an ủi Út Tạo, và có lẽ anh cũng tự an ủi mình như vậy, nhưng Triều thì khác, anh không như Tạo này và cũng không ai như Tạo này cả . người ta có tật có tài, mình bắt tài vô dụng lẫn tật nguyên xấu xí, mình chỉ sống và thích thấy quanh mình có nhiều niềm vui hơn buồn phiền. Nhưng khổ nỗi, kẻ bắt tài như mình đến nằm mơ cũng toàn thấy thất bại, thì nói chi chuyện ở ngoài đời. Ước gì Út Tạo có thật nhiều tiền, ước gì Út Tạo có vóc dáng tầm thường của một người xấu trai thôi. Ước gì... Ước gì... Ước gì...

Tào ngược lên trời như một thói quen để tìm ngôi sao hôm nhưng bây giờ là buổi sáng, ngôi sao ấy đang ở bầu trời nào đó phía bên kia quả đất.

Triều ngồi thừ người ra nghe Út Tạo nói. Cuối cùng anh lên giọng chắc nịch:

- Không phải đâu ! Anh chàng vẫn đưa đón Bảo Hân mà.

Giống như người bị nghĩ nói dối, Tạo bức bối cãi lại:

- Rõ ràng em nhìn thấy và nghe người ta bàn tán.

- Thì anh có nói chú mày bịa chuyện hồi nào đâu . Sao chú mày không nghĩ cô giáo Hân là kẻ đồng tình ? Cô nàng ưng cho anh chàng lấy bà vợ hờ đó để đi trước, vài năm sau chàng trở về đón nàng theo . Cô ta buồn vì thấy mình sắp trở thành hòn vọng phu thời đại, chớ không phải buồn vì tình phụ như chú mày tưởng tượng đâu. Út Tọ nhìn Triều với cặp mắt hoang mang, lời Triều nói có lý do chứ, nhưng sao Tọ không tin. Anh luôn luôn nghĩ rằng Bảo Hân là người có giáo dục lại thật thà, cô không chấp nhận bất cứ sự giả trá nào đâu, với lại gia đình cô ấy là gia đình gia giáo mà !

- Em không tin Bảo Hân đồng tình như vậy -- Út Tọ phản đối yếu ớt. Đang chống tay dưới cằm, nghe Tọ nói, Triều liền bật cười:

- Đã có lần nào em nói chuyện với Hân chưa ?

- Ồ... chưa! Tại không có dịp.

- Mấy năm rông em chỉ nhịn, chỉ ngắm mà không trò chuyện à ? Thảo nào em nghĩ cô ta y như một nàng tiên. Em giống mấy đứa học trò mẫu giáo của Bảo Hân quá. Tụi trẻ luôn luôn hãnh diện khoe rằng : "Cô Hân của con đẹp như tiên". Tiên đời nay không có hiền đâu. Tại sao Triều vẫn mĩa mai cay cú khi nói về Bảo Hân? Út Tọ chăm chú nhìn anh. Xem kìa đôi mắt có tia nhìn sâu lắng của Triều như càng sâu hơn khi anh liên tục kéo mãi hơi thuốc, ngoài bờ môi thì nói cay nói dóc vậy thôi, chớ trong lòng rõ ràng "ong ky" cũng đang rộn lên vì Bảo Hân. Dẫu sao anh vẫn có quyền đó hơn mình mà !

Út Tọ buột miệng dò xét:

- Nhưng anh không ghét tiên dữ chứ ?

Triều trừng mắt:

- Nói tào lao! Người ta sắp cưới rồi đó.

Ngỡ ngàng Tọ hỏi lại:

- Thiệt hả ?

Triều làm thinh, không biết trả lời sao nữa, có lần anh nghe mẹ thằng bé Lễ Trí nói với chị Trúc rằng: Thuần và Hân sẽ làm đám hỏi một ngày rất gần. Triều đã dấu kín nỗi buồn riêng của mình thật kỹ. Anh không còn hy vọng gì nữa, dư thừa biết rằng anh từng hy vọng vu vơ vào mối tình một chiều của mình. Lẽ nào đó lại là tình yêu ? Anh chưa hiểu nhiều về Bảo Hân ngoài cái thấy rõ nhất là cô đã có người yêu và không hề có tình ý gì với anh. Vậy tại sao anh cứ phải quan tâm đến cô, thậm chí lo lắng cho cô nữa . Triều đã bồn chồn bứt rứt suốt thời gian Hân bệnh. Anh mơ hồ đoán rằng Hân bị một cú sốc rất nặng. Nhưng cú sốc đó không mở đường cho anh đi tới trái tim cô đâu vì trái tim ấy có chủ từ lâu rồi.

Thấy Triều làm thinh, Tọ hỏi nữa:

- Mà phải với thằng cha đó không ?

- Thì hẳn chớ ai nữa !

Tạo tiếc ra mặt:

- Buồn thật! Uổng nữa chứ.

- Chú mày lạ chưa! Người ta yêu nhau, cưới nhau, hạnh phúc bên nhau lại đi buồn.

Tạo cười thật thà:

- Buồn cho phận mình vậy mà ! Chớ bộ anh không buồn sao ? Em nghĩ đáng lẽ Hân thương anh mới phải, vì anh xứng đáng.

Triều lắc đầu cười gượng. Anh biết Tạo sắp đem cái thành tích chiến đấu, cái danh hiệu thương binh của anh ra để tuyên dương đây. Cậu đâu hiểu rằng, tình yêu không phải là phần thưởng để người này có thể tặng cho người nọ vì một thành tích, một chiến công. Nghiêm mặt Triều nạt:

- Đừng nói như vậy! Bảo Hân quen người này mấy năm rồi, anh mới biết cô ta đây. Tại sao lại so sánh lạ lùng thế ? Bản thân anh cũng có nghĩ gì tới con bé ấy đâu ?

Tạo háp háy đôi mắt, một cái tật khi gặp vấn đề gì khó xử . Tạo biết Triều tự dối lòng, đó là nỗi niềm riêng tư của anh, khơi ra thật không đúng chút nào . Anh gãi đầu hỏi:

- Hình như còn người trong trường hả anh Triều?

- Ồ! Bảo Hân chưa về.

- Cô ta chờ ... chồng sắp cưới đón à ?

Triều nhú mày khó chịu:

- Chuyện đó anh không biết. Nè! Chú em sắp thành đàn bà rồi. Tò mò tò mò quá!

- Anh biết tánh em không phải như vậy, em tò mò chẳng qua thấy sao ấy. Em không tin Bảo Hân đồng tình với gã ta trong việc lấy vợ hờ...

- Chuyện đó không liên quan đến anh em mình. Thí dụ Hân không biết anh chàng Thuấn cưới cô vợ hờ để xuất cảnh, mình sẽ tới nói cho cô ta biết à ? Bằng cớ đâu, lợi ích gì, Hân tin Thuấn chớ chả lẽ tin mình. Còn nếu Hân biết và đồng tình với người yêu, mình nói chuyện đó có kỳ không? Tốt hơn hết nên im lặng. Trường này toàn đàn bà, con gái, họ mà nghe mấy vụ này thì xù xì xút xít tối ngày mệt lắm! Và... khó cho Hân nữa.

- Anh Triều ơi, anh Triều!

Tạo quay ra ngó về phía sân, thấy Hân đứng cạnh chiếc xe mini, nghiêng đầu nhìn vào phòng bảo vệ. Triều khập khểnh bước đến bên cô . Giọng anh ấm áp nhưng vẫn vô cùng khách sáo:

- Có việc gì cần vậy... cô Hân?

- À! Anh xem dùm Hân cái thắng, nó bị tuột ốc hay sao mà thắng không ăn.

Khom người xuống xem cho rõ chỗ hư xong Triều quay lại kêu to:

- Út Tẹo ơi! Đem dùm hộp kèm búa ra đây.

Hân ngạc nhiên:

- Có cả đồ nghề ở đây à ? Anh Triều làm gì với nó vậy ?

Vẫn biết thời gian gần đây Hân nói chuyện với mình khá dịu dàng, khiêm tốn, nhưng Triều vẫn thích bắt bẻ, mỉa mai để trêu cô . Hình như anh muốn làm cô giận, cô cộc lốc, cô nổi cơn ngang ngược lên để anh... ghét cô hay sao ấy.

Liếc nhìn đôi con mắt tròn ngơ ngác của Hân, Triều nhún vai:

- Làm mọi thứ . Tôi sợ có người nghĩ mình ngồi không để tôn vinh quá khứ lắm !

Không cần nghĩ ngợi, Hân đáp lại ngay:

- Có được quá khứ vẻ vang thì cũng nên dành thời gian để tôn vinh chứ.

Rồi cô hóm hình xoa dịu cái phút "găng" bất chợt của hai người:

- Nhưng xin anh đừng quên thực tại, nếu không Hân lủi đầu vào lè vì xe hư thắng mất!

Triều nhìn cô bật cười. Anh nhận ra suốt mấy tháng liền biết mặt nhau, lần đầu hai người dành trọn cho nhau nụ cười cởi mở và thân thiện. Nụ cười hơi lém của Hân làm Triều chơi vơi, anh lơ ngơ đón lấy hộp đồ nghề trên tay Út Tẹo... Chả trách chi ngày xưa vua chúa xé cả kho lụa quý để đổi lấy nụ cười của giai nhân.

- Ủa! Anh Út chưa về sao ?

Triều để ý nghe giọng Út Tẹo bối rối:

- Chưa! Cô Hân cũng biết tên tôi nữa à ?

Hân lại cười, tiếng cười của cô trong trẻo như tiếng con nít:

- Biết chứ! Ngày nào anh không đi bán ngang nhà tôi. Anh như cái đồng hồ có chuông vậy đó ! Tôi nhớ hồi năm học lớp 12, mỗi buổi trưa cứ nghe "Vé số chiều xổ đây" là tôi biết 3 giờ rồi, đi học thêm Toán. Cho tới bây giờ, nhắm mắt lại mà nghe tiếng rao bất cứ ở đâu tôi cũng nhận ra tiếng của anh.

Triều bậm môi siết cho thật chặt con ốc. Chiều nay Hân nói nhiều đấy chứ, vui hơn thường ngày nữa, cũng phải thôi vì cô đang nhờ vả anh mà.

Giọng Triều chợt đanh lại khi nghĩ mình bị lợi dụng:

- Xong rồi đó !

- Cảm ơn nhiều! Mà anh Triều nè, giờ này hết giờ làm việc rồi, Hân...

vọt ra cổng luôn, được chứ ?

Nhìn gương mặt xinh đẹp nghiêng nghiêng vời vỉnh của Hân, Triều đau thật ở tim. Với mình, một kẻ cô ta chẳng ưa mà còn bộ tịch thế kia, nói chi với người yêu... Dứt mắt ngó ra nơi khác, Triều lầu bầu:

- Hết giờ làm việc, tôi cũng không ép cô làm gì, nhưng coi chừng! Đi mà hỏi cái thằng xe ấy, tuột dốc, leo lên không ai níu lại kịp đâu.

Leo lên yên xe, mắt Hân chột xa xôi:

- Chuyện ấy khó lường trước lắm! Đôi khi Hân muốn tìm một cái dốc thật cao, thật dài để thả trôi tay lái. Tuột một con dốc dài có giống như mình bị hụt chân rơi vào hư không trong những cơn ác mộng, không hả anh Triều?

Không nghĩ Hân có thể hỏi mình một câu ngoại lệ như vậy, Triều lẩn tránh:

- Sao lại hỏi tôi ? Cô phải hỏi ai có cùng giấc mộng với mình chứ.

- Thế thì chắc Hân phải bậm gan thả dốc một lần mới được, chứ tìm ai đó có cùng giấc mộng với mình e rằng chuyện mò kim đáy biển...

Anh Út ở lại chơi với anh Triều nhé, Hân về trước a .

Teo hấp tấp:

- Khoan đã cô Hân...

Giọng Hân ngạc nhiên:

- Có gì không anh Út?

Triều nhìn Teo, chẳng đoán được cậu ta gọi Bảo Hân làm gì . Út Teo hấp háy đôi mắt, quào quào mái tóc đến xù xụ rồi ngập ngừng:

- Cô quen với bà Liễu phải không ?

Nhíu nhíu cặp mày cong, Hân cố nhớ :

- Bà Liễu nào ? Ở đâu hả anh Út ?

Út Teo liếc với Triều một cái rồi nói :

- Bà Liễu có đưa con gái lai Mỹ đen tên Lô Lô đó.

Thật là cái thằng bép xép ! Triều bực bội vô cùng. Anh lên tiếng:

- Chiều lắm rồi, Út để cô Hân về kéo tối.

Vờ như không nghe lời Triều, Út Teo lập lại :

- Có quen không cô Hân ?

- Không! Dứt khoát là không! Mà... sao anh Út lại hỏi như vậy?

- Cô không quen nhưng người nhà của cô chắc có quen đó.

Mặt Hân bỗng đỏ bừng lên rồi tái đi, cô bối rối khi nghĩ tới ba mình:

- Ai ? Ba tôi à ?

- Ồ ! Không, không.

Triều hăm hăm nhìn Teo, anh muốn bóp vô cái mồm đang xen vào chuyện của người khác ghê. Nén giận, Triều dịu giọng:

- Hân về đi, chiều quá rồi, hai bác ở nhà trông . Út Teo nói đùa đó,

làm sao người nhà Hân quen với bà Liễu nào đó được.

Biết là có uẩn khúc trong câu hỏi của Tọ, Hân không tiện hỏi tiếp, cô do dự một thoáng rồi đạp xe ra cổng.

Triều cúi tiết:

- Mày định làm trò khỉ gì hả Tọ? Tự nhiên chõ vào chuyện của người khác như đàn bà...

Không giận Triều, Tọ trầm giọng:

- Em chỉ muốn hỏi để tin chắc là Hân chả có liên quan gì tới việc thằng cha Thuấn lấy vợ hờ để đi Mỹ. Và em cho là mình nghĩ đúng, cô ta đâu có đồng tình, Hân chẳng lộ chút khác lạ nào cả, khi nghe em nhấn mạnh "bà Liễu có đưa con gái lai Mỹ".

Triều gạt ngang:

- Nhưng đó vẫn là chuyện người ta...

- Mà rõ ràng là anh nghĩ sai về người ta rồi anh mĩa mai, oán trách vì anh thương...

Đỏ bừng mặt, Triều bước xỏ về phía Tọ:

- Nói bậy!

Nóng nảy rút một điều thuốc lá, anh bắt quẹt đốt và rít một hơi thật dài...

Tọ vẫn rử rử nói dai:

- Thương người nào đó mà người ta không biết, không hay, thậm chí không đời nào để ý tới mình cũng chả có gì xấu. Anh đã từng nói với Tọ này bao nhiêu lần, anh quên rồi sao?

Triều làm thinh, Út Tọ cười. Anh ngồi xuống kế bên Triều, cánh tay hình móng chim quều quào hái một chiếc lá và xé nát ra.

- Em cũng thương Bảo Hân.

Triều cười khùng khục trong họng. Đúng là chuyện khó tin nhưng có thật, chỉ Út Tọ mới dám nói ra như vậy vì không biết xấu hổ. Còn như Triều thì...

- Em biết anh đang cười em, nhưng có sao đâu? Em dám nói điều lẽ ra không bao giờ nên nói, thì lòng em nhẹ nhõm, vì em có được người hiểu mình. Anh Triều biết không, Hân trong giống bà sơ trong Ký Nhi Viện ngày xưa em ở lắm, chỉ có cái cô ấy không mặc áo chùng đen, đội khăn trùm kín tóc thôi. Hồi đó em là đứa tật nguyền ốm

yếu, luôn luôn bị những đứa lớn ăn hiếp, trong những đứa có cả ba ông anh quý sủ của em nữa.

Tọ ngừng lại như để lấy hơi rồi nói tiếp:

- Có một lần cả bốn đê em xuống, tụi nó nhất định kéo cánh tay tật của em ra cho thẳng. Đau kinh khiếp, em la em hét thì chúng bịt mồm

lại, may sao sơ Thérésa đi tới. Sơ bế em lên lúc cánh tay khốn này đã bị sai khớp, trầy trụa tùm lum. Sơ mang em về chăm sóc riêng và dạy em nhiều thứ lắm. Sơ còn hơn mẹ ruột của em nữa.

Cánh tay khéo của Tẹo lại bứt một chiếc lá nữa, lần này anh không vò nát mà cầm lá xoay xoay:

- Em nhớ sơ Theresa có đôi mắt y như đôi mắt Bảo Hân. Cái đôi mắt đen đen kỳ lạ, em có bướng có khờ có đau cách mấy, nhìn vào mắt sơ em cũng quên hết.

Lấp lánh mưa bay

Chương 9

Tự nhiên Triều bị cuốn vào câu chuyện của Tẹo:

- Bây giờ bà sơ ấy đâu rồi ?

- Lúc giao cô nhi viện lại cho Sở Thương Binh Xã Hội quản lý, sơ đã về một chủng viện ở Mỹ Tho, lâu lắm rồi em không được gặp. Chính sơ đã dạy cho em biết thế nào là yêu thương, nhân ái, em rửa tội rồi ấy chứ!

- Ủa! Có bao giờ thấy Tẹo đi nhà thờ đâu ?

Tèo phúng miệng thổi bay cái lá, nhìn nó rơi xuống đất và nói:

- Chúa ở trên cao quá, nên Chúa xa lạ với em. Em chỉ biết có sơ Theresa thôi . Nói như vậy là sai điều sơ dạy, nhưng em nào thấy Chúa đâu, dù sơ luôn nói rằng Chúa ở mọi nơi và ở với mọi người. Triều âm thầm quan sát Út Tẹo. Từ trước tới giờ anh đánh giá thấp thằng bạn của mình. Tẹo nhỏ hơn Triều bốn tuổi, chỉ biết đọc và viết như gà bới thôi, nhưng tâm hồn và vốn sống của Tẹo rất phong phú . Tẹo có thân hình méo mó trông thật xấu xí, nhưng anh luôn vui vẻ ân cần và chú ý quan tâm đến mọi người . Chuyện Tẹo vừa dò hỏi Hân đâu phải là chuyện tò mò của đàn bà, như Triều cáu kỉnh nạt đùa. Đó là tấm lòng của Tẹo, anh chàng lo lắng nghĩ tới Hân và mạnh dạn làm cho ra điều mình lo lắng, chứ không né tránh sự thật để dằn vặt đau khổ vì bao điều tưởng tượng như anh.

Giọng Tẹo lại vang lên:

- Khi sơ Theresa đi rồi, em buồn dữ lắm. Về ở chung với mẹ trong ngôi nhà người ta cấp cho mình lẽ ra phải vui sướng chứ, nhưng sao mà khổ cho em, ba ông anh dữ dằn cứ tối ngày đánh mắng, lúc ấy các ông đủ lớn để ra chợ mang thuê vác mướn lấy tiền nuôi thân, chỉ

có em lẫn quần trong nhà như ma xó, đã vậy còn ăn bám là đáng tội thôi!

Đỡ điều thuốc trên tay Triều, Tẹo bập bập rít một hơi rồi nói:

- Lần đó sơ đi đâu lên thành phố. không biết, sơ hỏi thăm tìm ra được chỗ ở của mấy mẹ con em. Sơ cho em một số tiền làm vốn để mua bán những thứ lặt vặt như đậu phộng rang hay thuốc lá lẻ. Em bán mấy món đó đâu cũng bốn năm năm thì chuyển sang bán vé số.

- Rồi ngày ngày đi ngang nhà Hân, ngó thấy cô ta thể là chú mày "đứng ngẩn trông vời áo tiểu thơ" ?

Dù ngó mắt ra chưa hiểu kịp lời Triều, Tẹo vẫn ngẩn ngẩn cười.

Biết Triều hết bực mình rồi nên anh tiếp tục kể :

- Lần đầu nhìn thấy em, cô ấy sợ. Đôi mắt đen mở to ngạc nhiên trộn lẫn tội nghiệp giống y đôi mắt sơ Theresa, khi sơ thấy em bị đánh què tay nằm ngay đơ dưới đất. Từ đó trở đi em luôn nghĩ tới Hân.

Mỗi ngày phải nhìn thấy cô một lần, không thì chịu không nổi.

- A! Té ra cậu vào trường này mỗi chiều đâu phải để thăm tôi.

- Đừng nói bậy! Mọi người có phạm riêng chứ ? Rồi anh thấy suốt đời em cũng chỉ là người giống như anh nói "Đứng ngẩn trông vời các cô gái thôi!" Bảo Hân là tiên mà, làm sao em với tới được. Nhưng anh thì khác, anh có thể lên trời với tiên đó.

- Lại gài anh vào để làm trò đùa chắc ?

Thấy Triều đứng dậy bước đi, Tẹo vội nói:

- Em đâu dám đùa nhưng em tin một ngày nào đó...

- Thôi đi! Anh không muốn nghe. Đâu phải ai cũng yêu được như chú mày. Yêu mà không được yêu là một bất hạnh khủng khiếp. Số anh thừa bất hạnh, anh không dám nhận vợ vào đâu.

- Nhưng có một cô gái đẹp như thiên thần để mơ tới vẫn hạnh phúc hơn là ôm nỗi cô đơn. Một mình không biết nghĩ tới ai mới là khờ đó chứ.

Triều suýt kêu lên rồi cười thành tiếng vì câu nói văn hoa chải chuốt của Út Tẹo. Nếu như hát được, chắc Út Tẹo đã hát rồi. Nhưng khi nhìn gương mặt xấu xí toát ra vẻ thành thật đầy vô vọng của Tẹo, Triều xa xót trông ra chỗ khác. Triều chưa từng bị cuộc đời hắt hủi, loài người độc ác trêu đùa ra sao để có thể hiểu hơn nữa nỗi đau Út Tẹo từng chịu đựng từ khi lọt lòng mẹ. Có lẽ nỗi khổ ấy phải đắng đắng, dằn dặt tăm tối như đêm đen nên Tẹo mới nói lời ưu tư như vậy.

- Em nói đúng hông anh Triều?

Ngượng ngập Triều đáp:

- Ủ, đúng nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng có thể chỉ đúng với em và sai với anh.

Giọng Tọe thản nhiên:

- Thì em nói rồi, anh từ từ cũng tìm được một người thương yêu anh thật tình, còn em thì không, suốt đời không.

- Đừng nghĩ vậy chứ ! -- Triều nhỏ nhẹ an ủi Tọe và anh có cảm giác lời an ủi của mình trôi tuột đi đâu xa khi Tọe thản nhiên nói tiếp:

- Em có thể có một con vợ, nếu em là triệu phú và ắt hẳn con vợ ấy thương tiền chứ không hề thương em.

Triều pha trò để kéo cả hai ra khỏi câu chuyện lòng vòng không đi tới kết thúc:

- Vì vậy Út Tọe không thèm trúng số, tại sao cái danh Triệu phú được quá nhiều cô đeo sẽ chẳng biết phải chọn ai để nâng khăn sửa... hầu bao chứ gì ?

Út Tọe cười, nụ cười ngây ngô khác hẳn nhưng lời anh nói và có lẽ cũng khác với tâm hồn anh.

Bảo Hân e dè nhìn căn phòng của Triều, đây là lần đầu tiên cô bước vào đây. Căn phòng riêng của đàn ông độc thân trong là lạ . Cô cứ tưởng tất cả các đáng mày râu đều xô bồ xô bộn và bừa bãi đến mức không biết ủi chiếc sơ mi như Thuấn của mình không thôi, vì cô có vào phòng ai đâu ngoài người yêu của mình . Phòng Thuấn ở rộng rãi, thoải mái, đầy đủ tiện nghi đúng như phòng công tử con nhà giàu, có điều bề bộn hết biết . Anh tòm tòm cười khi thấy Hân tròn mắt nhìn mọi thứ trên giường, dưới đất, rồi giải thích bằng cách đổ thừa.

- Mấy hôm nay mẹ bận, dì Tư về quê, chẳng ai dọn phòng cho anh hết . Em xuất hiện đột ngột y như kiểm tra đột xuất làm sao anh dẹp cho kịp.

Hôm đó Hân đã thất vọng hỏi :

- Anh không tự dọn dẹp nơi mình ở được à ?

Thuấn nhún vai.

- Điều đó anh chưa bao giờ nghĩ tới, đâu phải việc của đàn ông. Thời gian của anh để làm chuyện lớn còn không đủ.

Hân đã lắc đầu :

- Anh nói giống y ba em và anh Lâm. Chỉ khác là hai người đó ngăn nắp, trật tự chứ không bừa bãi.

Và cô nhớ lần đó Thuấn đã hỏi rất láo :

- Có thật ba em không bừa bãi không ?

Bảo Hân phải câm lặng, thừa biết Thuấn muốn nói gì . Cô đã lọt vào bẫy yêu của Thuấn một cách nhẹ nhàng bây giờ khó gỡ cho ra...

- Ủa ! Có chuyện gì không Hân ?

Giật mình Hân nhìn lên, Triều đang đứng nhìn cô ngạc nhiên lẫn hiền hoà . Hân ngập ngừng :

- Xin lỗi đã đột nhập gia cư lúc không có khổ chủ ở nhà.

- Đó là điều vinh hạnh vô cùng đối với khổ chủ . Bảo Hân có tin tôi không ?

Anh Triều nói vậy chứ, Hân đâu dám.

Thấy mình khách sáo và Bảo Hân không mấy tự nhiên. Triều kéo chiếc ghế ra ngồi xuống, rót nước mời khách.

- Hôm nay chúa nhật, anh Triều không về nhà sao ? Hân nhớ ngày chúa nhật anh được nghỉ mà.

- Biết hôm nay có khách quý tôi mới ở lại xung phong trực thể Huyền Sương đó chứ . Bảo Hân vào trường tìm Sương ?

-Ồ không ! Hân tìm anh.

- Vậy sao ! chắc có công chuyện...

- Vâng ! Tự chuyện thì đúng hơn.

Triều cười buồn . Sao em không biết nói dối hờ Hân ? Em có thể đặc biệt một chút cho mát tâm hồn khô héo vì đơn côi của anh. Em có thể nói rằng đi ngang trường, ghé vào lớp lấy món gì đó bỏ quên, chợt thấy phòng anh mở cửa nên tạt vào... chơi. Em có thể có trăm ngàn chuyện nhằm nhí mà bảo đảm anh không bao giờ chán, rồi hãy ..ngọt như đường cát, mát như đường phèn vô vấn đề chính, để nhịp đập trái tim anh đừng hụt hững tội nghiệp như bây giờ.

Rồi Triều xót xa , em cần chi phải rào đón cho tốn thời gian vàng ngọc, em biết mình thừa quyền uy của một phụ nữ chúa để truyền lệnh, buộc kẻ nô lệ tự nguyện này làm cho em mọi việc trên đời mà . Em cứ nói đi, em cần gì ở anh nào ?

- Phòng anh Triều gọn gàng, ngăn nắp thật !

Giọng Triều chợt khô khan một cách cố ý :

- Cảm ơn ! Hình như chỉ mỗi Bảo Hân thấy như vậy, vì từ trước đến giờ chưa ai khen tôi cả ?

Hân cười trong trẻo :

- Chắc đã có rất nhiều cô vào phòng này ?

- Không nhiều lắm đâu, nhưng ở trường này hầu như ai cũng có ghé, trừ Bảo Hân.

Nói dứt câu, Triều hơi ân hận khi thấy Hân bối rối . Cô nhìn chiếc ly thủy tinh đựng nước trên bàn, chớp chớp hàng mi đen :

- Anh cứ trách . Hân đúng là vô tâm

-... Và cả vô tình !

Đỏ mặt lên, Hân phản đối :

- Anh nói quá rồi ! Hân không vô tình đâu. Đúng ra Hân đã sống quá thật lòng nên thành vô ý.

Im lặng một chút, cô khẽ nói :

- Sống thật như những câu thơ mà Hân rất thích . Anh Triều nghe không, Hân đọc ?

Nhìn đôi mắt chờ câu trả lời của cô. Triều nao nao. Đúng là lạ kỳ, Bảo Hân lúc này khác hoàn toàn Bảo Hân đanh đá, hất mặt ngang ngược với anh. Nhưng lúc cô dịu dàng hay lúc cô ngổ ngáo . Hân cũng đều làm cho anh khổ sở . Gật đầu như cái máy Triều bảo :

- Hân cứ đọc đi. Dài cách mấy tôi cũng nghe.

- Bài thơ xưa lắm rồi . Đoạn này là lời ba mẹ căn dặn đứa con :

"Con ơi ! Một người chân thật

Thấy vui muốn cười cứ cười

Thấy buồn muốn khóc là khóc

Yêu ai cứ bảo là yêu

Ghét ai cứ bảo là ghét

Dù ai ngon ngọt nuông chiều

Cũng không nói yêu thành ghét

Dù ai cầm dao dọa giết

Cũng không nói ghét thành yêu... "

Tự dưng Triều buột miệng đọc tiếp theo :

"Từ đây người lớn hỏi tới.

- Bé ơi, bé yêu ai nhất ?

Nhớ lại mẹ tôi trả lời :

- Bé yêu những người chân thật

Người lớn nhìn tôi không tin

Cho tôi là con vẹt nhỏ... "

Hân cười thích thú khi thấy Triều cũng biết bài thơ mình ưa. Cô hỏi :

- Sao anh Triều không đọc tiếp nữa đi ?

Nhún vai Triều bảo :

- Tại tôi cũng yêu những người chân thật, và tôi sợ bị cho là con vẹt nhỏ.

Nói dứt lời, Triều chờ Hân nổi giận lôi đình, nhưng lạ sao cô chỉ ngược nhìn anh bằng đôi mắt buồn buồn.

- Hy vọng là anh không ám chỉ Hân.

- Sao Hân lại nghĩ như vậy ? Tôi nghĩ về bản thân mình và nói theo ý câu thơ thôi. Vì đã thật tình với nhau, rõ ràng tôi phải có nhược điểm gì đó rất ghê, nên mới bị Hân "sống thật lòng", thật đến mức không thể nào nói ghét... thành ưa được.

- Và Hân cũng vậy ! Hân cũng phải yếu điểm gì rất trầm trọng, nên

anh Triều đã không thể nào dành cho Hân những tình cảm bình thường như với những chị em khác trong trường . Bao giờ anh cũng lạnh lùng, xa cách và hay làm khó làm dễ Hân.

- Hân !... Hân!... nghĩ như thế về tôi à ?

Gật đầu ngoan như nai con, Hân nói :

- Chớ bộ không đúng sao ? Người ta nhờ anh vẽ bao nhiêu là tranh thì chả sao, đến lúc vào lớp Hân thế chị Trúc thì mặt mày anh lạnh lùng khó đỡ, giống y như đang bị tù khổ sai. Bởi vậy Hân phải hầm hừ lên tiếng trước . Với lại nói thật, dạo anh bắt Hân xuống xe dẫn bộ, Hân... căm thù anh đến sợ, biểu sao có cảm tình mà ghé vào chỗ anh cho được.

- Hân hiểu lầm thôi ! Với ai tôi cũng đối xử như nhau.

Nghiêng đầu tinh nghịch Hân hỏi :

- Thật chứ ? Nếu thật như vậy coi chừng anh mới là kẻ vô tình đó, ở mà trách người khác.

Lòng vừa rộn lên một chút mộng mơ, Triều đã tỉnh ngay khi nghĩ, tất cả những lời Hân nói đều không chứa tình ý riêng tư gì của cô cả . Vì Hân không phải là người thích trò ỡm ờ rào đón . Cô lại sắp trừu chọc, gán ghép anh với Thạch Thảo cho xem.

Trầm giọng, Triều chặn ngang trước :

- Bảo Hân muốn đề cập tới Thạch Thảo chứ gì ? Các cô đùa nhiều trò thật ác ! Què quặt như tôi mà lại đi ghép đôi với Thạch Thảo, quả là tội nghiệp cô ấy !

Bảo Hân không tha :

- Có tật có tài . Anh biết mấy chị đặt anh biệt hiệu gì không ?

Tò mò Triều đoán :

- Biệt hiệu gì ? Độc cước hả ?

- Đâu có ! Tên tây chứ không thêm tên Tàu nha ! Quý tộc đang hoàng à !

Thật thà Triều nói :

- Tôi chịu thôi, đoán không ra ?

Bảo Hân cười, nụ cười hỉ hả của cô làm Triều gượng gạo cười theo.

Hân buông từng tiếng :

- Mọi người gọi lén anh là bá tước Đờ Phe phắc, chồng của Angheric. Một người đàn ông đa tình, tài hoa, trung tâm cho các bà, các cô để ý . Mà Hân lại ghét các nhân vật trung tâm nên tự dưng... ghét cả anh luôn.

- Oan cho tôi quá ! Tôi ganh với nhân vật bá tước đa tình tài hoa đó lắm, vì thực tế tôi bất tài, vô duyên. Tôi chỉ là anh gác cổng tầm thường thôi. Bảo Hân làm ơn đừng ghét tôi nữa.

Giọng Hân nũng nịu, ngọt ngào, nhõng nhẽo kéo dài ra giống như lúc cô đang kể chuyện cho học trò nghe, làm Triều tưởng mình là cậu học trò mẫu giáo...

- Hồng dám làm ơn đâu ! Hân còn mắc anh một món nợ mà làm sao dám ghét anh.

Triều nhíu mày cố gắng nghiêm để giữ lấy hồn.

- Nợ gì vậy ?

Mặt Hân hơi hồng lên một tí :

- Hân cảm ơn anh giữ lớp suốt tuần bị bệnh . Cảm ơn những gì anh đã làm giúp Hân trưa hôm đó.

Chỉ vậy thôi sao ! Nhưng lời ơn nghĩa ấy chẳng làm anh bận tâm. Chỉ có em, em làm tim anh nhức buốt, và anh khao khát được cầm đôi tay nhỏ bé của em, một lần thôi Hân, đó là ân sủng của em...

- Hân gửi anh Triều chút quà !

Triều sững sờ tỉnh mộng :

- Quà à ! Để làm gì ? Để cảm ơn à ! Tôi không nhận đâu.

- Không nhận Hân buồn...

Anh gắt gỏng :

- Buồn ! Đó là quyền của Hân. Tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ được đền bù một cách cụ thể như vậy.

Hân kêu lên :

- Anh nói gì lạ vậy . Đền bù một cách cụ thể ! Chưa bao giờ ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu Hân.

- Nhưng nó lại rõ như in trong đầu tôi. Giống y trò bánh ít đi, bánh quy lại.

Giọng Hân vẫn dịu dàng.

- Anh nhiều tự ái quá, có điều tự ái không đúng chỗ . Thôi thì coi như Hân vô tâm, thiếu tế nhị nên ngốc nghếch "Đền bù một cách cụ thể" cho anh. Bây giờ anh chỉ Hân đi, nếu anh là Hân, anh sẽ làm gì nào ?

Ngó gương mặt bắt đầu hát lên tình quai của Bảo Hân, Triều ngậm tâm . Nếu anh có quyền anh chỉ xin em một chút ánh mắt âu yếm, một nụ cười đông đầy yêu thương, chứ anh có cần gì ba mớ quà tặng tầm thường đó . Nhưng anh vẫn là người xa lạ với em, nên anh chỉ đáng để phải nhận những thứ em... trả nợ quỷ thần.

- Anh đã thông cảm với Hân chưa ? Hân có làm gì không đúng đâu ? Hân chỉ hành động như mọi người thôi mà.

Triều chua xót . Anh chỉ muốn em hành động vì anh thôi. Đòi hỏi như thế đúng là xuẩn ngốc . Nhưng đó là khao khát, là ước mơ của trái tim anh. Một mơ ước tuyệt vọng, một mối tình đơn phương đầy lãng

mạn, nếu không muốn nói là bất thường của một kẻ cô đơn như anh. Thấy Triều cứ ngồi làm thinh, Bảo Hân âm ỉc đứng dậy :

- Hân đi đây ! Quà của anh, Hân để đó, nhận hay không là quyền của anh. Lẽ nào anh không xem Hân như bạn nhỏ ? Mà cũng có thể như vậy, chỉ tại Hân chủ quan biết ta mà chẳng hiểu người thôi. Chào anh Triều, Hân về.

Triều thẳng thốt đứng bật dậy . Anh nắm đại bàn tay cô kéo lại.

- Đừng về Hân ! Em đừng về.

Bảo Hân ngạc nhiên vì Triều, cô hoảng hốt thoát rùng mình trước cái nhìn nóng bỏng đăm đúi nhưng buồn thảm của anh. Hân bỗng ý thức được nguyên nhân gây nên sự hoảng hốt . Đó chính là đôi mắt của Triều, với tất cả sự van lơn cầu khẩn, nỗi cô đơn và tất cả những gì thầm kín, sâu xa sôi động đều tiềm ẩn bên trong tia mắt ấy.

Bỗng dưng Bảo Hân ngồi lại xuống ghế, để yên tay mình trong tay Triều, lòng cô chùng xuống vì thương hại, mà cũng không phải là thương hại . Hình như cô không rút tay mình về vì sức quyến rũ dữ dội của lời Triều . Lời nói dịu dàng như van xin của anh làm Bảo Hân xao xuyến và làm cô chợt hiểu được những ý nghĩ thầm kín đầy tự ti mà vì mặc cảm tội nguyên anh đã không thể nói được lên lời . Hân lại bỗng hoảng sợ trước sự yên lặng cùng mãnh lực của những gì không nói ra giữa hai người . Cô đã từng yêu nên cô hiểu mà . Hân lấp bắp :

- Em... em ở lại rồi . Anh Triều buông tay em ra đi.

- Xin lỗi ! Tôi vô ý quá... Mà... Hân đừng về nha ?

Hân gật đầu . Cô bình tĩnh trở lại, lòng xót xa khi so sánh . Thuận luôn miệng nói yêu cô nhưng chưa bao giờ cô được nghe lời thiết tha, mắt anh đăm đúi như vừa rồi cô được thấy.

Thờ thẩn thờ dài, Hân nói nhỏ :

- Em ở lại chỉ làm anh bức mình thôi và em cũng chẳng vui gì khi làm phiền người khác.

Đắn đo một chút Hân nói tiếp :

- Chắc anh Triều bắt Hân ở lại để anh trả cho bằng được gói quà này chớ gì ? Chỉ là một quyển sách và một gói thuốc lá, sao anh câu nệ quá, mất vui.

- Tôi nhận quyển sách thôi, còn gói thuốc Hân đem về cho anh chàng của mình là hay nhất.

Triều mãi miết nhìn Hân . Em là con bồ câu trắng ngây thơ, hay là con vẹt nhỏ hờ Hân ? Bỗng dưng dạo này em thay đổi cách đối xử làm anh bồn chồn không yên. Em đã có người yêu và chưa bao giờ em dấu điều đó . Nếu anh chỉ là trò đùa dai của em thì cuộc đời này

còn gì để anh tin yêu, bám víu hết.

Thấy Triều lặng thinh, cô nghiêng đầu hỏi :

- Anh làm gì nghiêm trang như ông cụ vậy ?

- Tôi đang nghĩ xem tại sao Hân lại dễ thương với tôi. Vì đang ghét bỗng trở nên ưa phải có lý do của nó chứ ?

Tay Hân vẽ những vòng vô nghĩa trên bàn, miệng Hân cười tủm tỉm :

- Theo anh thì vì lý do gì ?

Triều khó khăn đáp :

- Tôi có dự một tiết Hoạt Động Vui chơi của Hân, tôi thích vô cùng với những trò sáng tạo hết sức hấp dẫn của cô giáo, tôi thích tới mức ước ao phải chi mình là học trò mẫu giáo để được cô Hân hướng dẫn vui chơi bằng tưởng tượng . Hôm nay chắc không cần phải ao ước nữa vì Hân cũng đang hướng tôi vào trò chơi khá lý thú . Hết chơi động đến chơi tĩnh . Sau trò mèo vờn chuột thì tới trò gì hử Hân ?

Đôi mắt đen tròn của Hân đang sáng ngời những ánh vui tươi bỗng dừng tối sầm

xuống . Cô chớp nhanh hàng mi rồi cúi gằm đầu gần như gục hẳn vào đôi tay.

Nước mắt tủi hờn muốn ứa ra, Hân thầm trách Triều sao mỉa mai cô đau thế.

Cũng tại cô thôi. Trước đây cô luôn kênh kiệu, chọc tức anh bằng những lời cay độc . Cô đã từng tỏ ra ghét thậm ghét tẻ đến mức thấy mặt không thèm ngó, chung ngõ không thèm đi, bây giờ bày trò thăm viếng, biểu xén quà cáp, bảo sao anh không suy nghĩ sâu xa để tự ái.

Có thể nói sau lúc rời phòng làm việc của ba mình, Bảo Hân xuống tinh thần khủng khiếp, cô say nắng ngất đi như một cách trốn thực tế . Suốt thời gian bệnh nằm nhà, cô cố tình lẫn tránh ba mình và cả Thuấn nữa . Căn bệnh như lớp vỏ bọc tốt nhất cho cô chui vào trú ẩn . Đôi ba lần nghe tiếng chân ông Triệu Lân bước vào phòng, cô giả vờ ngủ . Cô biết ông đặt tay trên trán mình, thở dài rồi bước ra, nhưng với cô ông đã là người khác mất rồi . Phải chi ông là kẻ bê tha hư hỏng từ lúc cô mới lọt lòng thì chuyện lãng nhãng của ông không nghĩa lý gì hết . Khổ nỗi ông luôn luôn rao giảng đạo đức thánh hiền, cô đã quen coi ông là mẫu mực để noi theo, để hãnh diện, thì bây giờ làm sao cô có thể tha thứ cho ông. Chính ông đã đâm thẳng vào trái tim hồng non nớt của cô một cú thôi sơn, cô không gượng dậy nổi rồi . Và cũng xin ông đừng đến gần để đỡ cô, Hân đang muốn thả trôi con dốc kia mà !

Thuần thì không hay biết gì suốt thời gian Hân bệnh . Anh đang bận bịu lo hồ sơ giấy tờ xuất cảnh . Suốt thời gian đó cô chìm trong cô đơn, những ngày cô đơn ghê rợn . Hân không thấy nhớ Thuần, lòng cô uể oải, trể nải, trống trải một vu vơ không rõ rệt . Đã xong rồi đây khao khát Thuần sẽ là của riêng mình, nhưng sao khổ thế kia. Khi sự yên bình của gia đình cô giống sự bình yên của hoả diệm sơn.

Không cần ai đánh thức, nó có thể phun lửa bất kỳ lúc nào.

Cô không hề mong mỗi Thuần như trước đây cô hằng luôn mong mỗi . Lẽ nào khi biết được vật quý mình từng mơ sẽ thuộc về mình, người ta sẽ bớt nghĩ tới nó ? Không đúng đâu ? Vậy thì tại sao đã có lúc cô dừng dừng khi nghe mẹ hỏi "Thuần có biết con bệnh không sao nó không ghé ? "

Hồn Hân đã run run khi nhớ đôi mắt của Triều . Đôi mắt anh không đẹp, không đa tình như đôi mắt nâu của Thuần , nhưng nó sâu và mệnh mông một nỗi yêu thương kỳ lạ mà khi tỉnh dậy Hân nhìn thấy trước tiên. Trường bao nhiêu là phụ nữ, vậy mà không hiểu sao Triều lại là người giặt gió cho cô tỉnh dậy . Hân cảm được nỗi đau của mình trong đôi mắt anh.

Thời gian cô nằm bệnh Triều không hề nhắn lời thăm, nhưng Hân lại trông mong. Cô chưa hề thân quen để có thể tỏ bày tâm sự bất kỳ chuyện gì . Tại sao cô cứ nghĩ, với Triều có lúc cô sẽ rút ruột nói hết những muộn phiền cô không thể nói với Thuần vì Thuần chưa hề biết khổ là thế nào . Nhưng đến bao giờ cô mới nói được điều đó ? Cô sẽ là vợ Thuần như cô từng khao khát, nhưng giờ đây cô chợt thấy anh không phải là người đàn ông duy nhất có thể đáp ứng hết những uẩn khúc của tâm hồn cô. Thuần ít khi chịu khó nghe cô nói, anh chỉ thích ve vuốt, ôm hôn.. cứ nghĩ rằng với những cô gái khác anh vẫn từng như thế, bao nhiêu xúc cảm trong cô tự nhiên nguội lạnh . Cô thờ thần nhận ra tình yêu phải có cái gì cao đẹp hơn những cái cô đang có.

Bây giờ có đi tìm một tình yêu đích thực cũng muộn rồi . Bảo Hân chỉ muốn một tình bạn trong sáng đơn thuần thôi, mà đã bị mĩa mai cay độc . Thấy cô cúi đầu im lặng, Triều hỏi :

- Hân giận vì câu hỏi của tôi à ? Xin lỗi . Tôi không nói khác điều mình nghĩ được.

Hân gượng gạo đáp :

- Không ! Tôi không giận đâu. Tôi chỉ thắc mắc, chẳng hiểu mình đã làm gì để bị nghĩ là chơi trò mèo vờn chuột . Không lẽ khi tôi nhận ra những lời nói, hành động của mình có nhiều cái không phải với... ai đó, tôi thấy ân hận và muốn thể hiện một cử chỉ như... hoà giải đây

thiện ý chẳng hạn, thì hành động đó là một trò đùa đầy giả dối hay sao ? Nếu như vậy thì tại tôi chủ quan, tôi muốn có thêm bạn, còn người khác thì không. Bây giờ đến lúc tôi về thật rồi, xin anh đừng giữ lại . Anh hãy tìm một trò chơi mới nào đó tiếp theo trò mèo vờn chuột . Riêng tôi, tôi xin đứng ngoài cuộc chơi vì quá chán.

Bảo Hân đi rồi mà Triều vẫn còn ngồi trơ ra ghế . Tại sao anh đối xử với cô tệ như vậy ? Anh quá ích kỷ lẫn điên khùng khi muốn Bảo Hân chỉ nghĩ tới riêng anh, nghĩa là muốn cô yêu anh chứ không yêu ai khác . Anh chỉ nghĩ tới mình nên mới mỉa mai trách móc Hân. Cuối cùng anh thua xa Út Tọ, không dám sống thật với chính mình, thay vì nói lên tiếng nói của trái tim gần khô héo vì yêu, Triều lại trách cứ người mình "thâm thương trộm nhớ". Sao anh ngốc thế, Hân đã chủ động đến với anh thì chính anh đã đẩy cô ra khỏi khuôn khổ tình bạn lẽ ra anh được có . Anh tham lam quá để rồi chẳng được gì cho mình cả.

Hấp tấp Triều đứng dậy, chân thấp chân cao chạy bỏ ra hàng lang . Sân trường vắng tanh vắng ngắt, nắng sáng mai lấp lánh trên muôn cành lá, Bảo Hân đã đi mất rồi . Triều muốn choáng ngợp vì nỗi cô đơn, vì sự thình lặn tuyệt đối của không gian. Ngồi phịch xuống bậc thềm đá, anh lặng lẽ nâng một nụ cúc vàng vừa chớm nở . Triều thầm thì :

- Sáng nay em lại mặc áo màu vàng . Vàng như hoa, vàng như nắng tình khôi, óng ả . Nhưng mãi mãi anh không giữ được màu nắng lung linh ấy . Anh ở lại , màu vàng trên áo khuất xa, chỉ còn ở đây nụ cúc nhỏ bé này, anh biết mở lòng mình cho ai hả, Bảo Hân ?

Lấp lánh mưa bay

Chương 10

Bao giờ đá cuội làm tim
Để tôi hờ hững như em bây giờ
Bao giờ mơ cỏ thành hoa
Cho em biết khổ để mà thương tôi.
X.an

Bảo Hân lặng lẽ ngồi khuấy đều và chậm chạp ly cà phê đen. Phố đêm mưa vắng và buồn, tiếng hát nghèn nghẹt từ cassette nghe càng da diết hơn trong không gian ẩm tối, mù mờ khói thuốc của

quán cà phê Hạ Huyền.

Trong cô nhỏ bé, thơ dại và dịu dàng quá đỗi ! Chiếc băng đô bằng kim tuyến màu vàng như chút ráng chiều sót lại trên bờ đêm - là mái tóc dài đen óng, trông cô giống pho tượng cẩm thạch hơn người thật. Hân trầm ngâm tư lự như đang nguyện cầu, cô cầu nguyện điều gì Thuấn không thể biết. Anh chỉ rộn rã hả hê mỗi một điều từ sáng đến giờ, là ông Triệu Lân đã đồng ý ngày tháng để tổ chức lễ đính hôn của hai người. Nếu thật Bảo Hân đang cầu nguyện, chắc chắn cô đang cầu cho hạnh phúc của anh và cô.

Nhưng ai lại làm chuyện thiêng liêng đó trong một quán cà phê nhỉ ?

Nhíu mày Thuấn lên tiếng :

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Như người mới tỉnh ngủ, Hân ngơ ngơ :

- À ! Anh bảo gì cơ ?

Giọng Thuấn hơi uy quyền :

- Anh muốn biết em đang suy nghĩ vấn đề gì ?

- Em nghe nhạc chứ có nghĩ ngợi chi đâu.

- Nghe say mê đến quên trời quên đất. Bài nhạc này xưa lắm rồi cưng à !

- Càng xưa nghe càng thấm. Như tình càng củ càng nồng vậy mà ! Thuấn cười. Anh kéo Hân vào lòng, hôn nhẹ lên môi cô. Hân tựa mình ra, giọng trách móc ...

- Kỳ cục ! Trong quán mà làm như ở nhà. Người ta cười cho !

- Ở hay ! Ai cười mới là kỳ. Người ta "mi" vợ người ta, bộ tức hay sao mà cười... đau khổ?

Hân chột nhác mặt khi nghe Thuấn nói đến từ "vợ". Trời ạ ! Cô sắp là vợ của anh rồi sao ? Bỏ chiếc muống nhỏ xíu có chạm đoá hồng bé tí ti xinh xắn ở cán xuống, Hân chống cằm trầm mặc. Cử chỉ này làm Thuấn khó chịu :

- Dạo này em thế nào ấy Hân ! Xa xôi, lạ lùng, khó hiểu. Anh có cảm tưởng em dấu những suy nghĩ của mình đi tận đâu. Em hồ hững và hà tiện lời nói với cả anh.

- Em vẫn y như cũ, tại anh khéo tưởng tượng ra thôi, chẳng lẽ bây giờ em cần phải nhắc nhở mãi rằng : "Em yêu anh, em yêu anh, em sợ mất anh, anh phải là của riêng em, em không thể xa anh..." Như anh đã từng chán ngấy sao ? Nét mặt vô tư và giọng nói đều đều của Hân như một câu hỏi đó nhấn Thuấn nhớ lại khoảng thời gian suốt hai năm anh quen Hân và yêu Hân.

Hồi đó Hân là cô giáo của thằng bé Lễ Trí, con chị Hoài Hương, chị em bạn dì với Thuấn. Anh tới dự sinh nhật Lễ Trí và gặp Bảo Hân.

Thuấn hầu như bỏ mặc cô bồ của mình để theo tán Hân. Lúc ấy cô mới ra trường, hai mươi mốt tuổi, đẹp như một thiên thần. Thuấn chết mê chết mệt nét ngây thơ trong trắng của cô, đến mức anh cuống cuống lên khi nghĩ tới lúc tàn cuộc vui, thiên thần của anh sẽ trở về thiên đường, và anh sẽ không bao giờ được trông thấy cô lần nữa.

Với miệng lưỡi của một anh chàng từng trải, biết yêu từ thuở 15, 16 tuổi, Thuấn chất lọc hết những kinh nghiệm của mình trên tình trường, chọn chiến lược đặc biệt nhất để tấn công con thỏ nhưng xù tuyệt đẹp.

Đêm đó Hoài Hương sắp xếp ổn thỏa mọi bất trắc từ phía cô bồ, để Thuấn được đưa Bảo Hân về. Suốt đoạn đường về anh không nói một câu, đợi khi cổng nhà, Thuấn mới mạnh dạn cầm bàn tay đang run rẩy của Hân siết chặt. Anh trao cô nụ hồng bạch còn hàm tiếu kèm theo lời như thơ mà suốt đoạn đường dài anh đã chuẩn bị :

- Nụ hồng này này giờ nằm trong ngực áo ngay trái tim anh. Anh xin em hãy giữ lấy để nhớ đêm nay. Đêm của hoa hồng.

Rồi anh đi không một lời hẹn hò gặp lại, nhưng anh tin chắc anh đã chiếm giữ trái tim cô bé .

Sự thật đúng là như vậy, suốt đêm ấy Bảo Hân thao thức không ngủ được, cô đã bị đôi mắt nâu đa tình của Thuấn hớp hồn thiệt rồi. Từ bé tới giờ cô sống dưới sự kiểm soát kỷ càng của ba mẹ, anh chị. Bạn gái cũng chẳng có mấy người nói chị bạn trai. Thuấn là người đầu tiên cầm tay cô và nói những lời mật ngọt khiến lòng Hân chao đảo vì say hương hoa hồng.

Hai người yêu nhau không chớp nhoáng như Thuấn đã từng yêu, vì tính Bảo Hân rụt rè lại tự kiêu và hay hờn dỗi, Thuấn tốn thời gian hơi lâu để đeo đuổi nhưng anh không nản. Anh thích chinh phục cô gái con nhà gia giáo hơn , đương mang danh đào hoa với đám con gái , anh chỉ cần nheo mắt cười duyên là đã yêu anh ngay.

Thế nhưng gia giáo quá cũng gây ra lắm cái khó chịu, chán chường, chán nhất là mỗi lần xin phép đưa Hân đi chơi. Sao mà khổ và khổ đến thế ! Và ngay bản thân Bảo Hân cũng vậy, chưa bao giờ Thuấn được ôm ấp cô trong tay hơi lâu để vuốt ve âu yếm cho thỏa lòng khao khát. Chỉ hôn thôi mà cô sợ đủ thứ, y như trẻ con. Thoạt đầu Thuấn rất thích, có cảm tưởng được Hân ban thưởng khi cô cho anh "hôn". Dần dà Thuấn đâm chán, anh chỉ chung tình với cô về tinh thần, còn thân thể thanh niên sung sức đã quen đi lại với đàn bà không thể nào tính chuyện thủy chung được. Thuấn lảng nhảng không dứt nổi với các cô bồ cũ. Hân ghen lên ghen xuống, giận tới

giận lui. Khóc lóc chán chê nhưng vẫn không dứt được anh. Cô yêu anh, muốn anh là của riêng mình nhưng cách yêu cổ lỗ của cô đã làm Thuấn chán. Anh bắt đầu lời Hân vì vấn đề xuất cảnh, rồi toàn bộ tương lai của anh, làm Thuấn phải nghe lời mẹ. Đúng như mẹ anh đã phán, chỉ có Bảo Hân mới đủ tinh thần, nghị lực, lẫn thể lực để làm Hòn Vọng Phu chờ ngày anh về thôi !

Bây giờ hai người đã vượt qua trở ngại lớn nhất là ông bố khó tánh của Hân để là của nhau như cô từng mong muốn, nhưng rõ ràng Bảo Hân canh cánh một nỗi buồn mà Thuấn không hiểu nguyên do. Có lẽ Hân buồn vì nghĩ tới ba mình.

Thuấn chợt nghe Hân thở dài và giọng cô yếu ớt :

- Anh có biết được có anh, bên anh em đã phải làm gì không ?
- Em đã can đảm, anh hùng gây với ba một chập, chứng minh cho ba thấy anh chỉ thật lòng yêu em, còn với những cô gái khác là qua đường. Giống như ba, chỉ duy nhất yêu quý mẹ, nhưng đôi lúc cũng tìm vui với bạn bè, em út.
- Anh đừng nói nữa ! Em không thích đâu.

Thuấn hơi ngỡ ngàng trước thái độ gắt gỏng của Hân, từ trước tới giờ cô luôn dịu dàng, chịu đựng và nhỏ nhẹ với anh mà ! Biết cô lại sắp dối khi nghe nói kiêu đánh đồng anh với ba cô đây, nên Thuấn vội phân bua :

- Anh xin lỗi ! Anh chỉ đùa cho em vui chứ không có ý gì xấu về ba hết.

Hân lạnh lùng :

- Em không vui nổi khi nghĩ tới ba phản bội mẹ và giả dối với mọi người ra sao.
- Tại anh, anh đã thật thà ngu ngốc nói với em những gì anh thấy ...
- Em cũng không nghĩ về anh như vậy vì anh lúc nào cũng thông minh biết tính toán hơn thua trước khi nói. Nếu anh không cho em biết chuyện của ba mà là một người khác thì em sợ khổ cỡ nào hả Thuấn ? Em bây giờ chỉ còn mỗi mình anh, em đã đánh đổi ba để được anh.
- Đánh đổi là sao ? Em lại nói kiêu chơi chữ, anh chẳng thể nào hiểu nổi.

Bảo Hân đưa tay kéo cao cổ áo gió lên, cô nhìn những vệt nước mưa loang trên ô cửa kính rồi nhớ tới những giọt nước mắt tủi thân của mình trong đêm. Không ai hiểu cô đâu, ngay cả ba cô, có thể ông chỉ nghĩ rằng cô quá yêu Thuấn nên mới ... hăm dọa ông như vậy. Bát nước trong sạch, tinh khiết đã đổ rồi, hốt lên có đầy cũng bắn dơ, đục cặn, thôi thì cứ coi như thấy con đau bệnh ốm o tội quá, nên đồng

ý gả phức cho rồi, còn được tiếng thương con.

Thật ra Hân yêu Thuấn một phần, hận ba mình bốn năm phần. Thay vì khóc lóc van xin ông đồng ý chuyện hôn nhân của mình, thay vì đặt ông trước chuyện đã rồi kiêu khôn ba năm một giờ lỡ đại, Hân lại chọn con đường và cách đi riêng cho mình. Đôi khi người ta xếp những kẻ ngông cuồng vào một duỗi với những thằng ngu ngốc, trường hợp này đúng đối với cô. Cô đã ngu ngốc chọn con đường cùng, với cách đi của đứa trẻ chấp chững mà lại tưởng mình anh hùng đứng lên làm cuộc lật đổ người xứng đáng ở ngôi vua.

Bây giờ thì đã rõ, có đến ngày nhắm mắt Hân chưa thấy bình yên chớ đừng vội mơ viễn cảnh hạnh phúc bên Thuấn .

- Nè cưng ! Sao cứ "lặng lẽ nơi này" hoài vậy ? Lâu lâu mới được xỏ lòng đi uống cà phê nghe nhạc với anh một lần, mà em cứ ủ dột như mưa dầm ngoài trời. Anh ngán quá Hân à ! Em lạnh tanh lạnh ngắt như mưa thế này anh biết sưởi ấm với ai.

Hân cười cười :

- Anh không biết là anh vừa khơi dậy ở lòng em nỗi đau âm ỉ sao Thuấn ? Anh thừa biết em tự cao, kiêu hãnh, so ra tình em yêu anh có hơn lòng kiêu hãnh của em đó, nhưng đâu có nghĩa là em đã quên, đã tha thứ chuyện anh chia sẻ tình anh cho những cô gái khác. Ngày trước em lo sợ mất anh, giờ thì em ghen tuông vì anh. Nếu đã là của em mà anh còn quan hệ qua đường hay đùa vui với bất kỳ người đàn bà nào, thì chúng ta sẽ chia tay ngay đó.

Thuấn gãi đầu :

- Hôm nay em lên giọng bà ... Thuấn nghe oai ghê ! Anh đã có em rồi, ngu sao còn lèn èng với ai. Nhưng Hân nè ! Em phải nồng nàn thấm thiết với anh hơn chút nữa, chứ nghiêm trang nguội lạnh quá, anh sợ em lãnh cảm mất.

Bảo Hân bưng tách cà phê lên nhấp một chút, giọng khẽ khàng :

- Em lãnh cảm thật sự mỗi khi tưởng tượng rằng anh từng ôm ấp, vỗ về một người khác.

Thuấn nhú mày khó chịu :

- Anh không thích em nói chơi như thật, nói thật như chơi đâu.

- Thì em có nói chơi đâu nà ! Bây giờ là ban đêm, mỗi đứa về làm một giấc, không mộng mị chiêm bao gì cả, sáng ra thức dậy nắng ủa vào đầy nhà, chim hót ngoài cửa sổ, ta vẫn chưa là gì của nhau và nếu anh muốn mãi mãi mình vẫn không là gì của nhau.

Thuấn nhìn Hân hoang mang . Sao cô có vẻ bất cần vậy kìa, khác với trước đây Hân luôn lo sợ mất anh. Đàn bà con gái thật khó hiểu.

Đến từng trải, bản lãnh như anh còn lần không tới ... Cũng may là

anh giấu nhem chuyện có bà vợ hờ, Hân mà biết được thì gay go, vì cô ghét dối gian lắm, cô vẫn tin rằng Thuấn xuất cảnh nhờ ba anh bảo lãnh .

Nhìn Hân dõi mắt theo làn khói thuốc dật dờ, Thuấn mau chóng thay đổi cách đối xử , anh lạnh lùng đáp trả :

- Vậy thì bây giờ anh đưa em về để ngủ cho ngon. Trời mau sáng lắm, lúc đó anh sẽ là con người khác, cho vừa lòng em.

Bảo Hân khúc khích cười, bưng ly cà phê lên kề vào môi Thuấn :

- Uống giùm em hết tách cà phê này rồi thức chờ trời sáng, nghe nói là ham lắm ... Xì ! ...

- Thức với em, anh còn hứng thú. Chớ thao thức một mình thì anh không ham đâu.

Hân tựa đầu vào vai anh y như cô gái ngồi gần đó. Nãy giờ cô ta lim dim mắt dựa vào vai người yêu để nghe nhạc. Trong quán này các đôi tình nhân ôm nhau, hôn nhau và ngồi vào lòng nhau thật tự nhiên, chớ có ai e ngại, khó khăn như cô đâu. Thuấn ôm Hân thì thầm :

- Em xem người ta yêu nhau ra riết ghê chưa. Ai như em và anh, cứ y như ...

- Y như gì ?

Thuấn cười :

- Y như ông già, bà lão hết pin.

Bảo Hân phụng nghịu :

- Nói bậy không hà ! Miệng lưỡi anh ghê gớm lắm, em chẳng biết trị bằng cách nào.

- Không biết phải học hỏi. Em coi kìa !

Thuấn hướng mắt về phía một đôi trai gái nãy giờ cứ hôn nhau quên trời, quên đất.

- Cứ như thế này thì rượu hay cà phê thuốc là cũng bỏ tuốt. Đó là phương pháp khoá miệng công hiệu nhất. Không tin em thử áp dụng coi. Hân ngước mặt lên chờ đợi. Cô thầm thì với Thuấn bằng giọng yếu đuối gần như thổn thức :

- Em yêu anh. Hôn em đi ! Hôn em đi !

Khi mà anh ân cần tìm môi cô, Bảo Hân lại ngậm ngùi nhớ câu anh từng nói : "Ai có thể biết ngày mai thế nào. Hãy sống với những gì mình đang có là hạnh phúc nhất" .

Đúng vậy! Giống những đôi tình nhân kia, Hân cũng đang hạnh phúc. Triều nghiêng đầu ngắm nghía "sản phẩm" đầu tay của mình : Cái tivi bằng ván ép, đồ dùng dạy học mà Thạch Thảo cứ theo vùi vĩnh anh làm giùm cho bằng được. Và anh đã làm xong với những thêm thắt

sáng tạo của kẻ chịu khó tìm tòi - "Rồi mình sẽ làm tặng Bảo Hân một cái, cái thứ hai nhất định phải độc đáo hơn cái này, khoa học hơn và đa năng hơn cái này". Triều mỉm cười một mình với những toan tính đầy lãng mạn. Anh sẽ vẽ toàn bộ tranh trong chương trình cho Hân dạy vì những tranh kia cũ quá rồi. Anh sẽ đóng thêm vài cái kệ theo mô đen trong catalô để cô đặt những chậu cây cảnh cho đẹp. Anh sẽ âm thầm nhưng hết sức vui vẻ làm những việc đó. Anh muốn gởi cô tất cả tình cảm của anh bằng mọi việc làm có ý nghĩ, để Bảo Hân hiểu rằng anh rất ... quý cô.

Triều nhắc chiếc tivi nhẹ hẫng bằng một bàn tay rồi bước về phía dãy lớp học. Giờ ra chơi sân ồn ào vui nhộn với biết bao nhiêu tiếng cười hồn nhiên làm Triều có cảm giác mình như trẻ lại. Trong cái thế giới vô tư của con nít, người ta luôn trẻ ra chớ không già đi dù năm tháng vô tình cứ trôi qua.

Vừa thoáng thấy dáng Triều, Thạch Thảo đã hoạnh hoệ :

- Làm cho em xong chưa ? Chưa là đèn à nha. Người ta chờ gần chết hà !

Sao mà anh ớn cái "nha" cái "hà" nũng nịu nịu của Thạch Thảo đến thế. Đặt cái ti vi lên bàn, Triều chưa kịp nói gì thì ngoài sân đã có tiếng ồn ào bát nháo trộn lẫn với tiếng khóc của trẻ con.

Anh vội vã bước ra. Huyền Sương mặt mày hốt hải đang ẵm ngửa con bé Thúy Vi trên tay. Triều nghe tiếng nó khóc và thấy mặt con bé máu me tùm lum.

- Trời ơi! Nó bị sao vậy ? Ồi ! Máu, thấy sợ quá ! Thấy sợ quá ! Trời ơi ! Chóng mặt !

Triều chưa kịp bước tới để xem con bé ra sao thì anh bị Thạch Thảo vừa ồng ồng vừa kéo tay ghì lại, mặt cô ta tái mét như xỉu tới nơi.

Vừa lo cho con bé Thúy Vi, vừa bực mình vì bị ghì kéo, anh nghiêm giọng nạt :

- Bình tĩnh lại coi ! Làm cái gì la toáng lên vậy.

Triều cộc cằn hất tay Thạch Thảo ra, bước theo Huyền Sương về phòng y tế. Giọng ai đó lạnh lạnh vang lên như kết tội :

- Học trò của Bảo Hân ! Ngộ thật ! Bỏ học trò chơi xả láng ngoài sân, cô trốn đi với bồ đảng nào rồi mà bỏ trò bị đẩy té phun máu, cô vẫn chưa hề hay biết. Tệ ơi là tệ !

- Dạo này con Bảo Hân hồn một nơi phách một nẻo, dạy dỗ quên đầu quên đuôi, chẳng cần thực hiện năm bước lên lớp gì ráo.

- Ôi! Một bước cũng đủ lên chức... bà rồi .

Triều sợ miệng mồm các "Miss" phòng không xé bóng này quá, lúc nào các cô cũng chờ có dịp để phát biểu cảm tưởng theo kiểu ... ba

người đàn bà họp lại thành cái chợ trời.

Không cười nổi với ý tưởng tếu thoảng qua trong đầu, Triều lắng nghe Huyền Sương nói :

- Con nhỏ ngồi xích đu chắc không quen, mà tụi con trai lại đầy quá mạnh, nên chóng mặt té chứ gì. Em nghe cái bịch, quay ra đã thấy nó nằm dài dưới đất.

Không hiểu cô nó đâu mà chẳng coi chừng coi đỡ gì cả !

Triều vạch tóc con bé ra, phía trên trán có một vết nứt khá dài. Vừa thấm máu cho Thúy Vi, chị y sĩ vừa nói :

- Vết thương này phải đi may thôi ! chắc bị va vào đá khi mặt úp xuống đất. Tội nghiệp có sẹo trên trán rồi ! Đi kiếm Bảo Hân đi.

Huyền Sương dài giọng :

- Biết đâu mà kiếm. Chị chờ nó tới nhà thương thì tốt hơn.

Bỗng dưng Triều bực mình. Không lẽ Bảo Hân thiếu trách nhiệm đến mức bỏ học trò trong giờ chơi để đi đâu với Thuấn như lời ai đó đã nói sao ?

Thúy Vi nằm nhắm mắt, nó sợ quá nên chẳng dám khóc chỉ thỉnh thoảng lại nấc lên một cái thật đứt ruột. Triều bước tới :

- Đi với em chị Tiết. Chị bế con bé, em chờ cho.

Chị Tiết "ừ" không mạnh lắm. Con bé Vi chọt khóc lên khi chị xách nó dậy :

- Con không đi nhà thương. Cô Hân ơi !

- Cô Hân đây ! Cô Hân đây ! Thúy Vi ngoan không khóc nè .

Ba bốn cái miệng cùng cất giọng khi Hân sà xuống bên Vi :

- Nãy giờ Hân ở đâu ?

Triều cũng âm ỨC chờ nghe câu trả lời của Hân, anh nhẹ lòng khi cô xuất hiện, nhưng vẫn bực bội vô cùng.

- Em ở phòng thiết bị. Vừa vào soạn mấy bộ tranh là đã có chuyện rồi ! Ai có ngờ con thỏ con nhát hít này hôm nay lại ngồi xích đu chứ !

- Bây giờ ai đưa nó đi nhà thương ? Chị Tiết nhìn Bảo Hân rồi hỏi.

Vội vội đáp :

- Em ! Dầu gì có em nó cũng đỡ sợ hơn ?

Triều nhanh nhẩu :

- Tôi sẽ chở Hân đi cho mau.

Anh bước thật nhanh về phòng để dắt chiếc Honda cũ kỹ của mình ra. Vừa làm thắm vái nó đừng trở chứng, Triều vừa mạnh bạo đáp máy.

Nhìn nét mặt rất dửng dưng của Hân, Triều hơi tự ái, anh ân hận khi nghĩ rằng mình nhiệt tình quá làm Hân hiểu lầm. Cô tưởng anh muốn lấy điểm với cô, chớ không nghĩ anh vội vàng vì con bé Thúy Vi.

Mà anh ngấm nghĩ xa xôi làm gì chứ, đi cấp cứu mà lằm cẩm như anh thì thôi... Suy nghĩ của Triều chợt đứt đoạn khi bàn tay mềm nhỏ của Hân vịn vào hông anh rồi giọng cô nói trống không.

- Hình như mẹ Thúy Vi làm ở phòng cấp cứu .

Nghe Hân nói, Vi bỗng thút thít :

- Con sợ mẹ rầy .

- Mẹ thương chứ mẹ không rầy đâu. Đừng khóc cô Hân buồn .

Suốt đoạn đường Triều cứ lặng thinh và Hân cũng không mở lời với anh. Kể từ hôm đến tặng anh quyển sách và gói thuốc , Hân đối với anh theo kiểu lịch sự nhưng xa lạ, cô đứng dưng đứng bên ngoài cuộc chơi như lời cô nói. Bảo Hân luôn luôn là người kiêu ngạo, thái độ của cô càng làm anh tự trách mình nhiều hơn. Người ta bảo "tình bạn là tình yêu không có cánh", anh đã ngốc nghếch không biết giữ, để bay mất rồi chút tình bạn lẽ ra anh đã có .

- Hân để tôi ẵm con bé cho đỡ mỏi .

Không phản đối, cũng không lời ừ hử, Hân chuyển Thúy Vi qua cho Triều. Vào tới phòng cấp cứu, con bé lại oà lên khóc khi thấy mẹ nó. Hôm nay Triều mới nhìn kỹ mẹ của Thúy Vi. Đó là một phụ nữ nhỏ hơn anh chừng 3, 4 tuổi, có gương mặt trắng bèn bẹt của người đẹp nhưng lại vô duyên. Chị ta quắc lên khi thấy con bé Vi trên tay anh.

- Trời đất ơi ! Lại khổ thân tôi rồi. Sao nữa đây ?

Bảo Hân nhỏ nhẹ :

- Cháu ngồi xích đu bị các bạn đẩy mạnh quá nên té. Chị đừng rầy, nó sợ.

Thay vì bước tới xem vết thương trên trán Vi như mọi bà mẹ khác, hay ít ra cũng như một y tá, chị ta đứng khoanh tay đay nghiến :

- Con bé này mà sợ ai. Nó lì ngàm lằm !

Rồi quay sang Hân, chị trách móc :

- Các cô giữ trẻ cũng hay! Con người ta rút ruột để ra đem giao cho các cô trông non, các cô ăn lương nhà nước mà bê bối, bữa thì để nó đi lạc ngoài phố, hôm thì té té đầu, ấy là chưa kể chúng cào cào, cắn xé nhau "tá lả" trong lớp. Dạy dỗ như vậy, nghỉ phút đi cho rồi. Thấy Hân đứng rơm rớm nước mắt, Triều nóng lòng một phần, bực mình một phần, anh nói.

- Chuyện rủi ro không ai muốn, chị xem vết thương nó ra sao tốt hơn phê phán.

Ném về phía Triều cái nhìn khó chịu, chị ta ngọt nhạt :

- Con tôi dĩ nhiên tôi phải lo, anh đâu cần nhắc. Làm ơn ẵm nó sang phòng số 7 giùm, bố nó làm trong đó.

Nói dứt chị ta xằng xái đi trước, Triều bế con bé theo sau.

Vừa vào tới cửa, mẹ Thúy Vi đã cất tiếng vừa hốt hoảng, vừa thương thâm đầy nước mắt.

- Anh Mẫn ơi, con bé té đầu rồi.

Triều thấy người đàn ông mặc đồ ý tá đang loay hoay bên ba mớ kim chích, xi lạnh giật mình đứng phắt dậy. Ông ta chạy vồ về phía anh, giọng run lên :

- Trời ơi ! Con tôi.

Rồi người đàn ông mau chóng lấy lại bình tĩnh. Ông ta đón con bé Thúy Vi từ tay Triều, miệng rồi rít :

- Không sao, không sao. Ngoan để bố xem nào !

Vừa khéo léo xem vết thương, tay ông bố vừa rờ vòng quanh đầu con. Triều nói :

- Bé Vi té úp mặt xuống, phía sau không hề hấn gì.

- Anh khâu vết thương cho con chứ anh Mẫn ?

- Nhờ Nam thì tốt hơn. Em sang phòng bên gọi nó giùm. Nhanh lên ! Cái tên Mẫn một lần nữa vang lên nhắc Triều nhớ ... Hoàng Khắc Mẫn - Tạ Thúy Vũ. Tấm thiệp hồng Thúy Vũ gửi anh năm xưa ghi rất rõ họ tên của tân lang và tân giai nhân. Anh không hề biết mặt chồng của người mình yêu, nhưng tên của tình địch, anh nhớ như in...

- Cô Hân và anh cứ để bé Vi ở lại đây với chúng tôi. Chắc con nhỏ đủ rồi, không học nổi đâu.

Bảo Hân bóp hai tay vào nhau, bứt rứt :

- Anh Mẫn thông cảm, chuyện Vi bị té là rủi ro ngoài ý muốn của em.

- Tôi hiểu ! Các cô cực nhọc vì tội nhỏ dẫu lắm. Chúng tôi có một đứa con, đôi khi còn chăm non không nổi, nói chi có một đàn... con như các cô.

Quay ra tới cửa phòng, Triều chần chừ đứng lại. Anh đột ngột hỏi :

- Xinh lỗi ! Anh biết Tạ Thúy Vũ chứ ?

Người đàn ông trừng mắt nhìn Triều như nhìn quái vật. Giọng ông ta khô khốc :

- Không !

Triều nhắc chân đi thật nhanh, mặc cho Bảo Hân gấp rút theo sau.

Ra tới quầy bánh đầu đường, Triều mua một bịch loại ngon. Anh đưa cho Hân, nói như ra lệnh :

- Đem vào cho vợ anh ta vui lòng .

Ngơ ngác Hân hỏi lại :

- Ai cơ ?

- Vợ của ông Mẫn.

Dứt khoát người đàn ông bà ấy không thể nào là mẹ của bé Thúy Vi, vừa dắt xe ra khỏi bãi gửi Triều vừa khổ sở với hoài nghi của mình .

Bảo Hân trở ra, gương mặt đẹp của cô đầy vẻ bất bình. Triều hỏi :

- Bà ta lại làm khó dễ gì Hân à ?

- Em không tưởng tượng nổi có bà mẹ nào kỳ cục như mẹ Thúy Vi. Gởi con bé gói bánh bà ta chẳng hề cảm ơn, đã vậy còn thắc mắc tiêu chuẩn cơm của con Vi hôm nay tính thế nào khi nó có đăng ký mà không ăn ? Thái độ bà ta y như mẹ ghẻ, bảo sao con bé không trầm tư mặc tưởng ngồi đâu, ngồi đó như bà già cho được.

Giọng Triều lơ lửng :

- Biết đâu bà ta là mẹ ghẻ thật. Vì Hân xem, con Vi chẳng có lấy một nét giống. Bà ta mắt lá rằm một mí, con bé thì mắt tròn đen sâu thẳm

.

Anh nghe Hân cười :

- Anh Triều quan sát kỹ ghê.

- Đúng ra tôi muốn biết mẹ bé Vi từ lâu rồi. Hôm nay tôi đã thất vọng .

- Anh Triều nói chuyện buồn cười ghê ! Anh quyền gì để ... thất vọng chứ ?

- Quyền tự do được cho phép của mỗi người. Yêu ai thì bảo rằng yêu. Ghét ai thì bảo là ghét ...

- Thất vọng ai thì bảo là thất vọng ... Mà sao phải thất vọng mẹ Thúy Vi chứ ?

- Vì Thúy Vi có đôi mắt ... mắt giống đôi mắt một người tôi quen ngày xưa. Tôi chưa thấy mẹ con bé nên cứ nghĩ người đó phải là mẹ nó. Bây giờ rõ là thất vọng.

- Sao lại thất vọng ? Anh phải hy vọng sẽ gặp lại người xưa chứ.

- Gặp lại làm gì khi người ta đã có chồng. Nhưng chắc cô ấy là mẹ Thúy Vi, tôi tin như vậy ?

- Ủa ! Là sao chứ, em không hiểu ?

Thấy Hân xưng "em" và có vẻ quan tâm tới mình, Triều khó khăn mở lời :

- Chắc không có dịp đi chung với Hân lần thứ hai. Sẵn dịp mời Hân ghé quán uống nước.

Hân dẫn đo :

- Rồi lớp ai coi ?

- Giờ này đã có chị Trúc.

- Em không quen vào quán anh Triều à.

Triều im lặng. Đã chuẩn bị tinh thần nên anh không buồn mà chỉ thấy lòng đầy cay đắng. Lúc nào em cũng là cô gái con nhà, lúc nào em cũng giữ kẽ với anh, điều đó tại anh thôi !

- Bộ anh khát nước à ?

Triều gật đầu :

- Khát khô cả cổ.

- Vậy thì mình đi uống nước.

Nhưng sợ Bảo Hân đổi ý, Triều tấp xe vô quán bên đường. Anh ân cần kéo ghế cho Hân ngồi và thích thú nghĩ ... cô đã vì anh.

- Uống nước dừa nhé Hân ?

Hân gật đầu rồi đưa mắt nhìn quanh. Đây là dạng quán bình dân xềnh xoàng mà không bao giờ Thuấn ghé, chớ đừng nói chi đưa cô vào vì Thuấn biết cô ngại. Hôm nay Hân có bốc đồng không mà dễ dãi chịu ý Triều, sau khi đã từ chối .

- Bà chủ, cho một ly nước dừa và một cà-phê đen ít đường.

- Khát khô cả cổ mà lại uống cà phê.

Triều cười khi nghe Hân dài giọng trách. Tựa người ra chiếc ghế mây, anh xa xôi :

- Đâu phải uống nước mới hết khát. Người ta có thể khát cả đời vì một nỗi niềm không thể nào nguôi được. Hân có tin không ?

- Hân chưa bao giờ bị khát cả, nên không tin.

Đẩy ly nước dừa về phía Hân, Triều mời :

- Hân uống nước dừa đi, không nó lạt .

- Đã nói Hân không khát mà .

- Đâu phải lúc nào người ta cũng uống vì khát .

- Nhưng chỉ khát uống mới ngon nhất.

Hân nghiêng đầu cãi lại - Triều nhìn từng giọt cà phê rơi xuống ly để tránh đôi mắt cô. Đôi mắt Út Tọ từng cho rằng rất lạ kỳ, có buồn có khổ có đau cách mấy nhìn vào cũng quên hết.

- Anh Triều. Em vẫn thắc mắc về mẹ của Thúy Vi. Anh nói vậy là sao chứ ?

- Hồi đó tôi có quen một cô tên Thúy Vũ, cô ta có đôi mắt to thăm thẳm và đẹp kỳ lạ. Dĩ nhiên Thúy vũ có rất nhiều người theo, nhưng không hiểu sao Vũ lại có cảm tình với tôi, một gã ngổ ngất trong những cây si của Vũ. Hai đứa thề non hẹn biển y như tất cả những cặp yêu nhau. Tôi có giấy gọi thi hành nghĩa vụ quân sự, đôi mắt kia đồ không biết bao nhiêu lệ. Vũ muốn tôi đi hợp tác lao động hơn là đi bảo vệ tổ quốc, vì người phụ nữ nào lại không muốn có một tương lai bảo đảm. Lúc đó nếu tôi chịu đi hợp tác lao động thì Thúy Vũ đã không bỏ tôi đi lấy chồng.

- Anh có tiêu chuẩn mà không đi sao ?

Triều chua chát :

- Ba tôi mua được tiêu chuẩn đó ngay khi tôi có giấy gọi đi nghĩa vụ. Điều đó là một sự sỉ nhục đối với tôi. Tôi dứt khoát làm trái lời ông vì tôi muốn tự lập, muốn được sống hoàn toàn theo ý mình.

- Kết quả đầu tiên là mất người yêu.
- Không phải đâu ! Kết quả đầu tiên là tôi bị ba mình từ. Ngày lên đường gia đình không ai tiễn. Sau đó ít lâu tôi nhận được thiệp báo tin cưới của Thúy Vũ, tôi không biết mặt chồng cô ấy nhưng tên thì nhớ rất rõ Hoàng Khắc Mẫn.

Bảo Hân buột miệng :

- Đúng là tên của anh Mẫn rồi.

Triều buồn buồn nói tiếp :

- Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu vì sao Vũ bỏ tôi đi lấy chồng. Nếu vì hoàn cảnh thì gia đình Vũ đâu khó khăn gì để cô ấy phải bị ép gả vì tiền. Tính Thúy Vũ giao thiệp rộng, phóng túng và có phần dễ dàng trong quan hệ, không lẽ vì vậy mà cô vội lấy chồng khi mới xa nhau chưa được nửa năm.

- Anh không gặp lại chị Vũ à ?

- Không ! Mỗi tới thời gian gần đây tôi nghe người quen kể rằng Vũ đã bỏ chồng để đi theo một người lớn tuổi hơn cô ấy rất nhiều. Bây giờ cô ấy ở đâu không ai biết.

Bảo Hân băng khuâng :

- Dám Thúy Vi là con chị Vũ lắm ! Nếu thế thì tội nó quá, em thấy bà vợ sau của ông Mẫn không phải là người rộng lượng, đã vậy còn có vẻ xảo trá sao ấy. Lúc không có mặt chồng thì day nghiến con nhỏ trước mặt cô giáo, khi có mặt chồng thì làm như thương nó dữ lắm ! Triều uống một chút cà phê, lòng dâng lên nỗi xót xa khi nhớ tới gương mặt bé xíu của Thúy Vi. Người đàn bà có thể bỏ chồng vì không yêu, sao Vũ nỡ bỏ cả con mình, cô chắc đã gây nên lỗi lầm gì đó nên Mẫn mới căm thù không nhận có quen biết cô.

Vậy thực chất của con người Thúy Vũ như thế nào ? Triều bàng hoàng khi nhận ra anh đã từng yêu tha thiết nhưng không hiểu gì về cô gái mình yêu cả. Tình yêu đâu chỉ là những nụ hôn không dứt, những vuốt ve, đòi hỏi nhiệt cuồng như những đêm hò hẹn của anh và Vũ.

Ngoảnh lại xa nhau 7, 8 năm rồi ! Hồi đó anh còn quá trẻ để yêu một cách sâu lắng hơn. Nói là nói như vậy thôi, nếu tình yêu của anh thuần khiết giống như những gì anh giành cho Bảo Hân bây giờ, thì có lẽ anh đã không yêu được nữa.

Triều thở dài. Mỗi tình đầu vụng dại ấy chỉ là một cách tập tành. Anh chợt loáng thoáng nhớ vài câu thơ ngày xưa bọn con trai anh hay đọc để "cây" nhau .

"Tình mới lớn, phải không em, rất thích ?

Cách tập tành nào cũng thật dễ thương.

Thưở đầu đời chú bé soi gương

Và mê mãi, dĩ nhiên làm lại .

Bây giờ nghĩ lại mỗi tình vụng dại ấy đúng là một cách tập tành, nhưng chỉ đối với anh thôi, với Thúy Vũ biết đâu chừng cô đã quá rành rẽ để thích thú xếp tên anh vào cái sổ thứ tự lưng chừng của danh sách những kẻ tình si mà cô thường khoe với anh ngày xưa đó.

- Anh Triều đang nhớ tới chị Thúy Vũ hả ?

Triều hờ hững :

- Ờ ! Nhớ người ta để lại thương mình ... hồi xưa. Đúng là một chú bé mới tập tành yêu.

Bảo Hân phản đối :

- Yêu hoặc không yêu thôi chứ sao lại có chuyện tập tành ?

Triều cười gượng :

- Đó chỉ là cách nói để mình đỡ bị thương tổn khi nhớ lại. Vậy thì hồi đó tôi có yêu hay không nhỉ ? Tốt hơn nên nghĩ đó là một đợt tập đợt .

Hân tủm tỉm :

- Anh Triều nên đi siêu âm để nhìn cho rõ trái tim anh.

- Tôi cũng định vậy, nhưng nghĩ kỹ lại thôi. Thường người bệnh sợ biết sự thật của bệnh mình lắm .

Bất gặp đôi mắt đắm đuối của Triều, Bảo Hân vội nhìn xuống. Uống một ngụm nước dừa để lấy lại tự nhiên cô hỏi :

- Anh không bao giờ về nhà à ?

- Hình như câu này, Hân đã hỏi một lần rồi.

- Nhưng anh có trả lời thật tình đâu ?

- Thì hôm nay tôi thật tình vậy ! Hân biết đó, tôi là đứa con bất hiếu từ buổi không chịu nhận cái tiêu chuẩn đi làm... công ở Đức. Khi phục viên trở về, lại trở thành đứa vô công rồi nghề. Ba tôi là người nghiêm khắc và bảo thủ, ông nhất định mặc kệ... để xem đời thằng bất hiếu cãi lời cha mẹ sẽ trôi về đâu. Công danh thì đã đành phần dang dở, còn sự nghiệp lại chìm khuất ở tận đáy sông, đáy biển nào đó. Nghĩ cũng buồn khi càng lớn người ta càng phải rời xa lý tưởng để sống với thực tế. Tôi không bao giờ ân hận hay nuối tiếc sao trước kia mình xuẩn ngốc chọn con đường chông gai để đi. Tôi lại hãnh diện vì nhờ vậy tôi mới trở thành con người khác. Tôi vẫn tin rằng một ngày nào đó ba tôi sẽ nghĩ lại để thấy rằng không phải bất cứ đứa con nào cãi cha mẹ cũng là bất hiếu .

Hân thắc mắc khi nghe Triều nói vòng vo :

- Nhưng cuối cùng thì anh có về nhà không ?

- À quên ! Có chứ ! - Triều cười cười - - Vì tôi nào có từ ba mình đâu

mà không về !

Hân trợn mắt :

- Anh thất là quá quất ! Đúng là là ...

- Đúng là con bất hiếu phải không ? Tôi thèm được ngoan hiền như Hân vô cùng. Nghe nói gia đình Hân nổi tiếng gia giáo, mỗi người đều sống trong khuôn phép, anh em thuận thảo, cha mẹ mẫu mực làm gương cho con.

Mặt Hân vụt đổi sắc :

- Ai nói với anh vậy ?

- Dư luận ! Bạn bè ! Bộ không đúng sao ?

Bảo Hân làm thinh. Cô biết mình khó trả lời câu hỏi của Triều. Dư luận là con dao hai lưỡi. Biết những lời Triều vừa nói là lưỡi cùn hay lưỡi bén đây, trong khi tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa . Mà ba cô đâu phải hạng vô danh tiểu tốt để dư luận có thể hiện từ cho qua những điều họ luôn chờ đợi xảy ra ở ông.

Phân vân Bảo Hân nói nước đôi :

- Những gì nghe từ dư luận nên tin độ 50 phần trăm thôi ! Gia đình nào lại không có khó có khổ riêng, khen hay chê cũng đều tương đối

.

- Bảo Hân khổ về vấn đề gì ?

Câu hỏi đột ngột của Triều làm Hân cắn môi. Anh ta muốn tìm hiểu nỗi khổ của mình à ? Lạ thật, trong khi Thuấn luôn luôn nhắc nhở mỗi khi mình trầm tư buồn bực ... Lại so sánh. So sánh người sẽ là chồng với kẻ không yêu là có tội, khoảng thời gian gần đây mình so sánh Thuấn với bao nhiêu người rồi ?

- Hân đang tìm cho ra nỗi khổ của riêng mình à ?

- Ồ ! Không ! Em đâu có khổ hồi nào ? Em đang nghĩ chuyện khác kia. Vừa nói lảng đi Bảo Hân vừa liếc đồng hồ rồi nhắc nhở :

- Tới giờ cơm của trẻ, em phải về phụ chị Trúc. Anh hết khát khô cả cổ chưa ? Mình về.

- Rồi khỏi nơi đây, tôi sẽ khát lại ngay.

Bảo Hân chủ động đứng dậy trước, giọng dừng dừng cố ý :

- Vẫn biết là anh sẽ khát nữa, nhưng em đâu đủ khả năng kêu mây gọi gió để giúp anh một cơn mưa rào cho thoả ... khát khao mưa.

Triều bật cười khi nghe cô nhấn mạnh câu cuối :

- Vũ không phải có nghĩ là mưa đâu.

- Đồng ý ! Nhưng khát như anh phải có dầm mưa mới đáng. Nào ! Về không, hay để em đi xích lô.

- Ai lại cho cô ... bạn nhỏ đi xích lô chớ ?

Hân bĩu môi :

- Không dám làm bạn với anh đâu.
- Sao ... giận dai vậy ?

-...

Không đợi Hân trả lời, Triều nói một hơi :

- Tôi biết Hân nói chuyện với tôi vì xã giao thôi, chứ trong thâm tâm Hân vẫn còn giận. Đó là lỗi tại tôi. Nếu Hân mãi cố chấp tôi phải chịu thôi, chứ nào dám trách ai. Cảm ơn Hân đã vì người khác buổi sáng này. Dù tôi biết cơn khát này sẽ đeo mãi suốt đời tôi.

Hân thở dài rất khẽ, lặng thinh ngồi lên sau xe cho Triều chở. Anh cũng im nhưng có vẻ bứt rứt vô cùng. Mãi tới ngã tư đèn đỏ cô mới nói :

- Cứ xem nhau như người quen thì tốt hơn anh Triều à ! Vì tình bạn là thứ tình cảm vô cùng cao quý. Hân đã nghĩ kỹ rồi, nếu dùng tình bạn để nguy trang cho tình cảm riêng tư của mình, Hân e rằng làm tổn thương nó ..

Triều chợt dừng dừng tự ái, anh có cảm tưởng bị Bảo Hân lật tẩy bằng những lời kẻ cả, kiêu ngạo. Thật là quá quắt, cô ta muốn lên mặt dạy khôn anh chỉ vì anh là tên si tình, thật thà bộc lộ lòng mình mà không lường hậu quả.

Triều mím môi rồ ga, chiếc xe chồm tới trước. Hân hốt hoảng ôm chầm lấy anh, mặt cô va vào lưng anh, hương tóc thoang thoang ngát ngây. Triều đón đầu tưởng chết được và cũng hạnh phúc chết được. Anh làm bầm trong tuyệt vọng .

- Ước gì con đường trước mặt đưa ta tới tận cùng của chân trời ...

- Anh Triều ! Có khi nào người ta tính toán để đoán được những số sẽ trúng không ?

Đang ngồi xoay xoay cái trục quay bằng lon bia trong chiếc tivi, nghe Tẹo hỏi, Triều phì cười :

- Nếu người ta tính toán được thì nhà nước đẹp tiệm ... xổ số cho rồi, không sẽ bị phá sản mất ! Mà sao em lại hỏi như vậy ?

Giọng Út Tẹo nghiêm túc khác hẳn câu hỏi kèm theo cái nheo mắt của Triều :

- Tại em nghĩ người ta phải biết tính làm sao để có thể trúng số.

Triều lắc đầu :

- Đã nói đó là trò hên xui mà chú mày lại bảo có tính toán. Ai mà tính được sự may rủi hử Tẹo ?

- Có đó, em biết mà .

Triều có vẻ quan tâm hơn khi nghe câu trả lời chắc nịch của Tẹo.

Anh tò mò hỏi :

- Em biết mà biết cái gì ?

- Em biết có người tính toán trước khi mua số. Bao giờ ông ta mua cũng trúng hết .

- Thật hả ? Ai vậy ?

Út Tọo thăm thì :

- Ông Thầu Quý !

Triều tưởng tượng ra một người đàn ông ròm rỏi khô dẹt có đôi môi mỏng lúc nào cũng mím lại, khít khao như được chắp nối tuyệt khéo. Ông ta có đôi tay xương xẩu với những móng dài được vuốt nhọn cẩn thận như móng tay đàn bà, và Triều chợt cười một mình khi nhớ lại thái độ Út Tọo diễn tả lại cách ông ta lựa vé số bằng cảnh tay khoèo móng chim của cậu ta. Triều biết Thầu Quý là một khách mỗi đặc biệt của Tọo, mỗi lần ông ta mua không dưới mười tờ, nhưng Tọo vẫn chẳng có cảm tình với ông ta, cậu luôn dè bủ khó chịu khi kể chuyện Thầu Quý với anh.

Nhìn gương mặt rất xấu trai của Tọo chảy xệ ra, Triều vội nói :

- Sao em nghĩ là ông ta tính toán ? Mà tính toán bằng cách nào khi các vòng cầu tự nó quay.

Tọo ngắt ngang lời Triều :

- Nhưng số lần quay của các vòng cầu đều được tính chớ bộ, đâu phải lần quay nào số vòng cầu và số lần quay cũng như nhau đâu.

- Anh chẳng khi nào quan tâm đến ba cái vui xổ số, nhưng anh nghĩ khó tính lắm Tọo ơi ! Rõ ràng mỗi lần xổ số chỉ có một lô độc đắc thôi. Đã vậy đâu phải lần nào cũng có người trúng độc đắc.

- Ai mà nói trúng độc đắc. Lâu lâu trúng vài tờ một triệu, hay năm trăm ngàn cũng đủ no.

Thấy Triều cứ loay hoay bên cái tivi tự chế mà anh gọi là đồ dùng dạy học chớ không chú ý lắm lời nói của mình Tọo lên giọng :

- Anh biết không ! Lão Quý lại trúng năm tờ, tính cũng bạc triệu. Tổng cộng cả tháng nay ông trúng phải ba bốn triệu. Hên gì mà hên kỳ cục vậy ?

Triều dừng tay nhìn Tọo :

- Tháng trước ông có trúng không ?

- Không !

- Vậy thì tại tháng này số ông đỏ. Triều pha trò - Hồng chừng nhờ mới cưới dâu cho quý tử nên trời đất độ trì mua đâu trúng đó .

- Mắc xì !

Biết là Tọo bực vì thái độ dửng dưng không tin của mình, Triều chọc tới :

- Nếu không phải vậy thì nhờ ông ta tu hơn tích đức. Tọo nè ! Sao chú mày không để ý coi ông ta mua số gì mình tìm cho mình số đó.

Trúng theo cũng đỡ lắm chứ bộ !

Tạo gương cười làm thỉnh. Một lúc sau anh mới thú thật :

- Em cũng có mua theo mấy lần nhưng trật lất. Tốn tiền quá ! Mỗi ngày ông mua từ mấy chục đến hàng trăm ngàn tiền vé số, theo ông mặt luôn. Trúng số đâu không thấy, thấy tới số vì cụt vốn, em hết dám theo luôn.

- Rõ ràng người ta mua hàng trăm tờ mới trúng một, đôi khi phải hơn vậy nữa mới trúng một, mà chú mày nghi người ta tính toán. Đa nghi chỉ khổ thôi cu cậu ơi ! Phải nhớ rằng có những tay chơi số, mê số như vậy dân bán số mới sống nổi.

Tạo âm ức làm thỉnh. Anh biết mình không đủ khôn ngoan, hiểu biết để giải thích đều mình nghi vấn, mà Triều cũng chẳng đủ kiên nhẫn để nghe anh. Thôi thì đừng nhắc đến làm chi nữa vấn đề mình nói tới giống như vì mình ganh ghét.

- Cái tivi này bảo đảm ngon hơn cái vừa rồi. Đồi trục xoay bằng loan bia vừa nhẹ vừa to hơn ống tre. Cuộn tranh giấy được quay bằng tay dầu phía sau như vậy vừa nhanh vừa gọn, sao Thạch Thảo lại không chịu mới tức chứ ! Với cô ta thì phải đúng y mẫu mã, kích thước thậm chí màu sắc y trên đưa xuống. Rõ chán ! Sống rập khuôn, dạy cũng rập khuôn.

Nghe Triều cầu nhàu, Tạo hỏi :

- Ủa ! Vậy cái này làm cho ai ?

- Bảo Hân !

- Hèn chi .

- Hèn chi cái gì ?

Tạo cười cười :

- Làm cho Bảo Hân hèn chi kỹ quá ! Nội cái đường viền xung quanh cũng đẹp nói gì tới cái màn hình. Chèn ơi ! Bốn góc vành cong vành tròn khéo ời là khéo, chứ có đâu như cái rồi, rõ ràng cái thùng cartông khoét một mảng chữ nhật không hơn không kém mà gọi là tivi.

- Chú mày có nói quá không Tạo ?

- Cái đó anh hỏi anh chứ sao lại hỏi em ? Em thấy sao nói vậy mà !

Bộ Bảo Hân nhờ anh làm giùm hả ?

Ngó lơ ra cổng, Triều ậm ự :

- Ờ ! ... Anh làm cho lớp của Hân.

- Ôi! Cho lớp, cho người gì cũng vậy, sao anh lại phân bua với thằng em nhỉ ? Nói cách nào anh cũng là người làm ra cái tivi cho Bảo Hân dạy mà.

Tạo lại gần xoay xoay cái trục, anh thích thú nhìn hình vẽ lần lượt

được kéo lên từng tấm một.

- Công nhận hay thật ! Nhìn vô lớp mẫu giáo thấy cười ghê. Đủ thứ ? Chỗ là quầy thuốc, chỗ là phòng mạch, tiệm may y như thiệt. Các cô giáo bày trò đã khéo rồi bây giờ thêm anh. Đúng là dụ khi con nít. Mà ở trường này nhiều đồ chơi đó, chứ có nhiều lớp học nằm lẻ tẻ trong xóm lao động nghèo, nhìn thấy rầu lắm anh Triều ơi !

Hờ hững như cho qua chuyện, Triều đặt câu hỏi.

- Sao lại rầu ?

- Tại vì nó không giống lớp học. Nhiều khi bàn ghế hỏng có, cô trò trải chiếu ngồi dưới đất, mà đất đúng là đất, chứ phải nền xi măng hay gót gạch cũng may phước.

Triều ngạc nhiên :

- Rồi làm sao dạy ?

- Ai mà biết! Mỗi lần đi bán ngang em nghe hát um sùm, hết hát lại đọc thơ, làm như mấy cô dạy có hai thứ này thôi hay sao ấy. Còn đồ chơi của tụi nhỏ mới đã nửa. Vở sò, vở nhêu nè, rồi gỗ khúc nhỏ nhỏ vuông vuông rồi hộp thuốc lá gì không hà. Vậy chứ cũng ngồi, cũng sắp, cũng xếp. Thấy tội !

Triều không tin, anh gặng :

- Vậy phụ huynh không đóng góp xây dựng lớp hay sao mà lớp học của con mình tệ vậy ?

- Xời ! Họ cho con đi học là quá rồi, ở đó mà đóng với ... đập. Tại anh không biết chứ, cỡ 4, 5 tuổi, con nít nhà nghèo nhiều đứa phải ẵm em, nấu cơm, nhiều khi đi bán vé số, đậu phộng rang, cho nên cha mẹ nó đâu muốn cho con đi học, ở nhà làm công chuyện có lợi hơn . Cầm mấy tấm tranh vẽ nằm trên bàn lên xem, Tẹo nói tiếp :

- Gần nhà em cũng có một lớp mẫu giáo, nhưng nếu không có cô có trò ở trong đó ai biết nó là lớp học. Mới đầu cũng có tên đảng hoàng, đọc lên nghe cũng hay : Trường mẫu giáo Chim Non. Bọn quý sứ trong xóm mỗi ngày đi ngang mỗi nói tầm bậy, miết cô giáo tháo cái bảng... Chim với Bướm ấy đi. Bây giờ người ta quen gọi nó là mẫu giáo Sở Rác.

Triều bật cười :

- Tên sao nghe đau khổ vậy ?

- Thì khu em ở ngày xưa là Sở Rác mà. Anh chưa biết đâu, em đi bán vòng vòng nghe nhiều điểm trường còn trứ danh nữa như ... Phu- đê, Đô-bô, Chuồng Chó. Đúng là tên sao, lớp vậy và học trò cũng thứ thiệt luôn, chứ được sạch sẽ, lễ phép, ngoan như ở đây thì còn gì phải nói. Bởi vậy...

Tẹo chột thờ dài, mắt anh xa xôi, thấy Tẹo bỏ lửng Triều bèn hỏi :

- Bởi vậy cái gì ?

- Bởi vậy nghèo lúc nào cũng thiệt thòi. Hồi đó Sơ Theresa không dạy học chắc em cũng mù chữ luôn, chớ mẹ em làm gì có tiền cho em đến lớp. Phải chi em giàu, em sẽ xây lại lớp mẫu giáo ở xóm em, mua đủ thứ đồ chơi hết là dứt khoát phải có một cái xích đu. Hồi nhỏ em khoái xích đu lắm, thấy tụi nó bay bổng mà mê, nhưng em nhát nên không dám ngồi, sợ tụi nó đẩy té. Anh Triều nè, tại sao người ta không chế ra kiểu xích đu theo chiều dọc hén ?

- Xích đu theo chiều dọc à ! Là sao chứ ?

Triều nhú mày nghĩ ngợi rồi anh đánh đốp vào đùi.

- Ờ đúng ! Sao không ai nghĩ ra cách làm xích đu theo chiều dọc cho con nít hết kia. Ngồi như vậy nó sẽ không té đập mặt .

- Thì anh nghĩ đi ! Ti-vi anh làm còn được , nói chi cái xích đu tầm thường.

Tự dưng Triều thấy lòng nôn nao lạ kỳ trước câu hỏi rồi lời yêu cầu như thách thức của Út Tẹo. Một cái xích đu lắc qua lắc lại theo chiều dọc sẽ an toàn hơn xích đu bình thường đầy tới, đầy lui theo kiểu ngang. Ý kiến đưa ra nghe hấp dẫn thật, nhưng làm bằng cách nào ? Triều nhăn nhăn mặt, vò đầu cố nhớ xem mình đã bắt gặp một cái gì đó gần với chiếc xích đu còn nằm trong tưởng tượng này ở đâu. Từ Thúy Vi ? Từ Bảo Hân... Không ! Mà đúng rồi. Triều đứng bật lên :

- Cuốn sách !

Thái độ của anh làm Út Tẹo ngỡ ngác :

- Cuốn sách nào ?

- Cuốn sách của Bảo Hân. Cuốn Algorit sáng chế. Hình như trong đó nó có nói mà .

Triều vội vàng bỏ đi, Tẹo chẳng hiểu đầu đuôi gì cả, anh đồ sắp đồ ngựa bước ra sân, mắt tìm kiếm Bảo Hân. Giờ này lớp cô vẫn còn mở cửa dù học trò đã về hết rồi. Thời gian gần đây Hân về rất muộn, cô ở lại lớp đến khoảng 7 giờ, một mình ngồi ở bàn ..

- Bảo Hân học Anh văn ! Cô ta biết lo xa đó chứ. Không thì sau này qua Mỹ lấy gì mà đối đáp .

Triều đã nói bằng giọng lạnh nhạt thờ ơ, khi Tẹo tò mò muốn biết tại sao Hân ở lại lớp rất muộn mỗi buổi chiều.

Rốt cuộc sự thật là vậy ! Tẹo háp háy đôi mắt, lòng buồn như bị đánh cắp vật quý. Anh khổ sở không tìm ra giải đáp. Tại sao Bảo Hân và cả cái gia đình luôn được nể nang trọng vọng vì nề nếp gia phòng, lại có thể chấp nhận hành động cưới vợ hờ của Thuấn. Dù đó chỉ là cách an toàn nhất để vượt biên, nhưng phải nói trái với đạo lý, trái với lẽ đời quá sức đi.

Lấp lánh mưa bay

Chương 11

Tạo cảm thấy uổng, khi lâu nay anh luôn e dè nhìn len lén ba của Bảo Hân. Ở ông ta toát ra một vẻ nghiêm nghị đáng kính trọng . Người ta đồn rằng ông từng du học ở Mỹ 5, 6 năm trời rông rãi, ông thừa biết Mỹ là thế nào rồi, nên ông nào có thèm nghĩ tới chuyện ra đi. Ông ở lại, bây giờ lên tới giám đốc nhưng vẫn đi làm bằng chiếc Cúp rẻ tiền... Sao vậy kìa, chẳng lẽ ông đã già, ông không khiến được trái tim yêu mãnh liệt của cô gái út, nên đành ngoảnh mặt làm ngơ hay sao ?

Tạo ngồi xuống bệ gạch xây vòng theo bồn hoa khuất sau hàng dương được tĩa thành hình chóp chạy dài thẳng tắp . Ngồi đây thỉnh thoảng anh vẫn ngắm được Bảo Hân mà không sợ cô phát hiện . Bao giờ cũng thế giữa đám đông xa lạ và đôi lúc giữa những người thân quen, Tạo luôn chọn chỗ ngồi có một khoảng cách xa nhất và khó ai thấy anh nhất để quan sát, để ngắm nhìn . Chỉ như vậy anh mới yên tâm khi nghĩ rằng anh được tự do nhìn ngắm mà không phải bức dọc vì có ai đó muốn biết xem cái thằng ngợm kia nhìn gì . Anh không muốn người ta ghé mắt vào cái nhìn của riêng anh. Anh không muốn người ta đọc được sự suy nghĩ của anh...

Tiếng xe gắn máy ầm vang rồi ngừng ngay cửa lớp Hân. Gã chồng hờ của mụ Liễu xuất hiện, khỏe mạnh, đẹp trai tràn đầy sức sống . Tạo thấy Bảo Hân ngược lên mỉm cười, gã ta cúi xuống, hai gương mặt sát vào nhau.

Tạo nghe trái tim mình bị bóp thắt lại . Thay vì quay mặt đi, anh trợn trừng nhìn như muốn đối diện với nỗi tuyệt vọng kinh khiếp . Vẫn biết không đời nào Bảo Hân nghĩ tới mình, nhưng thà đừng làm khán giả duy nhất xem vở kịch tình cảm lặng kia anh vẫn đỡ khổ hơn, anh vẫn có thể cho phép mình tưởng tượng những điều không khi nào là sự thật sẽ là sự thật để đỡ tủi thân.

Nhưng bây giờ thì không. Tạo sẽ chẳng bao giờ can đảm để tưởng tượng nữa, anh đã thấy rồi cô gái anh từng ngưỡng vọng như thiên thần, từng yêu bằng cả con tim đau đang đắm say với nụ hôn của gã đàn ông chẳng ra gì.

Tạo gục thõm đầu giữa hai gối, anh nép vào thân hình chóp của cây dương như sợ Hân và Thuấn nhìn thấy... Anh nhắm mắt lại nhưng

vẫn nghe tiếng cười khe khẽ trong veo của Hân, rồi tiếng xe nổ máy...

Út Tọ mở bừng mắt ra . Họ đã chở nhau đi rồi, vòng tay Hân ôm gã đàn ông âu yếm, tin tưởng, đầu cô ngả vào vai hân tình tứ thương yêu. Trời ơi! Sao Tọ không khóc được nhỉ ? Ước chi anh hét lên một tiếng cho những âm thanh ứ nghẹn thổn thức được bật lên thành lời thì sướng biết mấy.

Anh bóp chặt ngực mình và biết những chiếc lá nhỏ như kim đâm vào da thịt nhột nhật . Vừa lúc đó Tọ lại nghe tiếng thở dài thê thiết . Quay người sang, anh thấy Triều đứng tựa hàng cột dưới mái hiên trồng đầy hoa giấy đỏ . Lòng Tọ nổi tiếp một nỗi đau khó tả khi nghĩ rằng Triều đang chịu sự thống khổ gấp mấy lần anh, vì Triều xứng đáng được yêu mà cô gái ấy cũng không hề đoái hoài tới...

Giọng Triều riều cọt vang lên :

- Chuyện thường ngày của những người yêu nhau, có gì lạ đâu, sao coi bộ cậu Út thần thờ vậy ?

Tọ không màng trả lời, anh bỗng oán hận tất cả mọi người . Thế gian này không ai hiểu anh đâu và anh cũng đừng trong mong ai hiểu mình, hãy sống cho trọn kiếp đọa đầy.

Nhìn Tọ rồi ngấm lại mình, Triều cũng thấy lòng tràn đầy cay đắng . Cố giữ ra vẻ thản nhiên anh nói :

- Một tuần nữa tới đám hỏi của Bảo Hân rồi.

Út Tọ thẳng thốt :

- Thật không ?

Triều làm lì nhìn thêm đá phủ đầy hoa giấy đỏ, chẳng buồn trả lời Tọ, vì bản thân anh cũng hy vọng đó không phải là sự thật.

- Rồi chừng nào cưới ? Thằng cha này sẽ làm khổ cô ấy . Em dám quả quyết như vậy.

- Nếu quả quyết được cái gì tốt thì hãy quả quyết . Đừng bao giờ làm cái xấu, xấu hơn nữa bằng một lời nói . Tọ phải nhớ rằng hai người đó yêu nhau chớ không ai buộc ai. Đó là mối tình hai chiều tuyệt đẹp chớ không phải một chiều lẻ loi như... anh em mình.

- Nhưng em lo cho Bảo Hân. Con mẹ Liễu không vừa đâu, nếu biết thằng cha Thuấn đi hỏi vợ bảo đảm mẹ me Mèo ấy sẽ phá.

- Dựa trên cơ sở nào mà phá chứ ?

- Trên cơ sở là cái gì em không biết; em chỉ biết một điều bà Liễu rất ham tiền, mê cờ bạc, bà sẽ lợi dụng tờ giấy hôn thú để bắt thằng cha Thuấn lôi tiền ra, nếu thằng cha không chịu, bảo đảm bà sẽ tìm tới phá Bảo Hân. Lúc đó thì tha hồ mà nhục !

- Anh nghĩ khi hai bên làm ăn với nhau, họ phải có giao kèo cụ thể

chứ.

Út Tọe trề môi ra vẻ hiểu đời hơn Triều :

- Xời ! Giao kèo ăn thua gì với hạng vào tù ra khám thường xuyên như bà Liễu . Con bả, bả còn bắt rước khách đem tiền về cho bả đánh bài, nói chi dạng chồng như thằng cha Thuấn . Dạo này bà ta bán cái chòi lá và tới nhà chồng ở luôn rồi.

Triều trợn mắt :

- Trời đất ! Tay Thuấn cũng hào phóng dữ chớ ?

- Mốc xì ! Thằng chả sợ bà Liễu trở quẻ trốn mất nên mới đưa bà về dinh chớ ở đó mà hào với phóng . Mụ Liễu về đó sẽ làm ăn với và già chồng.

Còn đang bất ngờ vì điều tiết lộ của Tọe , thì Triều lại ngạc nhiên hơn khi nghe cậu ta thăm thì :

- Nghe đâu bà má của cha Thuấn chuyên môn tìm kiếm con lai để giới thiệu ăn huê hồng cho những người muốn đi bằng cách làm hôn thú.

- Phải không đó ? Nói bậy đi !

- Chặc ! Thì bà Liễu nói chớ ai. Mới hồi sáng ở quán cháo lòng của bà hai Ú, bả vừa ăn cháo, vừa chảnh chọe khoe đây. Bả cho biết giới bán bar, lấy Mỹ ở thành phố này có ai mà bả không rành . Bởi vậy bả sẽ đi tìm giới này để rủ rê, gạ gẫm bán con đi Mỹ . Anh biết hông, bả nói dất mỗi kiểu mới này vừa hiện đại vừa khỏi sợ bị bắt mà khách thì toàn dân có tiền, họ năn nỉ mình chớ không dám làm tàng làm phách như dân ăn chơi tứ xứ mà trước đây bả cũng từng dất mỗi gái.

Triều lắc đầu :

- Công nhận cuộc sống sản sinh ra nhiều nghề khó tin mà có thật.

Làm như đã vơi vơi cái buồn, Tọe gãi đầu nói tiếp :

- Xóm em thì khó lắm, họ làm bữa nào biết bữa đó, bởi vậy mới có lắm nghề quái chiêu như nghề cho mượn con rồi cả cho mượn chồng.

- Cho mượn con để dất nó đi xin thì anh biết rồi . Còn cho mượn chồng là sao ? Không lẽ đời nay có cả đàn ông làm điểm ?

- Không phải ! Xóm em có nghề làm chồng hờ cho vũ nữ . Mấy bả mượn những thằng có dáng, có vẻ một chút, ngày ngày đưa rước cho an toàn, khách nhảy có lén phéng đã có anh chồng ngồi chờ bên ngoài nên cũng khôn hồn để giữ lễ độ.

Tựa lưng vào cột, lòng Triều trĩu xuống một nỗi buồn . Với cuộc sống này anh vẫn là kẻ lơ ngơ đứng bên lề, dù anh đã phục viên hơn bốn năm và cũng làm qua nhiều nghề . Dĩ nhiên tốt nghiệp phổ thông

dạng... dở thầy, dở thợ như anh chỉ làm những việc linh tinh thôi. Mấy năm trước anh kiếm sống bằng các việc sửa ống nước, sửa điện nhà, hoạ chân dung, trang trí bảng hiệu . Có lần Triều đi theo thằng bạn chung đơn vị cũ ra chợ giữ xe đạp, được mấy ngày mẹ anh tới năn nỉ, bà cho biết ba anh vừa giận vừa ức anh đã đổ bệnh . Ông cho rằng tất cả cái mớ gọi là nghề nghiệp mà từ ngày phục viên về anh làm đến nay là không xứng với danh giá gia đình ông; một gia đình khoa bảng, học vị. Anh biết rõ điều đó, nhưng anh vẫn làm để chống đối ông, trong khi chỉ cần anh mở miệng nhận rằng đoạn đường anh đã đi qua là sai lầm, là nông nổi thì ông sẽ sẵn sàng lo lót chạy chọt cho anh một chỗ làm tương đối.

Thương mẹ rồi lo cơn bệnh tăng huyết áp của cha, Triều lặng lẽ rút về nhà, ngày hai buổi cơm chục . Thật ra từ hồi phục viên đến giờ anh vẫn ăn cơm chục, chớ số tiền anh kiếm được từ ba cái nghề linh tinh lang thang ấy thì thấm vào đâu. Nó chỉ đủ anh cà phê thuốc lá mỗi sáng, lắm khi gặp một độ nhậu, anh phải tới trước mặt Minh Thi, bà chị độc thân đang làm việc cho một công ty nước ngoài để vò đầu bứt tóc mà xin tiền... Ông anh hai của Triều cũng là kẻ chực sắc, mỗi lần gặp anh là chỉ vào mặt mắng : "Một - mày là thằng bất tài vô dụng . Hai - mày là kẻ ngu ngốc chớ không phải là gàn bướng, và ít ra phải có một khả năng gì hơn thiên hạ, người ta mới cho phép mình gàn bướng chứ! Mày là em út được ba mẹ anh chị cưng chiều lo lắng quá rồi hư. Bây giờ đi học lại, mỗi tháng các anh chị góp tiền lo cho mày xong cái bằng đại học "

Nhưng anh thi mà không đậu vào Bách Khoa như hồi phổ thông anh từng mơ ước... Mẹ anh thở than rằng : "Con trong nhà thể nào cũng có đũa không nên tích sự gì, lắm nhà vô phúc thì con còn kéo bè kéo bạn về kẻ dao vào cổ cha mẹ đòi tiền nữa là khác . Nhà này vẫn có phước hơn chán vạn nhà khác.

Nghe mẹ mình nói, Triều vừa buồn cười vừa muốn khóc . Anh là một người lính, một thương binh nhưng dưới mắt người thân anh là đứa không nên tích sự gì, lý do tại anh gàn bướng, lập dị thích làm khác mọi người thức thời đang sống quanh anh. Triều lại tiếp tục hành ba cái nghề vặt vãnh cho đến khi chị Bích, hiệu trưởng trường mẫu giáo này cũng là bạn chị Minh Thi đến thăm nhà gặp anh. Đầu tiên chị Bích nhờ Triều kể lại bằng tên trường, sau đó chị ngỏ ý muốn anh vào làm nhân viên cho trường . Thoạt đầu Triều từ chối, nhưng lần chớ bằng tên đến cho trường, anh đã bị thế giới đầy màu sắc hồn nhiên của trẻ thơ quyến rũ, và anh lại muốn chóng hoà nhập vào thế giới ấy.

Lần này gia đình anh không ai thêm có ý kiến gì nữa cả . Mọi người đã quá chán rồi hay sao ?

Thoạt đầu Triều chỉ đến trường vào buổi tối, dần dà vì phụ chị Trúc, anh ở lại ban ngày và rồi ở hẳn luôn trong trường . Cô đơn bao giờ cũng đầy ắp, nhưng tại đây anh vui khi thấy mọi người cần mình . Các cô giáo quý Triều ra mặt vì anh là gã đàn ông duy nhất, chưa vợ, tháo vát lại có nhiều tài mọn mà các cô luôn nhờ vả . Học trò quý Triều vì duy nhất anh là "chú" ở đây. Chú Triều có thể bày ra nhiều trò nhộn và quậy hơn các cô yếu đuối, mảnh mai của chúng. Trong tập thể toàn là nữ nhi này anh không lạc lõng, nhưng anh không với tới được người con gái anh từng mơ ước, nên anh vẫn đơn côi.

Thấy Triều như sắp ngủ, Tọa nói lớn :

- Bộ anh đang nghĩ ra nghề gì vừa mới, vừa độc đáo hơn mấy nghề em đã kể hả ? Sao tự nhiên ngồi làm thình vậy ?

- Ờ ! một nghề gì đó ! Mà nghề gì bây giờ ? Anh bá nghề rồi, nên chán ! Chán nhất là thân xác của thằng anh. Vô tích sự, tàn phế, vô dụng, vô duyên.

Biết Triều đang khổ sở nên Tọa dụ giọng :

- Đừng nghĩ về mình như vậy ! Anh vẫn hơn em rất nhiều, cứ dần vật mình như thế có nước chết . Em thường nghe nói... cái gì... à .. tàn chó không phế . Nhìn anh có ai nghĩ anh tàn phế . Tại anh chưa tìm ra nghề thích hợp với mình thôi !

- Chú mày vỗ về anh đó hả ?

- Em đâu dám làm cô mẫu giáo để vỗ về, dụ dỗ . Em chỉ nói thật bụng dạ mình để anh vui sống.

Cầm cuống Algorit sáng chế trên tay, Triều mở ra rồi gấp lại bằng khuâng... Tại sao mình luôn sống ở trên mây với bao điều không tưởng, trong khi với đám học trò đáng yêu như búp bê này mình lại quên nghĩ tới nhỉ ? Tại sao lại không bắt đầu từ những món đồ chơi của chúng đơn điệu, thô sơ và... xấu xí nữa, vậy sao mình không thiết kế, cải biến lại cho nó đa dạng, phong phú và đẹp hơn. Nhớ lại coi... Hồi nhỏ mình mê chơi cái gì ? Một chiếc tàu bằng cây cột dây thun và miếng thiếc làm chân vịt, bỏ nó vào chậu nước, dây thun bung ra, tàu chạy như ma rượt . Rồi cái gì nữa ? Mình dành con búp bê bằng len đen din của con bé kế bên, con bé cắn vào tay mình bật máu mà nhất định mình không trả . Con nít đời này chắc chả đùa nào thêm chơi những cái như mình hồi đó, nhưng ở các mẫu giáo trẻ có gì để chơi đâu, chúng thiếu nhiều thứ quá.

Lòng Triều chợt trào dâng một cảm xúc vô cùng mạnh mẽ . Anh nhớ tới miệng cười toe toét của Lễ Trí khi anh xếp cho nó cái súng bằng

giấy . Nhà thằng bé thuộc lại giàu, có lẽ ba mẹ nó chẳng đời nào nghĩ tới chuyện phải rì mọ ngòi xếp súng cho con, vì mình nó có tới mấy cây súng điện tử bắn khắc ra lửa lẫn âm thanh ròn rã lặn mà.

Nhưng óc tưởng tượng và lòng ham mê đồ chơi với trẻ con là vô tận . Triều làm sao quên hình ảnh chị Hoài Hương chiều hôm nào phải chở Lễ Trí trở vào trường lúc trời sẩm tối nhờ anh làm cho nó cây súng giấy khác . Chỉ vì "Thằng nhỏ khóc lóc, làm trận, bỏ ăn cơm lý do trên đường từ trường về nhà, nó đã đánh rơi cây súng bộ đội của chú Triều mà không hay".

Trẻ con là như vậy đó ! Ai yêu trẻ con mới chiều chúng được . Triều bỗng hình dung ra mình đang trong toà lâu đài thần tiên đầy ắp đồ chơi. Anh ao ước mình có trí tưởng tượng phong phú hồn nhiên của trẻ nít, nhưng sức sáng tạo, khả năng làm việc của một nhà thiết kế đồ chơi, để anh có thể làm được nhiều đồ chơi cho thế giới nhỏ anh đang có mặt. Đứng bật dậy, Triều lắc mạnh vai Tẹo rồi hát to mặc cho cậu ta ngơ ngác nhìn anh :

"Cho em yêu mến biết bao nhiêu người

và cho em yêu mến trẻ thơ...

Hạt sương long lanh đến bên tôi ngòi là bài tình ca giữa đời... "

Lấp lánh mưa bay

Chương 12

Ngày hôm nay Bảo Hân xin phép nghỉ, cô nhờ Triều phụ chị Trúc giữ lớp bằng giọng dịu dàng ngọt ngào, nhưng Triều vẫn nhận ra trong từng lời nói và cử chỉ của cô sự lạnh lùng xa cách. Rõ ràng hai người chỉ là hai người quen trong cùng một công việc. Khoảng cách Bảo Hân cố tình tạo ra, lúc đầu gây cho Triều cảm giác hụt hẫng khôn khổ, dần dà anh cũng quen. Triều tự dặn lòng, tìm quên bằng những công việc khác, rồi anh thầm cảm ơn Bảo Hân đã lạnh nhạt vô tâm với mình, nếu không ngay ngày đám hỏi của cô, chắc anh chết được vì vỡ mộng, vì đau đớn.

Tối nay thật sự anh không còn chúc hy vọng hảo huyền nào nữa rồi! Triều bước dọc theo hàng lang tối âm ẩm, tiến về phía phòng đầu tiên. Đó là phòng họp của giáo viên, phòng duy nhất trong trường được trang bị bàn ghế dành cho người lớn. Ban đêm nơi đây trường cho mượn để dạy tiếng Nhật. Triều tạt đến, tắt quạt, khóa cửa phòng

rời đi lần ra cổng. Với anh việc khóa cổng trường mỗi tối đồng nghĩa với một ngày đã hết. Anh sẽ đi kiểm tra toàn bộ khuôn viên trường lần nữa rồi về ổ tò vò của mình.

Đêm nay trời trong hơn bình thường, bầu trời đầy đặc những ngôi sao nhấp nháy. Chẳng có khoảng cách nào giữa các vì sao mà ánh sáng kia không tới, nhưng dễ dàng gì trong đời đi hết khoảng cách từ trái tim người này đến trái tim người nọ. Bỗng dưng anh lại triết lý một mình vậy ? Triều nhếch miệng cười. Từ chiều đến giờ anh thêm có người cùng uống vài ly nhưng không thấy Út Tọ ghé, tối nay uất hận cậu ấy cũng buồn vì đám hỏi người ta.

Đi ngang lớp Bảo Hân dạy, Triều ngạc nhiên khi thấy cửa mở nhưng đèn không bật. Anh ngần ngại như thủ thế rồi rọi đèn pin vào:

- Có ai ở trong không ?

Không có ai cả . Sao kỳ vậy ? Rõ ràng chiều nay anh là người khóa cửa mà. Anh dù có buồn vì tình thật, nhưng đâu đến nỗi lần...

Ổ khóa nằm trên bàn với cả chiếc chìa có quả địa cầu quen thuộc mà anh biết chắc là của Bảo Hân, làm Triều linh cảm tới chuyện không ổn . Anh vội vàng bật đèn lên tìm kiếm. Có mùi hương nhẹ nhẹ rất dịu thoang thoảng đâu đây, nhưng ngoài hai dãy bàn ghế bé tí, và những kệ đồ chơi nằm yên như ngủ mà tuyệt nhiên không thấy ai. Khóa trái cửa lại, Triều cẩn thận nhìn quanh sân. Đêm nay không trăng, nhưng bóng đèn bảo vệ tròn vàng xỉn vì yếu điện tỏa ánh sáng mờ mờ trên khắp các bồn hoa, bãi cỏ làm quang cảnh trường càng lặng lẽ và bí hiểm hơn thường ngày.

Triều nôn nóng bước ra phía sau dãy lớp học, đi ngược vào phía trong nhiều cây to rậm mát, nơi có một hàng đá khá lớn mà trước đây tu viện làm hang Bê-lem mừng Chúa giáng sinh vào lễ Noel . Ánh đèn pin trên tay anh loé sáng những vệt ngang dọc trong bóng tối.

Nhất định phải có ai đó quanh quần đâu đây, trực giác của người lính mách với Triều như vậy. Anh lăm lè bước tới, lia một loát đèn pin nữa.

Ở gốc tường nơi có một cây xoài đã lão, Triều thấy rõ một bóng trắng đang lơ lửng giữa khoảng không. Triều rung mình kinh hãi, anh định thản lại và nhận ra bóng trắng ấy đứng trên cái ghế...

- Trời ơi! Bảo Hân -- Triều hét to.

Đúng bóng trắng đó là Bảo Hân. Nghe tiếng gọi đột ngột, cô giật nảy người rồi vội vã trông đầu mình vào soi thòng lọng.

Triều hoảng hồn khiếp vía, lao như gió về phía trước ôm hai chân Hân kéo ngã vật ra đất. Hành động của anh nhanh đến mức khi hoàn

hồn nhớ lại, Triều không hiểu lực đẩy nào khiến chiếc chân bỏ đi của anh lại giỗi đến thế.

Đang ngẩn ngơ khi thấy mình nằm đè lên bụng Bảo Hân, thì Triều đã bị cô vùng dậy, xô dạt qua một bên. Trong ánh sáng rất tối của góc tối nhất trường, Triều vẫn nhìn rõ đôi mắt rừng rực căm thù của Bảo Hân. Cô lồng lộn lên như ngựa chứng:

- Ai bảo anh chạy theo, em chỉ muốn được chết, em muốn chết. Anh có nghe không?

- Bình tĩnh Hân! Chuyện gì?

- Chuyện muốn chết! Để cho em chết!

Hân lồm cồm ngồi dậy, kê chiếc ghế đã ngã lại định leo lên. Nhìn soi thông lộng còn đông đưa, Triều thấy lạnh ớn. Anh chồm tới kéo tay Hân, cô hất ra và hùng hổ xô anh, Triều loạng choạng muốn té. Anh nhìn Bảo Hân hoang mang, lo lắng. Trông cô là như một người Triều chưa hề quen, một phần vì cô mặc bộ đầm màu trắng, một phần vì gương mặt thất thần, phờ phạc, vô hồn của cô làm anh sợ.

- Chuyện gì vậy?

Hân nhìn anh làm thinh, bước thụt lùi lại vài bước rồi thoát quay lưng bỏ chạy. Triều hối hả rượt theo. Đôi giày bít gót nhọn không làm cô chạy nhanh hơn anh được. Khi khoảng cách giữa hai người vừa vơi, Triều nhoài người ôm Hân lại, cô giẫy giụa vùng ra, anh nghiêng răng siết chặt vòng tay, mặc cho Hân la hét, đập thành thịch vào người anh như kẻ điên. Thấy Triều trơ trơ lì lợm, Bảo Hân càng phát khùng, cô kê mặt vào ngực anh cắn mạnh.

Bất ngờ bị cắn đau điếng, Triều nổi cộc lên, nắm tóc Hân giật ngược ra sau, thuận tay Triều mím môi vả đánh chát vào mặt cô. Cái tát mạnh đến mức Hân siêng niêng té dựa vào tường. Hai người nhìn sững nhau. Triều nát cả lòng, co bàn tay lại, tay anh còn rất bông nói chi gương mặt có làn da mịn màng như trẻ con kia!

Triều bàng hoàng khi nghe Hân bật khóc, tiếng khóc tức tưởi của người bị nỗi thống khổ đè nặng vang lên trong đêm tối giữa vườn cây nghe thê thiết làm sao. Anh quỳ xuống kề bên Hân và ngồi chịu trận với giòng suối... nước mắt của cô. Anh hiểu cơn khủng hoảng đã qua rồi, cô đã khóc được là tốt. Nhưng chuyện gì vậy, ngay ngày đám hỏi của mình sao lại phải ra nông nổi. Anh chợt nhớ lời quả quyết của Út Tọ cách đây không lâu... chẳng lẽ chưa chi mà Thuấn đã làm khổ cô đến mức này?

Triều xót xa nâng gương mặt đầm nước mắt của Hân lên, anh run run vén mái tóc dài bù rối che khuất vàng trán và nhận ra đôi mắt Hân như ngây dại, đã vậy khóe miệng cô còn rướm rướm máu. Ô!

Bàn tay thô kệch của anh quả là ác . Không dần được lòng thương, Triều kéo đầu Hân vào ngực mình áp chặt :

- Trời ơi ! Tội cho em quá ! Anh xin lỗi.

Lời Triều nói làm như động tới trái tim Hân. Để mặc anh ôm, để mặc anh vuốt bờ tóc rối, Hân thẫn thức :

- Anh ác lắm ! Anh ác lắm ! Xin lỗi à.

Triều bàng hoàng khi nghe lời cô trách anh, niềm sung sướng vội vã ập đến, rồi cũng vội vã bay xa khi Hân lẩm nhẩm nói tiếp :

- Tạo sao anh lừa dối em hả Thuấn ? Tại sao ? Tại sao anh không để em chết cho rồi.

Triều chờ người ra. Trong tích tắc khổ đau mà dài vô hạn ấy Triều gắng gượng lấy lại sự bình tâm nhanh nhất . Anh im lặng nhìn Hân đứng dậy.

Hụt hẫng là trạng thái khốn đốn nhói tim anh từng trải qua rồi nên không muốn trái tim nhỏ bé đang tuyệt vọng của Hân phải chịu đau thêm nữa . Cứ để cô tưởng anh là người khác đi. Mà chẳng lẽ cô tưởng anh là Thuấn thật sao ?

Tới gần phòng Triều ở, Hân chợt đưa tay ôm đầu và đứng sững lại.

- Anh đưa em về nhà nghe Hân ?

Ngơ ngác nhìn Triều, cô lắp bắp.

- Không ! Em muốn ở lại đây.

Anh buột miệng :

- Không được đâu. Gia đình sẽ lo vì em...

Dường như biết Triều sẽ trả lời như vậy nên chẳng đợi anh nói hết, Hân quay lưng bỏ đi như chạy.

Triều bước vội theo cô :

- Em phải về nhà . Anh sẽ đưa em về

- Em không muốn về nhà !

Dứt lời cô lại bật khóc . Triều xót xa choàng tay lên vai Hân dìu cô vào phòng . Anh lại im lặng nhìn cô gục đầu trên bàn . Cô không muốn chia sẻ nỗi khổ của mình với ai khác nhất là với anh, kẻ vừa xen vào chuyện riêng của cô bằng một cái tát tay nẩy lửa.

Hân ngồi đó lặng yên như đã ngủ, nhưng Triều biết giông tố đang nổi lên trong tâm hồn cô. Anh khao khát được san sẻ, được nghe cô tỏ bày, dù anh hiểu mình không có quyền và Hân cũng không cần tới anh. Lúc hoàn toàn bế tắc vì thất vọng cô chạy vào đây, nơi cô tịch mịch để tìm cách giải thoát đời mình, chớ đâu phải vào đây để tìm lời an ủi ở anh.

Triều bước vào cuối phòng, bắt ấm nước lên bếp điện rồi trở lại chiếc giường sắt cũ kỹ mắc mùng . Hân chẳng buồn ngóc đầu dậy xem

anh đang làm gì, cô chìm vào cõi mơ hồ của mình... Vậy vẫn tốt hơn phải thấy cô hung hăng như hồi nãy.

Triều pha cho anh một ly cà phê và Hân một ly sữa nhỏ . Đợi sữa nguội anh lấy chai sirô cho Théralen đổ vào hơn ba muỗng súp . Hồi sáng mẹ thằng Lễ Trí đưa, nhờ anh cho nó uống giúp, lúc chiều chị ấy quên không lấy về, thế mà hay ! Bảo Hân cần ngủ một giấc để tạm quên mọi ưu phiền.

Lay nhẹ bờ vai mảnh dẻ của Hân, anh gọi :

- Hân !

Cô nhìn anh ngơ ngác, Triều vỗ về :

- Uống một chút sữa :

Hân lắc đầu . Anh bưng ly kề môi cô, Hân miêng cưỡng hớp từng ngụm nhỏ.

Triều nhẹ nhõm khi cô ngoan ngoãn uống hết ly sữa . Anh nhúng ướt chiếc khăn bông bằng nước nóng rồi cẩn thận lau mặt cho Hân. Vừa lau, lòng anh vừa thắc thỏm sợ cô đau, vì cái tát của anh vẫn còn in rất rõ trên gò má sưng đỏ.

- Hân cần phải ngủ !

- Em không ngủ được.

- Không ngủ thì nằm nghỉ . Ngồi hoài như vậy chịu sao thấu, ở đây muỗi dữ lắm, tôi giăng mùng rồi...

Cô lại đứng dậy ngoan ngoãn nghe lời anh. Hân vừa đặt người xuống giường, anh nghe tiếng khóc tằm tức . Triều còn lạ gì tính hay giận, hay hờn người yêu của Hân. Nhưng hành động nông nổi như cô lúc này thật là quá quắt, và cũng từ hành động đó Triều mới hiểu cô đã yêu mãnh liệt như thế nào để xót xa cho phận mình.

Triều bước ra sân nhìn lên cao, nơi có những ngôi sao đang nháy mắt chuyện trò với nhau, anh ngồi xuống bậc thềm, thấm thía sự cô đơn hơn bao giờ hết...

Em rất gần bên anh, anh đã ôm em trong vòng tay, vuốt ve bờ tóc rối, lau từng giọt nước mắt mặn môi, nhưng em vẫn không khi nào là của anh. Anh từng ao ước có được những phút giây như vậy, nhưng giờ đây anh thấy rồi . Hãy để những giấc mơ còn nguyên là mơ ước . Giống như đứa trẻ mê mãi nâng niu viên kẹo ngọt, lòng tha hồ tưởng tượng mùi vị bên trong lớp giấy màu tuyệt đẹp ấy, nếu tham lam ngậm kẹo vào mồm, khi vị ngọt tan hết trên đầu lưỡi rồi thì sự tưởng tượng còn gì đâu, ngoài lớp vỏ bọc cũng bị gió cuốn đi mất.

Anh đã từng ao ước một lần nào đó chỉ có hai chúng ta. Anh sẽ ngồi im nghe em nói dù những lời rất ác , như em vẫn thường nói với anh. Đêm nay anh có được điều mình ao ước rồi, nhưng lòng anh nặng

nề, trái tim anh nức nở trước sự đau khổ tuyệt vọng của em. Anh muốn biết vì sao em đến nông nổi, nhưng anh không đành lòng nghe từ bờ môi lúc nào cũng cong cứng, kiêu hãnh khi những lời thở than ai oán từ trước đến giờ vẫn xa lạ với em. Bây giờ em cứ khóc cho thỏa thuê, rồi em sẽ ngủ, sáng ra em sẽ quên, sẽ hết giận người mình thương để mau mau trở về với vòng tay rộng mở của tình yêu. Xưa kia nhiều khi quá buồn, anh đã ước em biết khổ để mà thương anh. Bây giờ em đã biết khổ rồi, anh có được gì ngoài nỗi khổ của anh cộng thêm nỗi khổ của em. Ước gì anh nhận hết phần khổ em đang chịu đựng, để em được hạnh phúc như em từng hạnh phúc hả Bảo Hân.

Triều trở vào buồng tách cà phê và lấy theo cái võng . Hân đã thôi khóc nhưng anh biết cô vẫn chưa ngủ . Cô đang nằm tựa dầy vào mình đó thôi !

Đêm nay sẽ thật mênh mông và sẽ rất dài, Triều sợ mình ngủ quên quá . Ai biết được Bảo Hân sẽ ra sao khi anh ngủ quên. Phải làm gì đó để đừng ngủ chứ !

Cho tay vào hộp bàn, Triều lấy ra khối ru bít và cây kèn harmonica. Hai vật này từng là bạn thân của anh suốt thời gian ở quân ngũ . Nếu tin vào may rủi thì hai vật này chưa khi nào đem đến may mắn cho anh, chỉ cần đến chúng khi buồn quá, đơn côi quá ! Chán đời quá... như khi anh thất tình Thúy Vũ, khổ sở vì thương tật . Vậy thì đêm nay chúng giúp gì được cho anh ?

Cầm khối ru bít vuông vắn sáu mặt với sáu màu trên tay, Triều mím môi vắn liên tục... Những mảnh đời vụn vỡ với những giấc mơ xanh, đỏ, tím, vàng... rồi anh sẽ xoay những mảnh vụn đó lại để thế giới lại vuông vắn sáu mặt như trước đây, có gì đâu là khó.

Triều cười, trò chơi này không còn "ép phê" với anh nữa . Anh có thể xoay các mảnh nhiều màu ấy đúng vị trí của nó trong vài giây. Còn cây kèn kia ? Anh sẽ thổi bài nhạc nào ? Ôi ! Sao anh không hứng thú gì cả với hai người bạn của một thời.

Ba điếu thuốc rồi nhiều điếu thuốc... Những ngôi sao mỗi lúc một xa trần thế . Gàn sáng rồi với tiếng gà eo óc đâu đó... Giờ này chắc Bảo Hân đã ngủ vùi vì mệt . Triều đứng dậy . Anh khép cửa, khóa bên ngoài và đi trở lại chỗ cây xoài già cỗi ở góc cuối ngôi trường. Anh leo lên ghế gỗ sọt thông lọng xuống . Để nó trên nền đất ẩm, Triều gom ba cái mớ cây khô, lá mục đè lên trên và châm lửa đốt.

Lấp lánh mưa bay

Chương 13

Bà Nhược Thủy ngồi nhìn Bảo Hân nhơ nhời từng muỗng cháo mà muốn ứa nước mắt . Nằm vùi hai ba ngày như người chết, hôm nay cô mới ngồi dậy đòi ăn. Bà biết con bé đang gắng gượng để cố vượt cho qua nỗi khổ quá lớn mà vì danh dự gia đình nó phải làm theo bà dạy.

- Ba về chưa mẹ ?

- Chưa con à ! Mấy bữa nay ba con đi suốt đêm . Tội nghiệp, ông buồn vì chuyện của con, dầu gì bữa đó bạn bè của ba cũng đông, ông bị mất mặt.

Bảo Hân nhăn nhó như đang uống thuốc đắng . Bao giờ ba cô cũng xem danh dự của ông là trên hết, danh dự của ông lớn gấp vạn lần nỗi khổ của cô, và ông đang lợi dụng việc bị con gái làm mất mặt để bỏ nhà đi suốt ngày, suốt đêm mà gia đình không ai dám hỏi tới.

Hân tội nghiệp mẹ mình quá ! Hôm nay trông bà già đi ít nhất năm sáu tuổi . Bà khổ vì tai tiếng mà !

- Hân !

- Có gì hôn mẹ ?

Bà Thủy dẫn đo rồi vụt nói nhanh :

- Thăng Thuấn chờ con ở dưới nhà từ sớm mai tới giờ.

Giọng cô khô khan :

- Sao mẹ không đuổi ảnh về giùm con ?

Bà Thủy nghiêm nghị :

- Mẹ muốn con phải gặp để nói chuyện với nó.

- Còn chuyện gì nữa để nói với nhau hả mẹ . Con đã chấp nhận lời mẹ dạy rồi.

- Hừ ! Bây giờ không là chuyện yêu đương của hai đứa nữa, mà là chuyện danh dự của gia đình. Mẹ nó không biết điều . Mẹ xem như không quen biết . Dứt khoát con và nó cắt đứt quan hệ . Nói với nó một lần vẫn đâu đã rửa hết nhục . Nhưng cho nó biết từ giờ trở đi con và nó là hai người lạ . Nó đừng theo quấy rầy gia đình mình nữa . Thật con dại cái mang ! Mẹ khổ với họ hàng, với xóm giềng quá rồi . Phải dời được nhà đi nơi khác mẹ dời ngay lập tức.

Lại danh dự, lại tiếng tăm, lại gia đình, dòng họ, không ai nghĩ tới bản thân cô đang khổ ra sao cả, mẹ cô chỉ nghĩ tới cái đã mất từ lâu rồi bởi người bà từng tôn sùng tuyệt đối . Hân chán chường nhắm mắt lại, sao đêm đó Triều không để cô chết cho rồi, để sống mà hai vai

nặng như mang gông, trái tim khô héo vì thất tình thì sống làm sao nổi.

- Mẹ sẽ gọi nó lên gặp con đó.

Thấy Hân vẫn lặng thinh, bà bồi thêm :

- Phải biết nghĩ tới mọi người, nhất là ba con, ông ấy bị tổn thương nặng nề vì con, con biết không ? Nhà mình từ xưa tới giờ đâu có chuyện ồn ào tai tiếng như vậy . Mấy đêm nay ông về có mùi rượu, mẹ lo quá Hân à ! Mẹ sợ tim ông chịu không nổi...

Bảo Hân ôm đầu :

- Mẹ đừng đổ cho con nhiều trách nhiệm như vậy . Lúc nào cũng sống vì mọi người, nghĩ tới mọi người, mẹ không nói ra nhưng con cũng biết trong nhà này, chúng con và cả mẹ nữa phải sống vì mọi người như ba từng hô hào kêu gọi . Mà mẹ ơi ! Thật ra chúng ta sống chỉ vì có một người thôi, đó là ba. Ba muốn mọi người phải vì ba, cho ba và rằm rắp phục vụ, tuân lời ba, trong khi ba không sống cho ai ngoài sống cho ba ra. Thật ích kỷ !

Bà Thủy tái mặt, giọng riu lại vì tức :

- Mất dạy ! Con mà dám chỉ trích, phê phán ba mẹ à ? Tại sao con lại từ chuyện của mình bắt qua nói chuyện người khác ? Con bắt măn cái gì hả Hân ? Con nghĩ lại cho kỹ đi, con đã sống cho con hay sống vì mọi người ? Trước đây ba không chịu thằng Thuấn, sau đó ông thấy con buồn khổ quá nên cũng bầm bụng đồng ý vì thương con. Bây giờ lòi bộ mặt thật của nó ra rồi, ba chưa rầy la con tiếng nào, con lại đi trách ngược lại . Thật trong nhà này mình con là quá quắt, là lì lợm, là khó dạy nhất . Và hậu quả cũng sờ sờ ra đó chớ có lâu lắt gì ? Bây giờ con cũng tự cao, cho mình hay hơn người lớn, ngay cả lúc này con cũng đang nghĩ chỉ có thằng Thuấn là đáng trách, còn con là nạn nhân chớ gì ?

Bà Thủy ngừng lại, khẽ thở dài rồi nói tiếp :

- Chuyện đã lỡ rồi, mẹ không trách con. Liệu lời mà nói với nó lần chót.

Ngồi quay mặt nhìn ra balcon, Hân lắng nghe tiếng chân quen thuộc vang lên ở cầu thang, ở hàng lang rồi vào tới phòng mình.

- Hân !

Cô không nhúc nhích nước mắt tủi hờn trào luôn theo tiếng thổn thức . Cô để mặt Thuấn ôm mình vào lòng, hôn gấp rút lên môi, lên mắt :

- Đừng khóc em yêu. Anh vẫn là của em, mãi mãi là của em. Tất cả do người ta muốn làm tiền mình thôi. Em phải tin ở anh, phải làm cho ba mẹ tin anh. Mấy ngày nay anh muốn điên lên được khi nghĩ tới em. Anh khổ chết được khi mẹ em cứ gạt ngang mỗi lần anh mở

miệng trình bày vụ việc đêm đó.

Lau nước mắt cho Hân xong, Thuấn nói với giọng thành khẩn của tín đồ đang xưng tội :

- Anh có lỗi đã không thành thật với em trong việc xuất cảnh, để dẫn tới chuyện đáng buồn hôm đám hỏi.

Rầu rầu anh nhìn cô bằng đôi mắt tràn đầy khổ sở :

- Thật ra ba anh chưa bao giờ hứa bảo lãnh anh và mẹ, dù tiền ông vẫn gởi về đều đặn . Bạn bè ông cho mẹ anh biết ở bên Mỹ ông làm ăn đang lên. Điều đó làm anh suy nghĩ dai dẳng, anh luôn mặc cảm mình là đứa con bị bỏ rơi. Ba anh chỉ bố thí cho mẹ con anh mỗi tháng vài trăm đô la là đã cho rằng mình xong phận sự rồi sao ? Không ? Với anh vẫn còn chưa đủ.

Hân chua xót :

- Em biết ! Với anh không có gì gọi là đủ cả . Anh muốn giàu có, anh muốn danh vọng.

Thuấn hồ hởi gật đầu :

- Em luôn luôn hiểu anh. Anh muốn thật nhiều tiền, chớ chu cấp hàng tháng như ba anh vẫn làm, thì không cách chi anh trở thành ông chủ được . Đã vài lần anh ngỏ ý thẳng muốn xin ông giúp một số vốn kha khá để mở cơ sở làm ăn, nhưng ông im lặng . Đúng ra phải nói là ông không trả lời, điều đó làm mẹ anh điên tiết lên, bà muốn anh đi Mỹ . Qua bên dù thích hay không, ông cũng phải lo cho anh tới nơi tới chốn.

- Và mẹ đã tính toán tìm cho anh cách vượt biên an toàn lẫn hợp pháp nhất . Mẹ luôn luôn là người thức thời.

Thuấn gật đầu cho xuôi theo Hân. Nãy giờ thấy cô không tỏ thái độ giận dữ như thường ngày, Thuấn chủ quan nghĩ rằng mình đã thắng thế, nên ngọt ngào nói tiếp :

- Em biết không, khi nghe mẹ đưa ra giải pháp vợ hờ, anh nghĩ tới em trước tiên. Sợ em ghen, anh đã nói dối, dù bà vợ của anh có số tuổi gấp đôi tuổi anh như em đã thấy đó !

Hân nhếch môi :

- Nhưng bà ta trông đẹp ấy chứ.

Cười cười anh bảo :

- Thì mẹ Mỹ mà em ! Phải đẹp mới làm ra tiền, tới bây giờ bà ta vẫn như mèo hoang chuyên đi đêm, ngày nào biết ngày đó, đã vậy còn mê bài bạc, nợ nần tứ tung. Đứa con gái lai mỹ đen bả đã gả rồi, tiền xài cũng lán cóong . Gặp mẹ con anh như chết đuối vớ được phao mà bà ta không biết nghĩ . Nói thật, ở đất này ngoài anh ra chắc không ai muối mặt lấy một ả điếm về chiều như bà đâu.

Giọng Hân nhẹ như ru :

- Làm việc lớn thì phải nghĩ tới mục đích, chớ đừng quan trọng hóa phương tiện . Em nhớ có lần anh đã nói vậy mà ! Huống chi bà ta là một phương tiện có nhiều lợi nhất.

Thuấn hoang mang nhìn cô. Anh chẳng biết mình có nói như vậy không, rõ là ý tưởng đó rất giống ý anh. Riêng câu Hân cho rằng bà vợ hờ của anh là phương tiện có nhiều lợi nhất thì anh vẫn chưa nghĩ ra cô muốn ám chỉ việc gì . Không lẽ cô muốn nói về vấn đề đó ? Thuấn vội xua ngay lo âu của mình qua một bên, vuốt theo Hân :

- Đúng ! Anh chỉ cần đi Mỹ bằng cách an toàn nhất và rẻ nhất, còn miệng thế gian. Ô! Họ muốn nói gì mặc họ . Bao giờ đem tiền về xứ xây vài khách sạn, nhà hàng, thời tự động miệng đời khép lại, chẳng cần phải lấy mo mà che... như kiểu Nguyễn Công Trứ đời xưa đời xưa ấy đâu !

Nghe Thuấn nhắc chuyện Nguyễn Công Trứ lấy mo cau ghi chữ "Miệng Thế Gian" rồi treo ngay đít bò đi khắp phố, khắp làng mà Hân ngao ngán . Lâu nay cô cố tình lờ đi cách sống, cách nghĩ của anh vì yêu.

Nhưng từ giờ trở đi cô không cần phải lờ nữa . Hân chợt thấy trái tim mình trống rỗng . Mọi nỗi buồn, niềm vui, đau khổ... nghĩa là một cảm nhận để yêu ghét, ước ao bỗng dưng trôi đi đâu hết cả... Thuấn luôn vỗ ngực bảo mình nhiều tham vọng . Bây giờ Hân thấy rõ cái tham vọng ấy của anh rồi . Đúng là khi tham vọng được thể hiện quá cụ thể thì con người sẽ biến thành kẻ thực dụng . Mọi khát vọng cao cả, lãng mạn dần mất rồi khi yêu người ta cũng tính toán, dự liệu . Cô cũng nằm trong tính toán, dự liệu của anh chứ gì ? Bảo Hân chợt bừng bừng cơn nóng giận khi nhớ tới thái độ lạnh xăng quỳnh quáng của Thuấn bên bà vợ hờ, cùng những lời chua ngoa tục tĩu mà mẹ ta nhảy đồng lên mắng vào mặt cô đêm đó.

Trời ơi ! Thuấn đã sợ mất phương tiện vượt biên hợp pháp của anh hơn là mất danh dự, thể diện của người mình yêu . Với anh, có tiền sẽ có tất cả . Anh sẽ dùng tiền để bịt miệng thế gian mà !

Bảo Hân hỏi :

- Anh vẫn trở về Việt Nam như trước đây anh đã nói chớ ?

Ra về ngõ ngác Thuấn nói :

- Ở hay ! Không về để em hóa đá thật thì chết, và ở bên anh cũng héo khô vì nhớ vợ .

Nghiêm mặt lại, cô nhìn Thuấn cười nhạt :

- Vợ anh đã có sẵn rồi, một bà vợ với nhiều mối lợi . Anh đừng vơ em vào, tội nghiệp lắm !

- Kìa Hân ! Anh đã nói thật lòng, em vẫn còn giận . Bà ta làm vợ khắp thiên hạ, chớ riêng gì anh.

Hân cố ý nhấn mạnh :

- Nhưng bây giờ bà ta là vợ hợp pháp của anh, riêng anh. Em sợ bị rạch mặt lắm ! Nhục như bữa đám hỏi là quá đủ rồi, anh còn muốn em nhục hơn nữa sao ?

Rồi cô tung một đòn... láo :

- Bà ấy đã lại đây gặp em.

- Hồi nào ? Để làm gì ? - Thuấn thẳng thốt kêu lên.

Thấy rõ anh rất bối rối nên Bảo Hân thản nhiên tấn công tới :

- Bả nói với em, anh và bả sống như vợ chồng thật sự chớ không phải chỉ như hợp đồng hai bên đã thoả thuận . Chính vì vậy em mà không rút lui thì bả sẵn sàng rạch mặt em, rồi vào tù cũng được, cho anh khỏi đi luôn. Trả lời em đi, có đúng không ? Em chẳng ghen đâu, vì em vốn lãnh cảm như anh từng nói.

Thuấn khổ sở nhăn mặt . Anh đáp ứng :

- Em tin lời bà ấy sao Hân ? Có điên mới sống như vợ chồng với bà trong khi anh yêu em.

Hân chua ngoa, độc ác :

- Không sống như vợ chồng thì qua đêm trả tiền . Điều đó có thể thông cảm với hạng đa tình như anh.

- Ôi ! Hân ơi ! Đừng đề cập tới chuyện ấy nữa, được không ?

- Được chứ ! Nhưng em cần thông báo với anh một điều . Anh ngốc lắm ! Đành rằng ăn bánh trả tiền, nhưng anh tham quá đến nỗi quên chùi mép . Bà có bầu rồi đó !

Thuấn há hốc mồm :

- Cái gì ?

Thấy anh tái người đi vì sợ, Hân vừa hả hê vừa căm tức, cô lạnh lùng mai mỉa :

- Chúc mừng anh lên chức . Anh đúng có hiếu, chưa qua tới Mỹ đã tặng cho ba mình đứa cháu nội đích tôn.

- Em, em đừng đùa nữa . Hân ! Làm gì có chuyện đó.

- Không có sao bả dám nói ? Đêm đó anh sợ vợ quá nên đâu có nghe. Bả la hét ầm ĩ, tuyên bố vung vít với khách mời là bả đang có bầu mà !

Nói tới đây Hân chợt nghẹn lời . Chính vì nguyên nhân này mà đêm đó cô phát điên lên và muốn chết cho rồi, khi nghĩ rằng người cô yêu và mẹ đàn bà đang lắc lư như lên đồng ấy đã ăn ở với nhau. Đành rằng Hân luôn nghi ngờ và biết Thuấn chả hề chung thủy với mình như anh thường thề thốt mỗi khi âu yếm cô. Nhưng dầu gì những lúc

đó cô cũng ghen bóng, ghen gió, ghen để nững nịu, để được năn nỉ yêu chiều chớ cô có biết cụt thể tình địch của cô ra sao đâu.

Thuấn lấy khăn tay chậm mờ hôi. Lẽ nào sự việc tồi tệ như lời Hân nói ? Kể từ đêm quây bốc trời tóe khói ấy tới nay, bà Liễu đã lặn đâu biệt tăm, mẹ con anh lo sốt vó . Bà Hoàng Yến sợ mất cả chài lẫn chì nên mấy ngày nay cật công đi kiếm . Bà bắt Thuấn phải làm sao xoa dịu cơn thịnh nộ của gia đình Hân, vì theo bà Bảo Hân và ba cô còn rất cần trong đường dây làm ăn lâu dài của bà sau này.

Thuấn ríu ríu nghe lời mẹ, vì bản thân anh cũng chẳng biết làm gì trước chuyện đã xảy ra. Anh đã tròng đầu vào thòng lọng của mẹ gái già ấy rồi, mẹ ta không tha anh đâu, mẹ sẽ nắm đầu dây mà vò thêm tiền như mẹ đã từng làm . Thật khốn nạn, Thuấn cứ nghĩ mình tha hồ ăn bánh khỏi trả tiền nên tha hồ ngốn, bây giờ thì mắc nghẹn rồi . Mẹ Liễu không phải hạng tầm thường, mẹ đã đòi thêm tiền, mẹ anh không bằng lòng thế là mẹ ta chơi một cú đẹp mắt rồi chuồn mất dạng . Mẹ ta muốn thêm tiền nữa đây, và lần này chắc phải nhiều hơn lần trước, không chi thì liệu hồn, mẹ sẽ kéo cà kéo kê cho công việc đình đốn, thử xem ai tốn tiền hơn ai cho biết.

Mờ hôi Thuấn lại tuôn ra. Anh rất ghét tạt đổ mờ hôi mỗi khi lo lắng điều gì đó, nhưng có ghét thì ghét Thuấn cũng phải lấy khăn tay lau trán . Nếu mẹ Liễu mang bầu như mẹ tuyến bố thì sao ? Thì mẹ anh lại phải chi thêm một món để bỏ cái của nợ ấy đi chớ sao. Thuấn làm thầm tự rửa mình . Mẹ quý cái ấy nắm được thóp anh rồi . Có thể mẹ Liễu dính với ai rồi đổ cho anh, mẹ thừa biết dù anh có chối đi chẳng nữa, anh cũng phải bảo mẹ mình lời tiền ra cho mẹ giải quyết cái thai ấy, nếu muốn mọi việc đi đứng suông sẻ, trót lọt.

Ồ ! Lại tiền với bạc . Thuấn nẫu cả ruột phen này mẹ anh gặp thứ thiệt rồi . Bà tính già hoá ra non, mẹ nạ dòng ấy đã dạy dỗ cả bà lẫn anh một bài học ra trò . Bây giờ có ức cách mấy cũng ngậm bồ hòn mà khen ngọt cho đâu vào đấy.

Nhìn Hân, anh xót xa thật sự . Cô ốm và hốc hác thấy rõ, chắc hẳn là cô đau khổ vô cùng, nhưng thái độ trầm tĩnh về chút gì cháy cáy của cô làm Thuấn dè dặt hơn lúc mới đầu . Anh mơ hồ đoán biết Hân và cả gia đình cô đã có một quyết định cho chuyện hai người . Với quyết định này anh thấy con đường hậu vận lâu dài của anh gặp ghềnh trắc trở quá.

Thuấn ngáp ngừng cổ vớt vát :

- Đừng tin bà Liễu, bà bán trời chẳng mời thiên lôi mà Hân.

Giọng Hân đều đều vô cảm :

- Thì anh cũng vậy . Khi mua vợ anh có mời ai đâu ? Không tin bà

Liều, em cũng không tin luôn anh. Hết rồi Thuấn à ! Anh biết tính em mà ! Nồng nhiệt, đam mê, khi yêu thì hết mình và tôn người yêu làm thần tượng . Khi dứt khoát rồi thì nguội lạnh, nhẵn tâm và không đời nào tha thứ cho bất kỳ ai làm mất niềm tin yêu mình, dù người đó là cha đẻ . Điều này anh đã rõ : Bây giờ với em, anh cũng như một người lạ ! Tiếc thật !

Thuấn gượng gạo :

- Anh xin em Hân à ! Anh đã làm em giận bao nhiêu lần, và xin lỗi em bao nhiêu lần rồi . Nhưng anh hứa, anh thề đây là lần chót, anh không đời nào làm em giận nữa . Hãy tin anh đi Hân. Anh làm việc đó cũng vì tương lai hai đứa . Anh muốn em sung sướng trong tiền tài danh vọng, chứ đâu muốn em cực khổ với nghề giữ trẻ không tương lai, như ba em bắt em phải đeo đuổi lâu nay.

Thấy Hân nhăn mặt ôm đầu, Thuấn vội vàng nói tiếp :

- Anh không sống đạo đức kiểu như bác trai được vì anh thuộc thế hệ khác, chịu ảnh hưởng nền giáo dục khác . Anh thích sống đúng theo sở thích suy nghĩ của mình, anh ghét cách sống nghèo nàn đơn điệu, và cứng nhắc của em. Nhưng thú thật khi nghĩ tới chọn một người vợ, anh lại thấy cần thiết có một người vợ như em. Một cô gái yêu hết mình, thủy chung hết mức và hết sức tôn sùng người yêu... là người lý tưởng nhất cho sự nghiệp, cho đàn con của anh. Anh đâu bao giờ đùa với chuyện cưới hỏi hả Hân ?

Nuốt vội nước bọt, Thuấn trầm giọng :

- Anh xin em và gia đình hiểu cho rằng, tất cả vở bi hài đêm đó chỉ là một trục trặc nhỏ, một sự cố đáng tiếc . Anh sẽ lấy tiền trám mồm bà Liều bắt bà lại đây xin lỗi gia đình và nói rõ toàn sự thật với hai bác.

- Không cần thiết đâu !

- Tại sao ?

- Em không còn yêu anh nữa . Và em cũng không muốn nhắc lại những gì đã qua. Em muốn quên.

Thuấn nhìn cô trân trời :

- Em nói thật ?

Hân gật đầu :

- Thật !

- Yêu rồi không yêu dễ dàng như vậy sao ? Anh không tin !

- Trước đây em cũng không tin. Nhưng thật là như vậy . Anh đã từng nói thế mà.

- Hân ! Có phải vì sức ép của gia đình nên em mới vậy không ?

- Gia đình chỉ phần nào thôi. Tại em không còn yêu được nữa . Em chán mọi thứ, anh về đi Thuấn . Em cầu mong anh sẽ thành đạt, sẽ

giàu có nơi anh sắp đi tới . Anh đừng tới đây quấy rầy em và gia đình . Em muốn được yên, anh hiểu không ?

Nghe cách nói đều đều, nhìn gương mặt bình thản của Hân, Thuần tuyệt vọng . Anh biết cô không nói dối . Kinh nghiệm bản thân cho Thuần biết đàn bà càng bình tĩnh, lạnh lùng chừng nào thì càng đáng sợ chừng nấy . Thở dài rầu rĩ anh đứng dậy tàn nhẫn, nuối tiếc . Cô đã không buông lời nào nặng nề, xúc phạm tới anh. Nhưng anh đã vĩnh viễn mất cô.

Bước đến trước mặt Hân, Thuần nói lời cầu may cuối cùng :

- Anh vẫn còn tha thiết yêu em và luôn mong chờ em trở lại với anh. Hãy nhớ những gì anh nói . Anh yêu em mãi mãi.

Không nhìn theo Thuần, Bảo Hân xòe bàn tay ra, nhìn chằm chằm vào những đường chỉ vòng vo trong đó.

Cô đã đánh đổi ba mình để có cho bằng được Thuần . Cuối cùng cô mất trắng . Cô không chấp nhận cách sống đạo đức của ba mình và cũng không thể nào sống theo cách sống của Thuần . Cô không còn nơi nào cho tâm hồn nương náu . Cô muốn thoát khỏi ngôi nhà này, nhưng bằng cách nào đây, cách nào đây ?

- Con có khách ở dưới nhà ?

Bảo Hân bình tĩnh :

- Ai vậy mẹ ?

- À ! Thăng bữa hôm chở con về đó.

Thấy Hân im lặng, bà Thủy nói tiếp :

- Mẹ có nói con không được khỏe, coi bộ nó chán chừ cũng tội, nên mẹ kêu nó chờ, để lên coi con ngủ hay thức.

- Anh đi một mình hả mẹ ?

- Ờ !

- Con sẽ xuống gặp anh một chút để hỏi thăm xem trường lớp ra sao rồi.

Bảo Hân bước tới gương, cô cẩn thận chải mái tóc dài và mỉm cười với mình . Có thể trong gương là mặt một người xa lạ với đôi mắt thâm quầng, nụ cười héo hắt, nhưng điều ấy có nghĩa gì đâu, vì khi quyết định vĩnh biệt mối tình đầu Bảo Hân đã là người khác mất rồi. Tới phòng khách cô thấy Triều đang ngồi lật mấy tờ tạp chí . Nghe tiếng chân, anh ngược vội lên. Bảo Hân gập lại tia mắt nóng bỏng đắm đuối nhưng buồn thảm của Triều . Hôm nay trông anh khác hẳn thường ngày với chiếc sơ mi ngắn tay màu nhạt, chiếc quần màu muối tiêu may đúng mốt . Bảo Hân ngạc nhiên khi nhận ra anh chẳng khác các thanh niên con nhà khá giả trong các tụ điểm giải trí là mấy, có khi trông anh còn hay hơn nhờ những nét phong trần, rần rở cộng

với chút phớt đời khinh bạc bao giờ cũng rất sẵn ở đuôi mắt hững hờ, ở cái nhếch môi khó hiểu.

Từ buổi sáng Triều cương quyết đưa bằng được Hân về tận nhà giao cô tận tay bà Thủy đến nay cô không gặp anh. Cũng như lần nằm bệnh trước, Hân lại trông mong để chập chờn giữa những cơn mộng nặng nề là gương mặt Triều, có lúc cô thấy anh dịu dàng, âu yếm lau nước mắt cho cô, nhưng có lúc anh mím môi dữ tợn vung tay tát vào mặt cô, rồi có cả lúc anh như sợi thòng lọng cho cô tròng đầu vào, chưa có lúc nào Hân thấy anh trầm lặng sâu lắng, và chứa chan tình cảm mãnh liệt như vậy.

Cô chủ động mở lời trước :

- Sáng nay anh nghĩ làm à ?

Triều trả lời nhưng đôi mắt vẫn dừng lại ở cô :

- Công việc của tôi là ban đêm. Ban ngày không bắt buộc, thường tôi quan quản trong trường vì chẳng biết đi đâu, làm gì cho hết thời gian.

Hân nhè nhẹ gật gù :

- Vậy là chuyện "yêu cầu xuống xe" cũng là cách giết thời gian của anh chứ không phải là công việc, vì nó thuộc ban ngày.

Triều cười cười :

- Sao Hân nhớ dai vậy, sáng nay tôi đến thăm Hân xem sức khỏe và tinh thần ra sao rồi, chứ đâu phải để bị bắt bẻ?

- Cảm ơn anh, em vẫn bình thường.

- Tôi biết, vì khi ngừng xe ở cổng, tôi gặp Thuấn đi ra.

Bảo Hân biết Triều ý tứ phân chia ranh giới giữa anh và cô. Có lẽ Triều ngại cô đánh giá anh là kẻ cơ hội, lợi dụng lúc Hân giận người yêu để nhào vô tán tỉnh.

Tỏ vẻ dừng dừng, Hân nói :

- Anh ấy tới để chia tay.

- Chia tay là sao hả Hân ? Bộ tới ngày Thuấn đi rồi à ?

Thấy Bảo Hân làm thinh. Triều hơi ngượng, anh trầm giọng tha thiết :

- Xin lỗi, tôi không tò mò nhưng khổ là tôi luôn quan tâm đến Hân, tôi muốn hiểu cái từ chia tay đáng sợ ấy nghĩa là sao ?

- Nghĩa là hai đứa không còn ràng buộc gì với nhau hết, anh Thuấn đã có vợ rồi.

- Tôi biết chuyện đó ! Bà Liễu là một phương tiện giúp Thuấn xuất cảnh thôi.

Bảo Hân ngạc nhiên :

- Anh biết bà Liễu à ?

- Không ! Tôi chỉ nghe nói chứ không biết mặt, nhưng chắc chắn bà ấy không xứng để Hân phải ghen tuông rồi dẫn đến xa Thuấn luôn

đâu.

Bảo Hân uất ức :

- Tại sao anh biết chuyện này trong khi em lại mù tịt ? Tại sao anh lại dấu em hả anh Triều ? Em nhớ rồi, có lần Út Tọ hỏi em về bà Liễu, anh cố tình ngăn lại . Anh làm như thế nhằm mục đích gì ?

- Tôi nghĩ rằng khi quyết định tiến tới hôn nhân với Thuấn, Hân phải hiểu rõ anh ấy, cho nên chuyện Thuấn làm hôn thú với bà Liễu tôi ngỡ là Hân đồng tình thôi. Tôi ngăn Út Tọ vì tôi không muốn Hân hiểu lầm tôi chen vào việc người khác trong khi bản thân Hân lại dấu kín chuyện này với tất cả.

- Anh... anh đã từng nghĩ về em như vậy thật à ?

Triều ngập ngừng :

- Tôi cố dối lòng mình rằng , Bảo Hân làm như vậy thì đúng hơn.

- Nhưng tại sao chứ ?

Hơi chồm người về phía trước, giọng Triều nhỏ lại :

- Điều này em thừa nhạy cảm để hiểu mà Hân. Tôi muốn trong mắt tôi và trong trái tim tôi, em là cô gái chẳng hay ho gì, tôi muốn luôn khinh bỉ, căm ghét em, để đừng phải khổ vì thứ tình cảm nhẹ nhàng nhưng thừa sức quật ngã một kẻ chai lì khô khan như tôi. Tôi muốn chống lại sự quyến rũ của em.

Hân nhìn anh hơi thách thức :

- Bây giờ anh đâu cần phải làm như vậy nữa . Anh có quyền "yêu ai cứ bảo là yêu" mà ! Em đâu bị ràng buộc bởi ai đâu ?

Triều ngỡ ngàng, cười khẩy :

- Cám ơn Hân đã gợi ý . Bao giờ tôi cũng làm chủ quyền hạn của mình.

- Nhưng quan trọng là phải biết sử dụng quyền hạn của mình đúng lúc.

Nghiêm mặt lại, Triều hỏi :

- Hân dứt khoát với Thuấn thật à ?

- Thật chứ ! Em không chết được, tại số em còn nặng nợ, nhưng còn sống còn nhớ, còn hận, em không thể nào quên những gì đã xảy ra. Càng suy nghĩ em càng thấy rõ Thuấn không hề yêu em, tình yêu với anh thật tầm thường, anh không yêu em như em đã từng yêu anh, vì anh . Con người em tàn nhẫn lắm, yêu và hận cách nhau vài milimét thôi ! Đêm đó em muốn chết để cho Thuấn bị dằn vặt suốt đời, bây giờ em nghĩ lại, cái chết của em chắc cũng chẳng ý nghĩa gì một khi anh đã bỏ xứ mà đi. Em phải sống để xem cuộc đời Thuấn sẽ tới đâu chứ ?

Triều thờ dài nhìn Hân, giờ phút này anh lại thấy cô lạ như người

chưa quen, lạ như buổi tối anh bắt gặp cô và sợi thòng lọng oan khiên. Anh biết cô hận Thuấn vì anh ta không thành thật, đã vậy còn ăn ở với mẹ đàn bà đáng tuổi mẹ mình, càng yêu chừng nào người ta càng hận chừng nấy. Hân đang muốn trả thù đời hay sao? Mấy hôm nay các... nhóm chợ trong trường thường xuyên nhóm. Họ tha hồ nói xấu Bảo Hân, qua họ Triều đã nắm toàn bộ sự việc xảy ra hôm đám hỏi của cô.

Huyền Sương là người tỏ vẻ hả hê nhất, cô không được mời, nhưng cô nàng lại kể vanh vách mọi chuyện y như mình là người chứng kiến từ đầu đến cuối cái đám hỏi hy hữu đó.

Nào là đám hỏi được tổ chức nhà hàng xịn nhất thành phố, khách của ba Bảo Hân tề tựu cũng cấp Trường Phòng, xe du lịch đậu dài dài hai bên lề. Đoạn đầu xôm lắm, tới lúc "giặc cái" xuất hiện thì ba hôn chín vía lên mây, ai cũng đứng tim vì sợ axít văng trúng. Bà ta lấy giấy hôn thú đã được phô tô cóp pi ra, phát mỗi người một tờ coi thử cho biết, rồi mới tuyên bố bà đang mang bầu, mà tác giả là ông Thuấn. Bà sẽ thừa tới Tòa án đồ. Con nào dám cướp chồng bà, thì bà rạch mặt ra...

Triều nghe kể mà thấy thương Hân vô hạn, cô còn sống đó nhưng chắc lòng cô đã héo khô mất rồi. Cũng may chuyện cô tự tử không ai biết cả! Anh lái câu chuyện sang hướng khác:

- Hân định chừng nào dạy lại.

Chậm chậm lắc đầu, Hân chán nản:

- Em chưa tính, chỉ nghĩ tới lúc trở vào trường, nhìn mọi người, mọi người nhìn mình, em sợ quá! Ước gì em biến đi tới nơi khác, ở đó đừng có ai quen, ai biết mình hết!

Triều nói như dỗ dành:

- Như vậy em lại chết héo vì cô đơn. Tôi nghĩ Hân đi dạy càng sớm, càng đỡ buồn. Mọi người đều thông cảm với Hân, học trò nhớ cô Hân của chúng lắm rồi. Dạo này tôi bận buổi sáng nên không xuống lớp dạy phụ chị Trúc được. Tuần sau vào trường Hân nha.

Mắt Hân rưng rưng:

- Anh Triều!

Thấy Triều nhìn mình đầy triu mến, Hân rụt rè:

- Anh không khinh em chứ?

Triều im lặng, mắt anh tha thiết hơn, buồn bã hơn và nồng nàn, da diết hơn. Anh mắt đó khuyến khích Hân nói tiếp:

- Từ trước đến nay em luôn luôn làm anh buồn, nghĩ lại em thấy mình không xứng để nhận những tình cảm tốt đẹp anh dành cho em.

- Đừng tự dày vò mình nữa Hân. Hãy nghĩ rằng cuộc sống lúc nào

cũng mở ra cho người ta những con đường để đi. Với Hân, cuộc đời mới qua một lối rẽ, đường trước mặt còn rộng thênh thang.

- Một mình em, em sẽ đi như thế nào hả anh Triều ?

Triều thở dài . Đó là lời em thở than hay lời em mời gọi hả Hân ? Anh có tiếc gì tình anh đâu, nhưng anh hiểu trong tình yêu không có sự đổi thay bù đắp người này bằng người khác, bản thân anh cũng không muốn làm việc đó . Tình yêu của anh sẽ trở nên vô nghĩa nếu như ngay lúc này anh lợi dụng nỗi cô đơn, sự trống vắng của tâm hồn em để ngỏ lời tán tỉnh.

- Em cần một người đồng hành, em sợ bị bỏ rơi, sợ mình cô đơn trong bốn bức tường như suốt mấy ngày nay, sống như vậy khác chi tự giam mình trong mộ huyết . Anh có hiểu điều đó không anh Triều ?

- Tôi hiểu ! - Giọng Triều bất chợt khô khan - Nhưng tôi không làm Hân hết cô đơn được đâu.

- Vậy thì sao đêm đó anh không bỏ mặt em chết phứt cho rồi ? Để em sống làm gì giữa sự lạnh nhạt của mọi người ?

- Đừng vì mặc cảm mà nghĩ như vậy. Hân đã gặp ai đâu sao vội vờ đùa... mọi người.

- Em mới gặp anh thôi và đã thấy sự lạnh nhạt từ anh rồi . Hân giận dữ nhìn Triều rồi âm ỉ nói tiếp :

- Bữa nay anh hờ hững, giữ kẽ và nghiêm nghị quá ! Có lẽ anh cho rằng em đã đủ sức để bình tĩnh nhìn lại những gì mình đã làm, nên anh cũng chẳng cần vờ vĩnh lo lắng chăm sóc cho em nữa phải không ?

Triều cười nhạt :

- Hân muốn trách cứ gì, nghĩ gì về tôi cũng được hết, tôi quen bị người khác nhìn sai về mình rồi . Có điều tôi không muốn bị mang tiếng là kẻ cơ hội, dù tôi thừa biết tôi đang có cơ hội nhiều nhất để làm chủ một trái tim đau cần người an ủi.

Hân ngạc nhiên trước câu nói thẳng thừng của Triều . Khi từ phòng mình xuống phòng khách . Cô luôn đinh ninh rằng sẽ được nghe những lời ngọt ngào chan chứa yêu thương, như buổi sáng mai nào anh dịu dàng đánh thức cô dậy, ân cần bẻ từng miếng bánh mì cho vào ly sữa ép cô ăn cho bằng được . Lúc đó anh bộc lộ hết tình cảm của anh với cô, và Hân đã thấy anh gần gũi, thân yêu biết dường nào . Sao bây giờ anh lại cố tình tránh những điều cô mong đợi ở anh ? Anh đã nghe mọi người nói gì mà mau chóng thay đổi thái độ vậy ? Ngăn nỗi ghen ngào xuống, Bảo Hân nói trả lại bằng giọng tự cao quen thuộc :

- Anh chủ quan quá khi nói chắc như đinh đóng cột về người khác,

coi chừng làm đó !

Triều thần nhiên :

- Người ta thường bàng quan hay chủ quan trước những cái họ không cần . Trước đây khi Hân còn Thuần, tôi cần ở em một tình bạn vì tôi quá đối quạnh hiu, thì em khe khắt không đồng ý . Chỉ tại em sợ một gã có bề ngoài làm lõi như tôi sẽ làm vẩn đục cái tình bạn không bao giờ có thật giữa tôi và em. Điều đó chứng tỏ khi yêu, em rất thủy chung. Mới mấy ngày khổ sở thôi, em đã thấm thê nào là một mình trong cõi người ta, để vội muốn tìm bạn đồng hành.

Ngước nhìn Hân, Triều mai mỉa :

- Tôi sẽ là người bạn đồng hành rất tuyệt thậm chí có thể là người bạn đời khó ai biết được, nhưng Hân biết không, nếu tôi làm như vậy với em, là tôi đã tự giết chết tình yêu chân thật của mình.

Hơi tựa người ra phía sau, Triều xót xa thật sự :

- Tiếc là những ước mơ của chúng ta không giống nhau. Tôi yêu theo cách của tôi, em lại nghĩ tôi yêu theo cách của người em từng yêu. Tôi muốn rất lãng mạn, từ tốn âm thầm xóa dần nỗi đau để đi đến trái tim em, thì em lại muốn mau chóng biến tôi thành tấm bình phong cho em vừa che vết thương chưa lành, vừa phơi trải khoe khoang thành tích mới nhất của mình với mọi người.

Ngừng một chút, Triều chậm rãi kết luận :

- Tôi không trách Hân. Nhưng công bằng mà nói, đối với tôi, em độc ác quá !

Hân ngồi chết trân mà nghe lời Triều . Cô không hiểu kịp vì sao tự dưng anh nói về mình như vậy . Và cô cũng không hiểu sao mình hiền đến mức ngồi im lặng nghe thiên hạ nói động đến một cách không thương tiếc như vậy.

Anh không hề biết rằng Hân đang lạc lõng cô đơn trong ngôi nhà của mình . Hơn bao giờ hết cô cần một người bạn thân thật sự . Hân đã nghĩ tới Triều nhưng anh lại hiểu lầm ý cô, vì chính cô trước đây đã từ chối tình bạn chân tình của anh.

Nhưng dù cô có lỗi Triều cũng không được phép nói về cô như vậy.

Mím môi Hân chưa ngoa đáp trả :

- Nếu muốn có một tấm bình phong tôi sẽ tìm cho mình một tấm có nhiều sắc màu rực rỡ, nguyên vẹn, chứ không ngu dại gì đi chọn thứ... khắp khển.

Như chưa hả tức, Hân hàm hừ :

- Anh về được rồi đó ! Không ngờ buổi thăm người bệnh của anh có hiệu quả cao như vậy . Tôi đang tràn đầy sức lực đến mức muốn xé anh ra để xem trái tim anh ra sao mà mồm anh chuyên môn nói hai

lời . Lời nói đầu nghe như anh bao dung rộng lượng lắm, đến lời kế tiếp mới lộ ra anh là người ích kỷ, chỉ nghĩ đến mình ngay khi đang làm việc thiện.

Bĩu môi một cái, Hân hất mặt :

- Anh mà yêu à! Xi! Thôi ! Cứ cho là anh yêu đi. Nhưng anh treo giá anh và cái tình yêu mắc dịch của mình cao quá là cao. Đúng là suy nghĩ của chúng ta không gặp nhau. Ngay lúc tôi đang muốn điên lên vì cần một người bạn thân để chia sẻ đắng cay cấp thời, thì anh lại muốn tình cảm của anh được bắt đầu như hai đứa trẻ mới lớn với lãng mạn, nên thơ, từ tốn, âm thầm.

- Xin lỗi ! Chúng ta đều đã qua cái thời ngu ngốc ấy rồi.

Bỗng dưng Hân bật khóc;

- Anh về đi ! Tôi thấy rồi, có cố gắng hơn nữa chúng ta cũng là hai kẻ lạ . Tôi thà chết ngạt trong bốn bức tường rêu phong cổ kính còn hơn phá vỡ chúng để có bạn như anh. Cuối cùng tôi thấy anh cứu tôi sống quả là vô ích.

Bối rối trước sự phản kháng bất ngờ và mãnh liệt của Hân, Triều lặng thinh ngồi nghe cô thút thít.

Con quỷ ghen tuông đã xui anh nói những lời quá tệ . Suốt mấy ngày qua anh chuẩn bị từng chữ từng câu thế nào cho Hân nguôi ngoai. Thế nhưng vào tới cổng gặp Thuận bước ra, Triều đã đón đầu đến mức muốn quay xe trở về ngay.

Rồi vào nhà nhìn thấy cô, nghe cô nói, lòng tự ái, nổi mặc cảm trong anh bỗng cuộn cuộn trào dâng.

Anh đã ngu ngốc mà tưởng mình cao thượng khi chối từ cơ hội tiếp cận trái tim người mình thầm yêu. Lại thêm một lần nữa, Triều tự đẩy đoạ mình vì ích kỷ, vì ghen tuông.

Thấy Triều lẩn tránh đứng ngồi không yên, Hân lạnh lùng đuổi thẳng :

- Anh về đi ! Anh làm tôi khóc vì đau thật, nhưng có khóc mới khôn ra. Ít ra cũng khôn để thấy tự tử là ngu. Và ngu nhất là tự tử mà không chết để người cứu mình lên mặt muốn mắng mỗ gì thì mắng. Triều dở khóc, dở cười . Anh nhìn theo cái dáng nhỏ giận dỗi vùng vằng, ngoe ngoắt đáng ghét nhưng rất đỗi thân quen của Hân bỏ lên lầu mà ngẩn ngơ.

Lấp lánh mưa bay

Chương 14

- Mà biết tại sao có vụ quậy hôm đám hỏi của mày không ?
Đang lui cui xếp lại kệ đồ chơi cho học trò, Bảo Hân ngừng tay, ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời chị Trúc :

- Không ! Mà em cũng không muốn biết.

Trúc lên giọng tức tối :

- Nên biết em à ? Nhiều cái bất ngờ lý thú lắm đấy !

- Bi hài kịch mà, không lý thú sao được.

- Nhưng điều lý thú nhất là chuyện có người đứng ra mượn bà Liễu đánh ghen.

Thấy Hân sững sờ nhìn mình, Trúc đắc ý nói tiếp :

- Tao nghe Huyền Sương kể vanh vách từ đầu tới đuôi mới không khỏi giật mình.

Hân bỡ ngỡ :

- Huyền Sương có đi đám hỏi em đâu để kể với lẽ . Nhiều chuyện thấy ghét ! Mà... nó kể gì vậy ?

- Nó nói con Khương Liên, chị bà con với nó là bồ ruột thằng Thuấn - Quay sang Hân, Trúc nói tiếp :

- Em biết Khương Liên không ?

Hân lạnh lẽo gạt đầu . Trúc tức giận :

- Biết à ! Biết mà không bỏ nó cho rồi, để bị một cú đau điếng . Thằng Thuấn là thằng đều mà !

- Em đã biết ảnh đều rồi . Chị kể tiếp đi !

- Ờ... con nhỏ này nhà giàu lắm, hình như lớn hơn thằng Thuấn 3, 4 tuổi, có một cửa hiệu cho mượn băng video đầu máy cũng khá .

Thằng này ăn dầm, nằm dề ở đó mà.

Liếc Hân một cái, thấy thái độ cô vẫn bình thản, Trúc kể tiếp :

- Huyền Sương nói số tiền thằng Thuấn bỏ ra mua cái hôn thú với mẹ Liễu là của Khương Liên, con nhỏ này tin chắc thằng Thuấn tính chuyện lâu dài với mình nên móc hết hầu bao ra lo cho nó.

- Nhưng anh Thuấn nói với em toàn bộ chuyện này là do mẹ ảnh mà.

Trúc dài giọng :

- Xời ! Giờ này mà vẫn còn tin nó, không lẽ nó đi nói sự thật chả ra làm sao đó với em à . Con Sương lại rêu rao rằng chính bà Hoàng Yến, mẹ thằng Thuấn bắt nó đi hỏi cưới em, vì bà ta chê Khương Liên lớn tuổi, không đáng hoàng, để gì chung thủy suốt thời gian con bà ở nước ngoài . Con Liên căm lắm nhưng đâu hó hé gì được, vì cô ả làm bé tay giám đốc nào ở miền Tây, hần mua cho cái cửa hàng đầu phải để cô ta công khai xây tổ uyên ương với kẻ khác.

Hân thở dài, cô chống cằm nghe chị Trúc kể xấu về Thuấn :

- Con nhỏ Liên này cũng thâm. Nó biết mẹ Liễu mê cờ bạc, mà với

dân có máu đỏ đen thì tiền là trên hết, nên nó tung tiền ra nhờ mụ ấy quây tới nơi tới chốn . Dĩ nhiên sau cái màn quây này, em có ba đầu, sáu tay cũng không dám rờ vào thằng Thuấn nữa . Nó sẽ thừa cơ hội này mà bám thằng quý đó . Một năm, hai năm, ráng ráng biết đâu cũng được đi Mỹ.

Hân chua chát :

- Trong khi đó Thuấn lại nói tại bà Liễu vùi ảnh một món tiền quá lớn, ảnh không đủ sức cho nên bỏ mới dẫn mặt bằng một màn không thể ngờ được.

Trúc cười cười :

- Cũng có thể mụ ta cố ý vùi Thuấn một số tiền thật để tạo nguyên nhân giả cho mụ ấy dễ quây không chừng.

- Hôm đó mụ ta dám tuyên bố đang mang bầu nữa mà.

- Ôi ! Càng lắm trò càng tạo ấn tượng . Mụ ấy sợ gì ai mà không tuyên bố có bầu chứ.

Giọng Hân ám ức :

- Nhưng nếu mụ có bầu thật thì sao ?

Chị Trúc nhìn chằm chằm Bảo Hân :

- Em nói vậy là... là... không lẽ thằng Thuấn dám ăn ở với... với...

- Hừ ! Sao lại không ? Em từng thương ảnh đến mức cứ nghĩ sẽ chết được, nếu ảnh gian dối, nhưng sao bây giờ em chỉ thấy ghê tởm khi nghĩ tới những cái vuốt ve, âu yếm của ảnh . Quả là em chưa hiểu gì về người ảnh hết, em chỉ thấy bề ngoài đẹp trai, lời nói ngọt ngào, khôn khéo, nuông chiều em là em yêu. Ngờ đâu với những cô gái khác ảnh cũng vậy . Có khác chẳng với riêng em, ảnh chưa đạt được mục đích sau cùng nên cứ dài công sẵn đón.

Mắt Hân chột xa xôi :

- Chị biết không, em thường kiêu hãnh, tự hào cho rằng mình đã loại được nhiều đối thủ để là người độc nhất chiếm lĩnh tình yêu của Thuấn . Nghĩ lại em thấy mình đã bị lòng cao ngạo đánh lừa nên không thấy gì hết . Thật ra Thuấn rất tệ, việc tệ nhất, đáng để em khinh bỉ nhất, là ảnh đã ăn ở với người đàn bà đáng tuổi mẹ mình, chỉ vì ảnh là gã đàn ông không sống thiếu tình dục được, chứ không vì nguyên nhân nào khác.

Thấy Trúc vẫn ngó mình đăm đăm, Hân nói tiếp :

- Mẹ anh Thuấn đúng là người từng trải, tính xa, trông rộng . Bác ấy thường chê cách sống, rồi nề nếp của gia đình em là thủ cựu, lạc hậu, lỗi thời, em tưởng mình không lọt vào mắt bác ấy rồi chứ ! Ai ngờ sau này chính bác lại chọn em. Để làm gì nhỉ ? Thật sự em vẫn chưa hiểu, không lẽ bác Yến nghĩ rằng em có đủ sức lôi kéo thằng

con của bác trở về à ? Coi chừng bác ấy làm đó, khi rõ ràng bác đang khốn đốn vì bà con dâu thời đại đang đòi hỏi đủ điều . Điều đau đầu nhất là chuyện cái thai, chẳng biết con ai nhưng trên pháp lý là cháu nội mình.

- Ủa ! Vậy con mụ đó có bầu thật à ?

- Chuyện đó bác sĩ chắc cũng chưa dám khẳng định . Chỉ có tiền mới tính được cái thai ấy thôi. Ha ! ha ! quả báo nhãn tiền.

Trúc ngần ngừ :

- Em không buồn sao Hân ?

- Nếu chị là em, chị có buồn không ?

Trúc háy cô một cái thật dài :

- Hứ ! Nếu chị là em đời nào chị yêu thằng quý ấy để phải buồn phải khổ . Tao khó tánh lắm mày ạ ! Thà ở giá như bây giờ, chớ tao thấy tụi bây yêu loạn quá, tao sợ...

Hân nói :

- Đâu phải ai cũng yêu tham như anh Thuấn, hay yêu ngu như em đâu mà chị sợ .

- Phải ! phải ! Có những người lại yêu kiểu có tiền như Khương Liên, hay yêu thâm như kiểu thằng Triều nữa . Em biết không, con Huyền Sương nói thằng Thuấn mấy hôm nay lại ăn ngủ bên con Khương Liên.

Hân kêu lên :

- Kệ ảnh ! Chị đừng nhắc nữa được không ? Em không muốn biết gì thêm về họ hết.

Trúc tiu nghĩu, nhưng cô không giận khi ngó thấy mắt Hân chực rưng rưng khóc . Trúc bước tới kéo tay thằng Lễ Trí xuống, nó ngủ say quá nên gác tay lên cả ngực bạn . Phải chi lúc nào người ta cũng vô tư hồn nhiên như trẻ con nhỉ ? Nhìn chúng ngủ cũng thấy lòng mình trẻ lại và chan chứa tình thương.

Quay sang thấy Hân vẫn còn ngồi thừ ra với ba mớ đồ chơi, Trúc nhỏ nhẹ :

- Nằm ngủ chút đi Hân, chị coi lớp cho !

- Dạo này em muốn ngủ phải uống thuốc, nếu không cứ nằm ôm gối mà đợi nghe đồng hồ ngân nga đủ các bài nhạc . Còn buổi trưa như bây giờ thì không cách chi nằm được hết . Có lẽ trời bắt đầu hành em rồi chị Trúc.

- Nói tầm bậy tầm bạ ! Trời nào mà hành . Chị biết em khổ lắm . Nhưng Hân nè, chị nói thật, thà em khổ vài ba tháng còn hơn khổ suốt đời vì Thuấn.

- Đừng an ủi em nữa chị Trúc . Chị kể chuyện chị cho em nghe đi.

Trúc chớp mắt :

- Anh ấy chết rồi là hết, còn gì đâu mà kể chứ.
- Kể về những người khác sau anh . Em vẫn thắc mắc tại sao đẹp người, đẹp nét như chị mà lại ở một mình . Chị không yêu được ai ngoài anh Trung sao ?

- Có, chị có yêu chứ, nhưng cứ chờ đợi rồi tan vỡ, rồi lại bắt đầu với một người khác bằng tất cả các bước của một cuộc tình phải có, xong lại vỡ tan. Đúng là có tình, mà không có nợ, thì đành dang dở, như giấc chiêm bao. Má chị nói tại anh Trung thương chị quá nên hôn anh theo phá, chị khó lấy chồng lắm !

Hân rùng mình :

- Mà... chị có tin như vậy không ?

- Đôi lúc buồn quá, chị cũng tin, tin để đổ thừa : vì lòng ghen tuông của người chết mà số mình lận đận long đong, chứ không phải vì lòng dạ mau thay đổi của những người sống mà mình cứ trôi nổi với những cuộc tình vô vị . Đời người ta trăm năm thật, nhưng chẳng mấy chốc tuổi trẻ và sắc đẹp của phụ nữ sẽ qua rất nhanh. Bây giờ chị đã lớn tuổi không còn tự tin như xưa để có thể phải bắt đầu lại từ đầu cho một tình yêu. Chị mệt mỏi thật sự rồi nên chị sợ yêu lắm !

Bảo Hân rụt rè hỏi :

- Em thấy ba của bé Mỹ Ngà cũng rất tốt, anh đeo đuổi chị cũng gần 3 năm rồi còn gì ?

Trúc nhún vai :

- Chị sợ những cuộc hôn nhân chấp nối . Khi đang là bồ bịch, người đàn ông tự dưng con người của họ hay lắm, đến lúc nên vợ nên chồng mới lòi ra ức, tở cái xấu, không lẽ lại ly dị như anh ta đã ly dị bà vợ trước ?

Hân phản đối.

Trúc bật cười :

- Thì chị cũng đang hạnh phúc . Chị quen một mình rồi Hân à ! Chị bằng lòng với cuộc sống đang sống, chị đã qua rồi cái thời đồn đảo đi tìm cho mình một tình yêu như em bây giờ.

Kín đáo nhìn Hân, Trúc trầm giọng :

- Quên khuấy thằng Thuấn đi, chị biết có một người tốt, rất yêu em...

Hân thẳng thắn nói :

- Triều phải không ? Nhưng tính của anh không hợp với em. Anh tự cao quá.

- Nó đã nói gì mà em cho là tự cao.

- Cần gì phải nói.

Nheo mắt, Trúc kêu lên :

- A! Vì không nói nên mới bị nghĩ là tự cao. Tao phải xui nó nói mới được.

Nghiêm mặt lại Hân hỏi :

- Vậy chứ ảnh đã tâm sự gì với chị .

- Nó mà tâm sự gì với ai. Im ỉm, lằm lì như hòn đá ! Nhưng đá xanh, đá cuội gì cũng đừng hòng qua mắt tao. Mà phải công nhận thằng Triều hay ! Dạo nghe mày gần đám hỏi, nó buồn lắm, nhưng đồ ai biết nó thất tình, ngoài tao ra.

Bảo Hân ngắt lời :

- Vậy sao chị biết ?

Trúc hiu hiu tự đắc :

- Thế mới tài.

Thấy Hân có vẻ nóng ruột muốn nghe, Trúc được dịp chọc cho cô vui :

- Sao, muốn biết không nhỏ ?

Trề môi, Hân làm tỉnh :

- Ôi ! Chuyện thiên hạ, biết càng thêm mệt !

- Tốt ! Tao khỏi mất công kể !

- Tốt ! Em ngủ đây.

- Ê ! KHÔNG cần uống thuốc à ?

- Không.

Trúc lém lỉnh :

- Vậy... thằng Triều còn hơn... thuốc , nghe nhắc tới nó mày ngủ được ngay.

Nằm xuống chiếc chiếu sát vách tường, Hân mai mỉa :

- Nghe nhắc tới sợ quá em phải ráng ngủ để tìm quên ấy chứ...

Trúc vẫn không tha :

- Vậy là lúc thức, em vẫn hay nhớ tới anh chàng Bá tước Đờ Phe Phắc ?

Mím môi, Bảo Hân đáp khế :

- Có ! Em vẫn nghĩ nếu cần một người chồng để làm tấm bình phong, để làm một chỗ dựa cho đỡ cô đơn, chọn Triều vẫn hay, dù anh ta hơi khập khểnh, có dựa phải cẩn thận, không lại ngã .. cả đôi.

Sững người một chút, Trúc nạt :

- Ác vừa thôi Hân ! Đừng nên nói thế !

- Ác mới đúng là Bảo Hân. Vì chị lúc nào chẳng rửa em là độc mồm, độc miệng !

- Nhưng chuyện này thì không nên, em không để ý đến Triều thì thôi, nói ra những lời như vậy tội lắm . Nó thương em thật mà.

Thấy Hân nhắm mắt như ngủ, Trúc nói :

- Đạo trước có một lần chị vào phòng của Triều để mượn búa, chị thấy trên bàn có một cuốn tập vẽ bìa đẹp lắm . Thì cũng lật tò mò, chị mở ra xem. Eo ơi ! Toàn là hình vẽ, em đủ tư thế, đủ kiểu, không biết nó ngồi ở đâu để nhìn mà vẽ hay thật . Có tấm em đang ngồi chống tay dưới cằm, cắn một ngón út giữa hai hàm răng đáng suy tư nghĩ ngợi, có tấm em nghiêng nghiêng đầu, hai tay giơ lên kiểu như đang làm lơ tai thỏ...

Trúc mỉm cười khi thấy Hân mở mắt nhìn mình.

- Chị độ chừng anh chàng thấy em đang dạy học trò chơi cái trò "con thỏ ăn củ cải đỏ" trong dễ ghét quá, nên anh ta mới vẽ em như thỏ.

- Xì ! Chớ hông phải ảnh muốn biến em thành thỏ để đem nấu rượu.

- Ủa ! Không ngủ à ?

- Chưa chớ không phải là không ! Nghe chị kể em bị biến thành thỏ là sùng rồi, làm sao ngủ liền được.

Nghiêng đầu ngó Hân, Trúc hỏi :

- Nhưng cũng vui vui được chút chút chứ ?

- Ờ ! Kể nữa đi.

- Triều vẽ cũng gần hết cuốn tập, trong đó có một hình rất ngộ .

- Ngộ là sao ? Bộ ảnh vẽ em thành con thần lằn hả ?

- Không phải ! Nó vẽ em đứng chống nạnh với cái đầu to thật to, cái mình nhỏ xíu . Mặt em hất lên sùng sộ như đang gây với nó . Nó vẽ lỗ mũi em bẹp dí xuống xấu ời là xấu !

Hân nhòm người dậy bực tức :

- Sao kỳ vậy ?

- Gì mà kỳ, lỗ mũi xẹp tại có một bàn tay nắm lại, xĩa ngón trở đè bẹp lép nó xuống.

Liếc liếc Hân, Trúc nói tiếp :

- Chắc bàn tay đó của nó . Phía dưới có ghi câu " Dễ ghét mà ghét không dễ!"

Rồi Trúc kết luận :

- Thăng tài thiệt !

Hân bấu môi :

- Vẽ lén, vẽ xấu người ta mà tài.

- À ! vậy phải đường hoàng mời... cô bảo Hân ra làm người mẫu mới tài phải không ? Nhất định tao sẽ bảo Triều làm như vậy.

- Tội quá chị Trúc ơi ! Cho em xin hai chữ bình an đi.

- Bình an hay không là do mình . Ai dám cho đâu mà xin.

- Lòng em vẫn vững như bàn thạch, chỉ sợ bà Thạch Thảo và nhỏ Huyền Sương đơm đặt lắm lời thôi. Em xin bình yên từ những người thích tạo sóng gió cho người khác kìa . Nói thật, em sợ Huyền

Sương lấm . Nó mà trông thấy những hình ảnh Triều vẽ thì nó đồn rùm beng lên cho coi. Cả tháng nay em như con cua lột, cố tạo cho mình lớp vỏ cứng trước dư luận, vừa tằm tằm quen lì nên em sợ phải tạo một lớp vỏ mới nữa lấm . Xin bình an là như vậy đó !

Trúc lý sự khơi khơi :

- Người ta nói rằng "Đừng mơ đời bình an, bởi nếu có bình an tức hồn em đã chết". Không lẽ thằng Thuấn có khả năng giết chết tâm hồn em à ?

Hân làm thinh. Biết cô không muốn nhắc tới Thuấn, Trúc vội lảng qua chuyện khác :

- Mà làm gì phải sợ con nhỏ lấm mồm đó ! Thằng Triều có tình ý gì với nó đâu ?

Cả với Thạch Thảo cũng vậy, hai đứa làm như thân thiết với nhau lắm, nhưng chị em em ngọt sót, mà đứa nào cũng ngấm ngấm quyến rũ thằng Triều . Nhưng nó không phải tay mơ để tụi này muốn ông ọ thể nào cũng được đâu mà sợ . Triều đang hoang, nó tốt lắm Hân !

Tựa lưng vào tường, Hân đứng dưng :

- Lạ thật ! Tự nhiên quảng cáo cho anh ta dữ vậy ? Bộ chị không thấy em và anh như mặt trời với mặt trăng à ?

- Thấy chứ ! Tại trước đây có mâu thuẫn, nên em đối với Triều như mặt trời, còn mình như mặt trăng, bây giờ em cứ nghĩ mình là trái đất đi, mọi việc sẽ khác xưa xa lắc . Vì trái đất nào lại không cần hơi ấm của mặt trời.

Hân phì cười trước cách ví von kiểu gán ghép cố ý của Trúc . Cô biết Trúc thương mình, những lời chị nói như đùa nhưng thật lòng, vì có nhiều lần chị vẫn khen bóng khen gió Triều với Hân. Chị so sánh anh với người đàn ông khác rồi nhận xét rằng : người như Triều rất chịu khó, anh có thể từ tay trắng làm nên sự nghiệp nếu có một động lực đặc biệt... Hân thì khó là động lực đặc biệt đó lắm vì bản thân cô bây giờ cũng đang cần một động lực.

- Thăm ý rồi sao mà cười hả nhỏ ?

- Ờ ! thăm ý rồi thưa bà chị . Có điều không biết em sẽ nhận được gì từ những tia nắng ấm áp của mặt trời, khi tầng ôzôn ngày càng bị phá vỡ to. Em cần cái gì đó cụ thể hơn hơi ấm mặt trời, và tự em sẽ tìm ra, em tin là như vậy !

Lấp lánh mưa bay

Chương 15

Đây là lần thứ ba trong vòng mười phút Triều lại ném cái nhìn ganh ghét về phía gã đàn ông đứng dưới hiên lớp Bảo Hân. Anh chẳng lạ gì hắn, chỉ tại anh không muốn nhìn người quen, nên giả lơ làm mặt lạ đó thôi!

Suốt tuần nay, ngày nào hắn cũng đến rước Hoài Phương, học trò lớp Bảo Hân và ngày nào hắn cũng rề rà tán tỉnh cô giáo. Điều làm Triều thấy tự ái bị tổn thương là Hân tỏ vẻ thích thú, cô hay đứng tựa gốc cột, choàng tay qua vai Hoài Phương như ôm hờ con bé vào lòng, để đừng e lệ khi nói chuyện với ông cậu ăn vận rất keng của nó.

Chiều nay, Hân không ra để chuyện trò với hắn, cô loay hoay với mấy cái giáo án chuẩn bị hội giảng nên vẫn còn trong lớp ... Hắn cũng kiên nhẫn chờ đấy chứ!

Triều nhếch mép cười một mình mà lòng ám ức vô cùng. Anh giận anh ở gần bên Hân nhưng chẳng biết lợi dụng ưu thế của mình, để bây giờ có đối thủ rồi bắt đầu lo lắng, không khéo Triều bị gã đàn ông, mà anh biết rất sành điệu với phụ nữ, phồng tay trên người mình hằng khổ sở vì yêu.

Bây giờ thì sao đây ? Triều bực dọc ném điều thuốc vừa mới rít một hơi xuống đất.

Anh chịu không nổi khi nghĩ Bảo Hân hờ hững với mình để thân mật ngọt ngào với người khác. Cô thừa biết tình cảm của Triều, nhưng phớt lờ một cách độc ác, đã vậy thỉnh thoảng Hân còn góp phần trên anh với Thạch Thảo lẫn với Huyền Sương. Cũng đáng cho Triều, anh làm sao mở miệng trách Hân được chứ. Cô làm những việc đó vì không muốn anh là tấm bình phong hay là chỗ dựa cho cô như anh từng mai mỉa.

- Trời ơi! Ngồi trong góc như vậy này giờ em kiếm muốn chết hà.

Triều gượng cười:

- Có gì không Huyền Sương ?

- Có chứ sao lại không. Anh Triều nè ...

- Hả! -- Đang liếc mắt về phía ... tình địch của mình, nghe Sương gọi anh ngơ ngác ... Cô nàng được dịp phụng phịu:

- Sắp hội diễn văn nghệ toàn ngành rồi, mỗi chiều em ở lại, anh phải tập cho em đơn ca để đi dự thi à nha.

- Ờ ... tôi hát nghêu ngao một mình chứ đâu rành nhạc lý đâu mà tập

dợt cho người khác, nhất là tập để đi dự thi.

Huyền Sương đẩy đưa:

- Anh dấu nghề hoài, trong trường ai không biết anh đàn hay, hát giỏi.

- Nhưng mà ...

Giọng Huyền Sương quyền hành:

- Không có nhưng mà gì hết. Bắt đầu chiều mai, hết giờ dạy em sẽ xuống phòng anh ở.

Triều nghiêm mặt nạt:

- Sương ra lệnh cho tôi đấy à ?

Ngõ ngang vì thái độ tự dưng quạu quọ của anh, Huyền Sương xuống nước:

- Em đùa cho vui chứ làm sao dám ra lệnh cho anh. Em biết em đâu được anh ưu ái như chị Thạch Thảo, chị ấy nhờ cái gì là anh làm ngay cái đó. Chỉ có em là vô duyên, mới mở lời đã bị anh nạt nộ.

- Khổ quá! Sương phải thông cảm với tôi, cô nhờ chuyện tôi không có khả năng làm sao tôi dám nhận.

Huyền Sương buồn hiu, chớp chớp mắt làm Triều xốn xang lòng.

Anh dịu giọng:

- Ngoài chuyện hát hò ra, Sương nhờ gì tôi cũng sẵn sàng.

- Thật chứ ?

Triều nhẹ nhàng gật đầu, anh tội nghiệp khi thấy mắt Huyền Sương vụt hờn hờ, cô riu rít:

- Anh Triều họa cho em tấm hình.

- Hình ai mới được ?

- Ừ! ... Đã nói họa cho em mà còn hỏi hình ai.

Liếc Triều một cái, má Huyền Sương ửng hồng, cô tha thiết:

- Em muốn anh phải nghĩ tới em, ít ra anh cũng nhìn em hoài cho tới khi họa xong hình em.

Triều giả vờ vô tư:

- Sương nói vậy chứ, ngày nào tôi lại không nhìn Sương, nhìn hoài mà người ta không hay ấy chứ.

- Anh Triều ời!

Nghe tiếng người gọi, cả Triều lẫn Huyền Sương đều nhìn ra Bảo Hân bước vào, cô hơi khựng lại:

- Xin lỗi! Tôi không biết trong phòng trực cổng có những hai người.

Đừng phiền! Huyền Sương nha! Mình không cố ý phá đám đâu.

Nghe cách nói của Hân, Triều đã bực. Anh càng sùng hơn khi nghe Huyền Sương đồng đánh trả lời:

- Ôi! Gì đâu mà phiền hã Bảo Hân, bọn này gặp nhau hoài chứ gì.

- Vậy thì hay quá! Sẵn đây nhờ ... quý vị cho Hân gọi chiếc xe đạp tới ngày mai.

Triều bưng bưng cơn ghen tức, khi thấy gã trông cậy si Bảo Hân đang ngồi trên chiếc Dream với vẻ hồ hởi phấn khởi của kẻ sẵn sàng chờ người đẹp đi cùng trời cuối đất. Anh khó chịu:

- Hân gọi ai thì gọi một người thôi, đâu thể gọi quý vị chung chung được.

Cười rất duyên dáng, Bảo Hân cố ý:

- Vậy Hân gọi anh Triều. Nhận dùm Hân nha anh Triều ?

- Cứ để ngay lớp, tôi sẽ cất dùm. -- Triều ậm ự trả lời.

- Cảm ơn nhiều. Hai người vui nha! Hân về trước.

Nhìn vẻ nhí nhảnh vui cười của Hân, Triều ngẩn ra mà không nói được lời nào. Anh thần thờ trông theo chiếc xe đỗ chờ hai người rất xứng đôi mắt hút sau cổng.

Huyền Sương bấu môi:

- Xì! Giả vờ vào gọi xe để khoe bồ mới chớ gì ? Tưởng hay lắm, thằng này vừa đá đã thay thằng khác mà cũng lên mặt để rồi coi tới đâu cho biết.

Triều mai mĩa:

- Hình như các cô thích theo dõi cuộc đời người khác để xem nó đi tới đâu cho biết hơn là quan tâm đến cuộc đời chính mình xem sẽ ra sao.

Huyền Sương háy anh một cái dài:

- Anh Triều nói vậy chớ đâu phải cuộc đời ai cũng đáng để em quan tâm như Bảo Hân. Tại nó cầu cao quá nên mọi người chờ xem, và quả nhiên nó té đâu chẳng ai thương.

Mắt cô chột long lên thích thú:

- Rồi anh Triều xem nó cặp với gã này trông tốt mã thật, nhưng dễ gì đi tới đâu vì chuyện của nó phụ huynh trường ai lại không biết. Dầu sao cũng mang tiếng một đời chồng rồi.

Triều dò dẫm:

- Mang tiếng có chồng chớ đã có chồng thiệt đâu mà lo ...

Thấy anh đã chịu nói chuyện, Huyền Sương tiếp:

- Tại anh không biết chớ, Bảo Hân cặp với tay Thuấn gần ba năm, trong suốt thời gian đó có trời mới biết họ đã như thế nào với nhau. Mà ông Thuấn thì em rành quá. Ăn chơi khét tiếng dễ gì ông bỏ miếng mồi ngon.

- Rành sao trước đây Sương không cho Bảo Hân biết, để cô ấy đề phòng.

- Em nói hoài ấy chớ! Nói đến mức Hân ghét chẳng thèm nhìn tới

mặt em, bây giờ có ân hận cũng muộn rồi. Mất cả chì lẫn chài, mang tai tiếng lại còn vỡ luôn mộng đi Mỹ.

Triều chột hỏi một câu bất ngờ:

- Tay Thuấn bây giờ ra sao hả Sương ?

Nhún vai cô đáp:

- Có sao đâu, anh ta ám áp bên người khác, giàu có hơn Bảo Hân nhiều và dĩ nhiên vẫn phải có trách nhiệm làm chồng với bà vợ cổ lai hy để chờ ngày xuất cảnh.

Triều cười cười:

- Huyền Sương tài thật, chuyện gì cũng biết hết.

- Em chỉ biết chuyện Hân thôi vì Thuấn sắp đi hỏi bà chị bà con với em mà. Chị quyết bắt xác anh ta với hy vọng sau này Thuấn sẽ cưới chỉ. Thì chuyện um sùm hôm đám hỏi Bảo Hân là do chỉ mượn bà Liễu quây để Thuấn quay về với chỉ chứ ai.

- Vậy là Sương biết trước chuyện này.

Có vẻ tự đắc, Huyền Sương khoe:

- Thì em là người cho chị Khương Liên biết ngày và địa điểm tổ chức lễ hỏi chứ ai. Chỉ tiếc rằng em không được làm khán giả để xem bộ mặt kênh kiệu, tự cao của con Hân hôm đó cụp xuống ra sao.

Thấy Triều trầm tư, Sương hỏi:

- Anh nghĩ gì vậy ?

- Ờ! Thì nghĩ về tài chuyện gì cũng biết hết của Sương.

Đá mắt về phía Triều một cái rất tình, Huyền Sương ồm ồm:

- Vậy chứ chuyện của anh Triều, em không biết chút nào hết. Công nhận anh kín ghê. Anh Triều kể cho em nghe chuyện tình cảm của anh đi.

Triều chắc lưỡi:

- Đề nghị nghe khó thực hiện quá! Biết kể gì bây giờ, khi tôi không có tình với ai hết.

- Thật không đó ?

- Nếu Sương nghĩ là không thật thì Sương kể giùm tôi cho thành có thật đi.

Huyền Sương cười, cô tíu tít:

- Em sẽ kể theo mắt em thấy. Anh biết em thấy gì không ?

- Làm sao tôi dám biết.

Ngó Triều, Sương lơ lửng nói như thật:

- Biết đại đi! Nè nha, em thấy anh đang vỗ về chị Thạch Thảo, chị ấy đang khóc, mà tại sao khóc thì em chưa nghĩ ra. Có thể anh đang tỏ tình, chị ấy cảm động quá nên rơi lệ.

Triều lắc đầu nhìn Sương, cô ta bắt đầu ầu ơ, ví dầu với anh đây.

Triều thì lạ gì, đùa một phen cho vui cũng có sao. Anh vờ giận:

- Thôi đừng nói bậy nữa Huyền Sương. Tôi hoàn toàn không nghĩ gì tới Thạch Thảo hết. Cô nói đùa như thật, tới tai người khác khổ lắm.

Sương vẫn đùa dai:

- Có em với anh không, làm sao tới tai ai khác được mà sợ khổ.

Rồi cô xuống giọng:

- Thật là anh không nghĩ gì tới chị Thạch Thảo không ?

- Thật! Mà Huyền Sương nè! Đừng bao giờ hỏi tôi những câu tương tự như vừa rồi. Ác lắm!

- Sao lại ác! -- Huyền Sương thẳng thốt kêu lên. Và cô ầm ỨC một hơi:

- Em chỉ muốn biết lòng anh ra sao thôi. Anh lại tránh né rồi trách người khác ác. Trong khi anh có hiền đâu ? Anh im im khó hiểu như sỏi đá. Anh không cần quan tâm tới ai khác hết.

Tự dưng Triều buột miệng tự thú:

- Có! Tôi có quan tâm đến một người.

- Ai vậy ? -- Huyền Sương nhìn anh chờ đợi.

Triều ngập ngừng rồi đưa đẩy:

- Sương không tự biết thì thôi, làm sao tôi nói được.

Huyền Sương nhìn xuống đất, lí nhí:

- Anh không nói, sao em dám tự biết. Lúc nào con gái cũng là người chờ để được nghe.

Triều thầm rửa mình: Đủ rồi, đồ khôn! Mà định bày trò thả mồi bắt bóng để vuốt ve tự ái đấy à ? Thật là không hay tí nào.

Trông thấy Huyền Sương dáng e ấp đợi chờ, ngoan hiền thực nữ chứ không độc địa ranh ma như những lúc xen vào chuyện người khác, Triều chợt xốn xang với suy nghĩ:

- Nếu mình ngộ ý, Sương bằng lòng, không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra.

Chắc mình sẽ như Bảo Hân, có một người tình bên cạnh, nhưng trái tim lúc nào cũng đốn đau vì yêu không được.

Dịu dàng anh nói:

- Tới giờ tôi phải chuẩn bị cho lớp học tiếng Nhật rồi. Huyền Sương về nha! Ngày mai nhớ đem hình vào, tôi chờ để vẽ đó.

Cô đứng dậy, đôi môi có quai xách thường ngày khá dữ dằn được phụng phịu mím lại làm duyên:

- Anh không nói nhưng em tự biết rồi. Mai em vào với anh.

Huyền Sương ào ào chạy vụt ra như cơn lốc nhỏ. Cô ta mắc cỡ ?

Triều băng khuâng, anh cảm thấy mình có lỗi vì đã gieo hạt hy vọng giả lên khu vườn tâm hồn của Sương. Dù xấu tính xấu nết đến đâu, các cô gái cũng có lúc rất dễ thương. Nhưng nếu bảo Triều thương

thì thật ... thương không dễ. Chẳng bù với Hân của anh, cô dễ ghét gì mà dễ ghét thế. Nhưng sao anh lại ghét không dễ mới khổ. Trở vào trong Triều mở học bàn lấy cuốn nhật ký bằng hình ra. Tay anh mềm mại đi những nét chì thật uyển chuyển. Gương mặt Bảo Hân từ từ hiện ra, duyên dáng, đáng yêu một cách chết người. Triều nhếch môi kéo thêm vài nét, thế là mái tóc cô được tết thành bím dài buông thả trước ngực. Anh hẳn học biến sợi thun cột tóc, có hai trái châu tròn màu vàng Hân hay cột, thành đầu hai gã đàn ông mặt mày râu rầu, ngó ngẩn. Một là đầu Thuần, người Triều chưa hẳn hạnh nói chuyện lần nào. Hai là đầu Định, gã ở cùng xóm với anh ngày xưa. Nói là ở cùng xóm nhưng Triều và gã ta ít bao giờ nói chuyện với nhau vì mỗi người có phe nhóm bạn riêng. Triều nhớ rất rõ hẳn có giấy gọi đi nghĩa vụ một lúc với anh; sau đó Định cũng có hồ sơ đi hợp tác lao động ở Đức một lượt với anh. Dĩ nhiên đó là hồ sơ được mua bằng vàng. Từ đó đời mỗi thằng mỗi khác, vì anh không trốn tránh nghĩa vụ bằng cách chuồn ra nước ngoài hợp pháp như Định.

Bây giờ gặp lại nhau, hẳn bảnh bao sang trọng như ông chủ, còn anh chỉ là một tên gác cổng nhếch nhác hơn hêm. Với những gì mang từ trời Tây về, Định đang tấn công vào cô gái Triều đeo đuổi âm thầm bao lâu nay. Và biết đâu hẳn sẽ thắng, vì lý tưởng sống đời nay đảo lộn từng pheo, cô gái con nhà nề nếp kia dường như muốn xô ngã bốn bức tường rêu phong vây quanh, để hoà nhập vào những ước mơ trong tưởng tượng của cô.

Mở cửa phòng giáo viên, Triều bật đèn, bật quạt. Ở thành phố này tính ra thấy cũng lạ, những tụ điểm quy tụ người ta đông nhất về đêm là những nơi ăn chơi và những nơi ăn học. Người ta đổ xô nhau chơi bời và cũng đổ xô nhau đi học. Triều cũng đang tự mày mò nghiên cứu và vận dụng triệt để các thủ thuật sáng tạo cơ bản từ cuốn Algorit sáng chế của Bảo Hân tặng mình để thử thiết kế đồ chơi trẻ em.

Việc trước tiên anh đang đầu tư hết tâm trí vào là sáng tạo từ chiếc xích đu bình thường theo kiểu ngang thành xích đu chiều dọc. Anh làm việc này không hoàn toàn vì lời thách thức của Út Tẹo, mà vì anh thích bọn học trò của anh có được món đồ chơi lạ ...

Về lý thuyết Triều vận dụng nguyên tắc đổi chiều để sáng tạo là đúng, nhưng tới thực hành phải cần tiền. Phải đợi đợt lương tháng này anh mới đủ tiền mua dụng cụ vật liệu để làm.

Cái xích đu chiều dọc đầu tiên nhất định phải đặt ở lớp Bảo Hân và con bé Thúy Vi sẽ ngồi trước cho các bạn đẩy mà không sợ té.

Có thể anh thiên vị khi tính toán như vậy, nhưng biết sao bây giờ khi động lực thúc đẩy anh làm, phát sinh từ trái tim, mà trái tim anh luôn luôn biết mình đập vì điều gì.

Lấp lánh mưa bay

Chương 16

Bảo Hân ngồi im lặng nghe Định ba hoa. Theo cô thì đúng là từ ba hoa hợp với anh ta nhất. Suốt mấy đêm liền Hân đi nghe nhạc với Định, nhưng cô chẳng nghe được bài nào trọn vẹn vì anh ta nói luôn mồm. Toàn những chuyện bên Tây và toàn những chuyện chơi, chớ chẳng được mấy chuyện làm. Anh ta có vẻ tự hào về việc được đi nước ngoài nhờ bố anh ta lo lót chạy chọt. Định hả hê tuyên bố hợp tác lao động như vậy mới thú, dầu qua bên đó cũng phải làm việc tóe khói, nhưng chẳng phải lo việc tên bay đạn lạc của chiến tranh ... Anh ta từng là kẻ trốn nghĩa vụ. Hân đã căm ghét khi nghĩ như vậy. Thế nhưng cô không cưỡng được lời mời của hắn. Đơn giản vì Hân không muốn về nhà, cô muốn cho ba cô hiểu rằng ông đã mất đứa con gái út rồi.

- Hân! Có nghe anh hỏi gì không ? Sao cứ mơ mơ vậy ?

- Anh hỏi gì ? Hân bần thần nhìn thiên hạ, sao nghe được.

Định vờ bực dọc:

- Vậy là lời anh nói chẳng có trọng lượng đối với Hân ?

Cô bật quẹt ga nhìn ngọn lửa đỏ rồi đáp:

- Muốn lời nói của mình có trọng lượng, cần phải tính toán, nhồi nhét, sắp xếp nội dung sao cho thật "ép phê" ? Khi ấy người khác sẽ nể mình nói tiếp, nói tiếp đi. Mấy hôm nay anh nói quá tải rồi, còn gì nữa đâu mà kể với nhau ...

Thấy Định có vẻ quê, Hân tủm tỉm cười làm lành:

- Hân đùa chơi thôi! Cấm giận! Mà anh hỏi gì vậy ?

Định bưng tách cà phê lên nhâm nhi cho qua trường ... ngượng ngáp. Anh đã bị Hân kê tử mấy lần, nhưng sao anh không giận được mới kỳ. Có lẽ vì Hân luôn biết lộ thái độ bất cần và sẵn sàng ... xù đẹp nếu Định tỏ vẻ tự ái đàn ông với cô, tốt nhất là nhịn nếu anh muốn tiến tới cho được mục đích đã tính toán.

Đang lẩn tránh suy nghĩ, Định đã nghe Hân hỏi tiếp:

- Không lẽ câu trả lời lúc nãy của Hân nặng đến mức anh phải uống

hết ly cà phê cho khỏi tức ngực, rồi định thần cho tỉnh mới tiếp tục trò chuyện được à ?

Mỉm cười ướm át, Định tán:

- Câu trả lời đó không nặng bằng bản thân Hân, anh luôn luôn có cảm giác ngạt thở khi ngồi bên em.

Ranh mãnh Hân trêu:

- Vậy cái anh cần là bình dưỡng khí chứ đâu phải là Hân.

- Ý anh muốn nói là anh bị choáng khi nhìn thấy em, nghe tiếng em cười, nghe lời em nghịch ngợm. Em có vẻ dừng dừng làm anh mất ăn, mất ngủ.

- Hân thấy anh vẫn giữ nguyên phong độ, dù nãy giờ anh khai bệnh hơi nhiều, nào là ngạt thở, choáng, mất ăn, mất ngủ. Với Bảo Hân thì như vậy, với những cô gái khác thì sao ?

- Với những cô gái khác anh chẳng có sao hết, vì nếu đã có sao thì giờ này anh đâu còn ngồi đây để chết trong lòng một ít vì em.

Hân cười khúc khích:

- Công nhận nói chuyện với anh Định vui thật.

Giọng Định thất vọng:

- Chỉ vui thôi sao ?

- Vui là trên hết! Hân cần vui chứ đâu cần gì hơn nữa. Tối nay vui bao nhiêu là đủ rồi, bây giờ về, xe đạp gởi ba bốn đêm nếu gởi thêm nữa phiền lắm! Em đã hứa tối nay vào lấy xe rồi.

Định nói:

- Xem chừng thằng Triều cũng có uy với Hân dữ!

- Ủa! Anh biết anh Triều à.

Nhún vai Định đáp:

- Anh với hấn có lạ gì nhau, ở chung xóm từ nhỏ, có điều mỗi đứa có bạn bè riêng nên không chơi với nhau. Lẽ ra nó cũng đi sang Đức với anh rồi, nhưng không hiểu vì yêu nước hay yêu ai mà hấn xa quê không đành, nên ở lại đi nghĩa vụ. Mấy năm tưởng lên tướng lên tá gì không thôi, ai dè hấn yên phận làm đồng chí bảo vệ cho các cô, các cháu mẫu giáo. Nghĩ cũng tội cho tính khí ngông nghênh của hấn.

Ra giọng kể cả, Định nói tiếp:

- Gặp anh ở cổng mấy lần, nhưng Triều giả lơ. Hấn mặc cảm thôi!

Riêng anh, anh có nghĩ gì đâu. Nếu có điều kiện, anh chẳng ngại giúp đỡ Triều.

Bảo Hân biết Triều không hề mặc cảm như Định nói, anh coi thường anh ta nên chẳng thèm nhận người quen thì đúng hơn. Vậy dưới mắt Triều mấy hôm nay, Hân có ra gì khi đêm nào cũng đi chơi với Định ?

Cô trôi trôi đi theo tiếng "xắc xô" buồn áo não ... Ngoài Thuấn ra, người đàn ông làm cô bận tâm nhất là Triều. Khi vỡ tan với Thuấn, anh là người được cô xem như chiếc phao. Nhưng chiếc phao ấy tuột khỏi tầm tay của Hân, và cô trôi nổi trên sông đời với bao trắc trở do cô dại dột nhận vợ vào.

Một người tình hờ cho đừng đơn độc, chỉ làm người ta đau đớn hơn, bức dọc hơn và cô đơn hơn thôi! Định không phải là người cô đang cần, ngay cả Thuấn cũng vậy. Nếu như vậy giờ người ngồi với cô là Thuấn chứ không phải là Định, thì có gì khác hơn đâu ?

Lẽ nào khi yêu thành thật với tất cả chân tình của trái tim mà lại yêu lầm ? Như cô từng yêu lầm Thuấn ... Hân khe khẽ thở dài. Thôi đi cô bé! Đừng biện hộ cho ... một thời đã yêu của mình nữa. Cô đã từng yêu cuồng điên, yêu có thể chết được nhưng bây giờ thì hết rồi. Mặc kệ ai đánh giá cô mau quên, mau thay lòng đổi dạ. Biết nói sao khi người ta khó giữ mãi trên tay mình một làn hương ngọt ngào đắm say, nó đã tan rồi, cô chẳng còn gì để tiếc cả.

- Còn sớm, Hân ghé chỗ anh ở cho biết.

Bảo Hân lắc đầu:

- Để khi khác đi anh! Hân phải về vì hết giờ chơi rồi. Đi hoài về nhà mẹ mắng.

Định gượng cười:

- Hân hà tiện thời gian và tình cảm với anh từng chút một. Nói thật, với những cô gái khác, anh không phải khổ như vậy đâu.

- Anh bắt tội Hân đấy à! Nếu đúng vậy Hân đành chịu thôi, vì thời gian và tình cảm Hân đều rất quý, Hân không dám phung phí. Nếu anh tìm được chúng dễ dàng nơi những người khác, anh đừng nên chần chừ, Hân không dám làm khổ anh đâu.

Bảo Hân khoai thai đứng dậy. Định lẻo đẻo bước theo.

- Kìa Hân! Giận anh rồi sao ?

- Không giận, nhưng muốn về.

- Anh đưa em về nhà ngay.

- Em muốn về trường lấy xe.

- Chi cho cực! Anh đưa em về nhà.

- Chi cho cực! Anh đưa em về trường.

Nghe tiếng Hân cười khúc khích, Định tủm tỉm cười theo. Cô bé đẹp tuyệt này buồn vui bất chợt lắm, phải khéo chịu thôi.

Đợi Hân ngồi lên phía sau, Định mới ngọt ngào:

- Mình đi ăn món gì nhẹ nhẹ rồi về Hân nhé. Vẫn còn sớm chán mà!

- Hân không đói!

Biết ý Hân, Định xuôi theo:

- Vậy anh không dám ép. Hân này! Ngồi sau lưng anh, em có nghĩ gì không ?

Hân cười, tiếng cười thoang thoảng mùi hương tóc làm Định phấn chấn. Anh cho xe chậm lại và hỏi:

- Sao không trả lời mà cười ?

- Nghĩ tới câu trả lời ... Buồn cười quá!

- Nói cho anh cười ké với!

Bảo Hân thì thầm:

- Em nghĩ trông chúng mình như một đôi tình nhân.

Nghe tiếng "Em" ngọt ngào được thì thầm bên tai, Định hả hê trong bụng, anh choàng một tay ra sau kéo Hân ngồi sát vào mình rồi nói:

- Ngồi tựa vào nhau như thế mới giống hai người đang yêu.

Không buông tay ra, Định siết chặt eo Hân:

- Phải không em ?

Hân tựa đầu vào lưng Định, giọng buồn rầu:

- Nhìn bên ngoài hình như là vậy! Vì làm sao ai đi thấu tới lòng ai để nói chắc.

Nghiêng người ra phía sau Định nhỏ nhẹ:

- Nghi ngờ lòng anh phải không ? Nói thật, lòng anh lúc này chỉ có em.

- Mau vậy sao ?

- Tình yêu mà! Tốc độ của nó gấp nghìn lần tốc độ của ánh sáng.

- Vậy mà vẫn có những nơi tình yêu không tới được.

Định mở miệng triết lý:

- Đó là ở ngõ ngách tăm tối của tâm hồn những kẻ u mê, cuồng trí hoặc đó là ở ngăn tim của kẻ đã chết vì thất tình. Bọn họ không còn xúc cảm thì tình yêu nào mà đi tới được.

Bảo Hân xa xôi:

- Vẫn còn nơi tình yêu không vào tới được.

Định ngạc nhiên:

- Nơi nào ?

- Nơi em! Em không yêu được.

- Anh sẽ dạy em cách yêu. Nhất định em sẽ thích. -- Vừa nói Định vừa vận ga cho xe leo dốc chạy vào sân. Lớp Nhật ngữ đã tan rồi, mà Triều vẫn chưa đóng cổng. Hân bước dọc theo hàng lang, nơi có những bóng đèn vàng mờ mờ để vào phòng của Triều. Định dựng xe dưới thềm rồi theo sau.

Hân định bảo anh đừng theo nhưng ý nghĩ để xem thái độ Triều ra sao khi chạm tận mặt Định, làm cô thích thú. Hân bước chậm chậm tình tứ bên anh và mong sao Triều thấy cảnh tượng này.

Đi đến cuối hành lang để rẽ qua dãy phòng tối om dẫn tới nơi Triều ở, Định bỗng dừng kéo Hân đứng lại. Cô ngạc nhiên chưa kịp hỏi lý do, thì anh đã tấn cô sát tường, hai tay vòng siết người cô, giọng đầy háo hức:

- Anh sẽ dạy em yêu. Đôi môi ngoan như thế này mà không yêu thì phí quá!

Hân đỡ người ra vì bất ngờ, cô quỳnh quáng nghiêng đầu né Định.

Tiếng cô vỡ ra, ú ớ vì tức:

- Buông ra! Anh làm gì vậy ?

- Đừng vờ nữa Hân! Anh có phải ngốc đâu mà không hiểu ý em. Em yêu không được vì thêm một nụ hôn.

- Buông ... đừng ...

Môi Định tham lam phủ khắp mặt cô, tìm môi cô, Hân cố sức đẩy anh ta ra, cô vùng vẫy trong tuyệt vọng.

- Buông ra đồ khốn!

Giọng Triều giận dữ gầm lên. Anh nắm vai Định kéo mạnh ra, vung một cái đấm vào mặt hắn.

Định nghiêng đầu né được, anh ta rít lên:

- Chó què! Mày rình mò phút riêng tư của người khác để phá à ?

Bảo hân tựa vào tường run lập cập, một phần hốt hoảng vì chuyện vừa rồi, một phần lo sợ khi thấy hai gã đàn ông lao vào nhau như hai con hổ tranh mồi.

Triều lầm lì:

- Không cần nói nhiều. Tao đếm đến ba mày còn ở đây thì chớ trách tao lờ không nhìn ra người quen.

Thấy Định còn đứng gườm gườm thủ thế, Triều bước tới. Lúc này cả Hân lẫn Định mới thấy trên tay anh là khẩu súng M16. Triều hát hàm:

- Vào cơ quan ban đêm, giờ trò đồn mạt với cô giáo, bao nhiêu đó đủ bị nhốt rồi. Cút ngay không! Bộ đội phục viên bắn không tòi đâu.

Thấy khẩu súng đen ngòm lạnh lùng chĩa về phía mình, Định cũng rợn óc, nhưng trước mặt Hân, anh ta cố nói cứng:

- Mày quyền gì dám đòi bắn tao ?

- Quyền của thằng gác đêm. Nhưng Định à! Tao không dại gì bắn vào mày cho mệt. Tao bắn chỉ thiên vài ba phát thôi công an tới điệu mày đi ngay. Bây giờ cút hay không ?

Quay sang Hân đang nép người vào vách, Định dày mặt:

- Về Hân! Em đưa anh vào đây phiền quá. Biết như vậy ra công viên ngồi còn hay hơn nhiều.

Hân ức đến nghẹn lời. Cô gục đầu vào đôi tay rồi ngồi bệt luôn xuống thêm đá ...

Triều quát to:

- Để cho Hân yên! Mày bước đi ngay.

Triều hần học kéo cơ bấm súng, tiếng kim loại chạm vào nhau trong đêm nghe dễ sợ làm sao.

Định thụt lùi hai ba bước rồi quay lại đi tuốt ra xe. Trước khi rồ ga phóng đi, anh ta còn ráng vót vát:

- Mẹ ... không có cây súng đó, tao đã đập mày vỡ mặt rồi.

Triều ra chốt cổng lại rồi đến bên Bảo Hân, lòng giận sôi lên, anh cộc lốc:

- Vào mà lấy xe.

Chẳng đợi xem phản ứng của cô ra sao, Triều bỏ vào trước. Vô tới phòng anh mới bình tâm để nhận ra khoảng trống tối đen ghê gớm đang nằm giữa ngực mình.

Yêu nghĩa là hạnh phúc, yêu cũng có nghĩa là đau đớn. Yêu nghĩa là được, là mất chứ không phải cứ lửng lơ trôi nổi giữa dòng như anh. Phải chấm dứt tình trạng này ngay thôi!

Triều dắt chiếc mini ra dựng dưới sân, cố dằn lòng ghê gớm nhưng anh vẫn nghe giọng mình khô khốc:

- Quá giờ đóng cổng lâu lắm rồi. Cô về đi!

Bảo Hân tủi thân chưa từng thấy, cô biết Triều đang giận và căm ghét mình lắm. Nhưng tại cô chớ tại ai. Nên trách bản thân thì hay hơn trách người khác.

Lũn thủi Hân bước xuống sân, dẫn bộ xe ra. Cổng Triều đã khóa, cô mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, hơi sương ươn ướt trên ghế làm Hân thấy lạnh và tâm hồn càng trống vắng hơn. Cái trò bỏ bịch cho đỡ đơn côi, cho có người yêu bên cạnh kết thúc sớm và tồi tệ hơn cô nghĩ nhiều quá. Bây giờ cô được gì, ngoài tình cảm gia đình ngày càng tổn thất, ngoài lương tâm cô ngày càng ray rứt khổ đau. Ngôi nhà dầu sao một thời cũng rất hạnh phúc ấy bây giờ lạnh như mộ địa. Ba cô bỏ đi cả ngày lẫn đêm, về nhà làm lì không thèm ngó tới vợ con, và mẹ cô bây giờ đúng là một chiếc bóng âm thầm, mỗi đêm ngồi đan những mảnh áo len gia công để giết thời gian tẻ ngắt và để đợi chồng, đợi con. Lời nói của bà không còn tác dụng đối với đứa con út bà từng yêu thương hết mực.

Hân chưa bao giờ hỗn hay cãi mẹ, nhưng cô van vỉ xin bà hãy cho cô tìm khuây khỏa bên bạn bè cho đỡ buồn, nếu không cô sẽ chết mất trong sự đơn điệu tẻ ngắt của ngôi nhà này. Thương con, bà bấm bụng bằng lòng vì bà linh cảm rằng nếu cương quyết nói không, Hân cũng sẽ không về sau giờ tan trường như xưa kia cô luôn về như vậy đâu.

Hân chớp mắt rưng rưng. Cô là đứa con ích kỷ, bất hiếu. Lẽ ra lúc này là lúc cô nên ở bên mẹ để chia sẻ nỗi buồn của bà thì cô lại trốn tránh. Tại Hân không chịu nổi thái độ sùng bái gần như mù quáng của mẹ đối với ba mình. Đêm nào ông không về bà liền bảo chữa cho ông ... nào là chắc công tác đột xuất ở Vũng Tàu hay một nơi nào đó xa xa, hoặc ba con có nói đêm nay không về ... Tiếng chân quen thuộc của Triều đạp trên sỏi làm Hân phải nhìn lên. Mặt anh vẫn lạnh lùng xa lạ:

- Chưa chịu về nữa sao ? Cổng tôi gài chốt chó đâu có khóa.
- Anh ghét em lắm phải không ? Sao đuổi em dữ vậy ? Anh đâu muốn nhìn mặt em.

Triều khó khăn mở lời:

- Tình cảm của tôi dành cho em như thế nào chắc em biết. Nhưng không phải vì biết mà em đùa cợt đâu Hân. Tôi muốn em về ngay vì tôi sợ mình nổi nóng khi nhớ lại bản mặt thẳng thắn khốn ấy, rồi nói lời động chạm đến em thì khổ.

Hân thốt thức:

- Anh vẫn nghĩ tốt về em sao Triều ? Trong khi em làm những điều đáng để anh mắng vào mặt, chứ không phải chỉ nói lời động chạm tới em nhẹ nhàng vậy đâu. Em đáng trách, đáng khinh lắm khi vờ vĩnh đi chơi với một người mà không tìm thấy ở anh ta một sự đồng điệu nào cả. Em đã tìm được một tấm bình phong đầy màu sắc sắc sỡ như anh đã gợi ý với em. Tiếc thay tấm bình phong ấy chỉ có bề mặt, em vừa kịp chán bề mặt nông cạn ấy thì vừa lúc hấn giờ trò. Vậy cũng tốt! Chẳng còn chút gì phải bận tâm khi nghĩ tới lúc muốn dứt ra mà tìm không được lý do.

Cười buồn Hân nói:

- Lúc nào em cần một điểm tựa, anh cũng đứng kế bên và từ chối. Như vậy tình cảm dành cho em, anh để tận đâu ? Nó có thật không ? Sao em chỉ nghe nói nhưng chưa một lần nhìn thấy.

Đứng dậy, Hân nhìn Triều:

- Bây giờ em về, khuya lắm rồi! Dầu sao em cũng phải tập một mình cho quen.

Giữ tay cô lại, Triều cương quyết:

- Chờ anh đưa Hân về, vì anh không muốn em phải đi một mình trong đêm tối.

Ngập ngừng một chút, anh xúc động nói tiếp:

- Anh cũng không muốn em phải một mình trong những ngày tháng tới. Anh nói như vậy em có cho anh là kẻ cơ hội lố bịch không ?

Thay cho câu trả lời, Hân nhẹ nhàng lắc đầu. Cô có cảm giác vững

vàng yên ổn khi đôi tay mình được ủ ấm trong đôi tay khỏe khoắn của người đàn ông đứng trước mặt.

Triều kéo Hân vào lòng, anh dịu dàng thận trọng vuốt mái tóc thơm mềm của cô. Cử chỉ đó làm Hân muốn khóc vì nhận ra Triều yêu và quý mình biết bao. Len lén cô ngước lên nhìn trộm anh, trong bóng đêm, gương mặt anh rõ những đường nét gãy gọn như tạc bằng đá. Bỗng chốc gương mặt đó trở nên thân quen với Hân vô cùng.

Nhắm mắt lại, cô bồi hồi nghe giọng Triều trầm ấm:

- Anh không nói gì với em đâu. Nhưng anh tin em sẽ hiểu anh. Anh tin như vậy.

Lấp lánh mưa bay

Chương 17

Út Tẹo ngồi thu người trong góc quán nhìn mưa. Mấy hôm nay mưa dầm khó bán quá! Anh mua một điều ba số rồi khè khà nhả khói để giết thời gian và giết cả sự cô đơn, buồn bực đang làm tình làm tội anh đến khổ sở.

Một người chạy xích lô bước vào quán. Anh ta rũ mạnh cái nón cho bớt nước rồi ngồi xuống gọi cà phê.

Thoáng thấy Tẹo, anh ta buột miệng chửi thề:

- Mẹ ... Anh em nhà mày làm chó gì mà quậy suốt đêm, không cho ai ngủ hết vậy ?

Tẹo gượng gạo:

- Tui có dự vào chuyện của mấy ông đâu, sao gặp ai cũng bị hỏi, bị mắng vốn. Khổ thật!

- Anh em tui bây ở chung nhà, không hỏi mày chẳng lẽ hỏi người xung quanh ? Mẹ ... nó! Tao nói trước, quậy lần nữa là kêu công an xuống à nhen. Mẹ ... nó, mình làm quần quật suốt ngày, có được ban đêm để ngủ mà cũng không yên. Thứ cô hồn, các đảng gì đâu, nốc rượu cổ xác, sao không mắc gió chết mẹ cho rồi, sống không làm được tích sự gì lại chạt đất. Nói thật! Thương mày bao nhiêu, tao lại ghét mấy thằng quỷ sứ đó bấy nhiêu. Mẹ ... nó!

Út Tẹo làm thinh. Nghe người ta mắng ba ông anh của mình, anh không giận mà thấy đáng. Các ông ấy xứng được chửi, chỉ điều ít ai dám chửi thẳng vào mặt ba con người có cái bề ngoài hung ác như quỷ sứ ấy, mà trái lại họ lại hàm hừ, hăm dọa anh và bà mẹ suốt

ngày như câm lặng của anh.

Với mẹ anh, bà luôn luôn nhịn nhục, xin lỗi rồi năn nỉ ỉ ôi, bà năn nỉ xóm giềng bỏ qua cho cái thói say xấu nét của chúng, và bầm bụng nghe hàng xóm chửi mè, mắng chửi vì dù sao bà cũng nghĩ rằng "Con dại cái mang". Còn với Tẹo, anh mím môi làm thinh vì cuộc sống dạy anh rằng lời nói của kẻ tật nguyên nghèo đói không ai nghe đâu, tốt hơn là im đi để còn kiếm miếng ăn qua ngày.

Út Tẹo thắm thía lắm! Như anh quả là hèn. Cái bộ tướng ma chê, quỷ hờn của anh chỉ phù hợp cái tính hèn đáng khinh. Tâm hồn anh có cao thượng cỡ nào cũng chẳng ai tin, vậy cứ làm thằng hèn, mặt ai muốn nói gì thì nói, nghĩ gì thì nghĩ. Thân phận anh đã là vậy từ lúc mới lọt lòng mà!

- Mưa gì thúí đất, thúí đá hết vẫn mưa! Tạnh đi cho tụi con nhờ ông trời ời!

Giọng ai đó ề chề vang lên làm Tẹo nhớ tới ba mớ vé số còn trong túi mình mà ngán ngược.

- Ê! Tẹo! Tao nghe nói thằng Hai Nám dạo này đỡ lắm hả ?

- Tui đâu biết!

- Dấu hoài! Anh em ở chung nhà mà không biết.

Tẹo nhếch môi:

- Tụi tui đưa nào làm nấy sống. Ông đi tối ngày, về tới nhà là xỉn tuốt, ai dám hỏi, động tới cho ông đập hả ? Người ta đồn gì cũng kỳ, cu ly vác mướn, được đồng nào xài đồng đó lấy đâu ra mà đỡ, mà khá không biết nữa!

- Nó theo con mẹ Liễu đánh bài, ăn đậm lắm! Có mày cà khùng, cà khật mới chẳng hay gì cả.

Tẹo buột miệng chua chát:

- Hay chứ! Nhưng chỉ hay lúc ảnh thua đậm thôi! Thì rồi đó, tối hôm qua, sạch túi mới về nhà làm giặc làm giã náo động cả xóm.

Tiếng ai đó bất bình:

- Thằng tệt thật! Nó chửi cả mẹ đẻ ra nó.

Chẳng cần quan tâm đến Tẹo, một giọng khác bồi thêm:

- Ôi! Thứ con không cha, ở viện mồ côi từ nhỏ thì vậy phải rồi. Nó có cần gì mẹ!

Tẹo nhớ tới anh Hai mình mà chán nản. Trong bốn anh em, Hai Nám to lớn nhất và cũng dữ dằn nhất. Anh ta sẵn sàng gây gổ, sinh sự với người khác chỉ vì những nguyên do nhỏ nhặt. Trên mặt anh ta có một cái bớt đen, điều đó làm Hai Nám mặc cảm, mỗi lần rượu vào hấn lại đay nghiến mẹ mình. Không biết dạo này bà Liễu nói khích gì, mà tối hôm qua Hai Nám say rượu về tới nhà, hấn kéo ghế ngồi ngay đầu

chống ọp ẹp của bà mẹ, bắt đầu chửi đủ chuyện.

Đầu tiên hắn muốn biết cha mình là ai. Bà mẹ làm thính, thế là hắn chì chiết hỏi sao bà làm chồng thế ? Đã làm điếm sao không có gan lấy Mỹ, hắn mà lai Mỹ thì giờ này đời hắn đã sướng như tiên, chứ có đâu ở trong chòi toàn rác rưởi như vậy.

Nằm trong xó của mình, Tọ nghe mẹ khóc, nước mắt anh cũng âm thầm ứa ra. Anh căm thù những thằng anh của mình. Ngôi nhà này là nơi mỗi đêm họ say khướt, ngất ngưỡng bước về lần lượt từng người để ấu ó, đánh đấm nhau như tối hôm qua vậy thôi. Biết bao giờ anh và mẹ mình mới thoát khỏi nỗi khổ triền miên đó chứ!

- Ờ Tọ! Dạo này mày còn bán vé số cho Thầu Quý không ?

- Còn!

- Lão ấy vẫn trúng dài dài hả ?

Tọ hồ hững "ờ" cho qua chuyện. Từ lâu rồi anh không quan tâm tới việc lão ta đã tính toán cách nào để cứ tí tí trúng số mãi. Anh tự an ủi mình "người tính cũng không qua được trời tính". Anh chỉ ao ước trúng vài trăm ngàn để mua cho mẹ cái giường kha khá hơn thôi. Mà nào có được!

- Nghe đồn đầu tiên Thầu Quý mua con Lô Lô là tiền trúng số lão gom góp lại. Nếu thật vậy, cha này kiếp trước chắc ăn ở hiền lành nên kiếp này hưởng lợi.

- Xì! Mặt lão mà tu. Tại trời chưa kêu tới thằng chả đó thôi!

Một chiếc xích lô tấp vô sát cổng. Bà Liễu mở bật xe hấp tấp bước xuống. Vừa thấy mặt Tọ, bà ta đã la bài hãi:

- Thằng Hai Nám đầu què ? Nó ăn cắp tiền của tao hết rồi. Bây giờ nó trốn ở đâu ?

Út Tọ chưng hửng:

- Tui đâu có biết. Sáng sớm là ông đã đi mất biệt. Mà tiền bà để ở đâu cho ông thấy.

Mặt bà Liễu xanh mét, Tọ không hiểu bà ta lạnh hay giận mà giọng nói run run đứt đoạn:

- Nó vào giường tao ngủ đỡ qua đêm gần sòng bài, quơ không còn một đồng, nó biết đêm qua tao ăn mà. Trời ơi! Chó đẻ, tao sẽ giết nó.

- Giết nó rồi làm sao đi Mỹ, bà nội ? -- Giọng ai đó vang lên như chế dầu vào lửa. Bà Liễu ngồi đánh phịch xuống chiếc ghế đầu, ôm lấy đầu. Bà ta lại tuôn ra tràng âm thanh tục tĩu cho hả tức. Người nào đó lại lên tiếng:

- Bà giỏi thì đi thưa cho công an giải quyết, làm gì ngồi đây chửi đình tai vậy ? Mà có thưa thì nhớ khai thêm, tiền bị mất là tiền đánh bài ăn nghen, hông thôi người ta không biết tiền đâu bà nhiều dữ vậy.

Nhìn gương mặt về chiều của bà Liễu, lòng Tọo thầm khinh bỉ. Bà ta là người tham lam vô độ, bà ta từng làm nhục Bảo Hân vì ham tiền, nay tiền ấy lại rơi vào tay kẻ khác. Vừa lắm!

Tọo ngao ngán đứng dậy bước ra ngoài. Mưa vẫn còn lất phất nhưng anh phải đi, ngồi lâu trong quán đó, anh chịu không nổi.

Gần mười ngày nay Tọo không ghé thăm Triều. Một phần tại trời bão rớt, mưa dầm, một phần tại lòng anh buồn quá, chẳng muốn đi đâu chỉ muốn rút vào giường nằm nghe mưa rơi mà thắm thía, mà suy đi nghĩ lại sự bất hạnh phải mang từ thưở lọt lòng.

Dạo này Triều đã có niềm vui riêng. Tọo mừng cho anh nhưng trong thâm tâm Tọo vẫn tủi cho mình, dù biết Bảo Hân là một khát khao anh không đời nào có được. Trước kia ít có dịp tiếp xúc, nói chuyện với Hân, tình cảm của Tọo đối với cô hư hư, thật thật, đủ để tối ngủ có những giấc chiêm bao đẹp. Bây giờ được gặp Hân thường hơn, nhìn cô nũng nịu, nụ nụ bên Triều và thấy cô luôn luôn ngọt ngào dịu dàng với mình, Tọo mới nhận ra anh yêu Hân biết bao. Một thằng ngợm như anh cũng biết thất tình nữa sao? Anh muốn ngửa mặt lên trời cười to cho hả hê, như cười một thằng nào chứ không phải cười cái thằng tôi què quặt.

Đi ngang nhà Thầu Quý, Tọo thấy Lô Lô đứng lấp ló ngoài cổng. Vừa nhìn thấy anh, đôi môi dày của con nhỏ đã dài dài:

- Ông già chờ anh từ sáng tới giờ.

Tọo cắc có:

- Ông già ai mới được?

Lô Lô nhún vai:

- Ông già đây có nghĩa là lão già chứ không phải là ông bố, ông tía gì đâu.

Đóng sầm cánh cửa lại, con nhỏ tỏ vẻ ghét thậm tệ:

- Ba tui là thằng cha Mỹ đen nào đó, tui không biết mặt thiệt, nhưng chắc không đến nỗi tồi như cha Thầu Quý. Anh Út biết hôn.

Lô Lô ngừng nói, liếc mắt vào trong rồi hạ giọng căm tức:

- Lão ta mua tui về cho thằng Nghị xuất cảnh, vậy mà nửa đêm lão mò vô giường tui.

Tọo buột miệng:

- Rồi mày làm sao?

- Thì ... làm thỉnh chớ làm sao.

- Trời đất! Ngu thấy mẹ!

- Ờ ngu! ... Tui đợi lão khoái chí nằm xuống, tui mới túm ngay la làng lên. Vợ con lão chạy qua, tui khóc lóc đe dọa đi thưa. Cả nhà nó xúm lại năn nỉ, cuối cùng phải lòi tiền ra tui mới chịu yên.

Thấy vẻ tự đắc của Lô Lô, Tẹo phán một câu cho bỏ ghét:

- Mày y chang má mày. Cái gì cũng tiền.

Không buồn vì câu nói của Tẹo, Lô Lô rầu rầu:

- Hồng biết má tui bả nghĩ sao mà xài tiền bao nhiêu cũng hết. Nói thật tui không muốn qua Mỹ.

- Sao vậy ? Mày gốc Mỹ, qua bển là phải rồi, ở đây làm gì cho cực.

- Biết sao là cực, biết sao là sướng, ở đây tui còn bà ngoại, mấy dì, dù họ hồng thương tui bằng những đứa cháu khác nhưng tui còn có bà con, qua bển nghĩ cũng sợ vì không ai bình vực.

Tẹo tỏ vẻ rành rẽ:

- Tao nghe nói ở bển cũng có tổ chức này nọ lo cho mình, sợ gì mà sợ!

Giọng Lô Lô hơi ghen lại:

- Tui sợ má tui đem bán tui để lấy tiền lắm. Qua bển tui sẽ chết vì lòng tham của bả.

Nghe con nhỏ nói, Tẹo xót xa thật lòng, anh nạt ngang:

- Tầm bậy! Mẹ nào lại đi bán con.

- Mẹ ai tui không biết, chớ mẹ tui bả bán tuốt. Bả đã bán tui một lần, bán lấy tiền đánh bài. Không có bà ngoại là tui đi làm gái luôn rồi.

Tẹo nuốt nước bọt mà thấy cổ họng mình vẫn khô ran. Trong xóm này Út Tẹo với Lô Lô vẫn thân thiết với nhau từ nhỏ. Anh tội nghiệp con bé luôn bị mẹ mắng nhiếc, mọi người rẻ khinh vì cái màu da đen không lẫn vào đâu được nên đôi khi quên thân phận mình lân la trò chuyện với Lô Lô. Lâu ngày thành quen, con bé hay tâm sự với Tẹo, chỉ đến khi anh nhận ra Lô Lô đã là một cô gái thì Tẹo mới thôi thân thiết. Anh vốn sợ cái mồm bà la sát của mụ Liễu, bà ta muốn nói quàng xiên gì ai không được.

Nhìn Lô Lô với ánh mắt tội nghiệp, Tẹo nói lơ qua chuyện khác:

- Hôm nay má mày ở đâu Lô Lô ?

- Bả ở trong mấy sòng bài chớ ở đâu.

- Ủa! Bả không ở nhà ... chồng hả ?

- Bả chê ở đó chán, bả kiếm chuyện quậy rồi bỏ đi. Thằng cha nào với phải má tui cũng mệt, bả ham tiền quá thành ra không biết phải quấy gì hết. Gia đình đó họ tới đây hỏi tui về bả, tội nghiệp họ lo mất tiền mà đi không được.

Út Tẹo khinh bỉ:

- Tội nghiệp con mẹ gì, cái thằng dượng ghẻ của mày cũng không vừa đâu.

- Anh biết thằng chả hả ?

- Ủ! Bộ mày không biết sao ?

- Không! Biết làm gì cho mệt. Tui chán quá anh Út à. Tui muốn trốn đi cho rồi. Mà để gì ... nhà Thầu Quý canh tui hơn canh tù.

Lô Lô vừa dứt lời Tẹo đã nghe giọng bà Thầu Quý the thé:

- Lô Lô! Màý đâu rồi ?

- Tui đây nè! Trời mưa có đi đâu được đâu mà bà lo.

- Lo chớ sao không lo! Tiền người ta đổ mồ hôi xót con mắt làm mới ra, chớ đâu tự dưng như mẹ con màý, có cái mác Mỹ là có tiền xài, đã vậy còn trốn tới trốn lui cho khổ người khác.

Thấy Út Tẹo đứng xớ rớ, bà ta la lên:

- Màý làm ơn bỏ dép dưới thềm dùm tao, nhà mới lau, chân căng cà quơ vích sinh bùn tùm lum, dơ dáy quá!

Tẹo làm thinh bước vô phòng khách, nhìn mặt lão Quý đang phì phà điếu thuốc, nửa nằm nửa ngồi trên cái ghế mây, Tẹo thấy gớm. Khác với thái độ mời mọc thường ngày, anh lặng lẽ chìa xấp vé số ra rồi đứng chờ lão lựa.

Tẹo không dứt mắt khỏi gương mặt của Thầu Quý được, hôm nay nhìn đôi môi mỏng sít rít ấy anh bỗng thấy nó bần thiêu dơ dánh làm sao, rồi đôi tay được cắt khéo cẩn thận của lão nữa, nó cứ mân mê, chọn tới, vọc lui ...

- Nè màý! Bữa nay mưa, tao làm phước mua dùm màý hai chục tờ. Ngon hông ?

Tẹo cố gượng cười khi đưa tay nhận lại xấp vé số, tự dưng anh chùi những tờ số vào áo rồi mới cất vào cái tếp nhỏ. Anh hậm hực với ước ao: Phải chi mình khá hơn một chút, dứt khoát mình không bán số cho lão ...

- Mở cửa cho nó, Lô Lô!

Ra tới ngoài Tẹo nói:

- Sao màý ở nõi với họ, tao nghĩ cũng hay.

- Hay lắm cũng như anh, tui để ý thấy lúc anh lấy vé lại, anh chùi nó rồi mới cất vô giỏ, vậy chớ tiền thằng chả đưa sao anh không chùi ? Anh ghét họ nhưng anh vẫn cần tới họ. Tui cũng vậy, phải ráng thôi, má tui bả nhận tiền rồi, tui trốn sợ bả ở tù.

- Ai dám thừa mà màý sợ ở tù. Đi Mỹ hay không là quyền màý mà.

- Chặc! Tôi nghĩ nát nước rồi, dầu gì tui cũng là vợ thằng Nghị ròm. Tui mà đi là ông già nó thừa tui ăn cắp đồ bỏ trốn liền. Ổng hăm rồi!

Tẹo bần khoản:

- Lô Lô! Bộ màý không thích đi Mỹ thật à ?

Lô Lô chớp lia chớp lịa đôi mắt hơi lồi trắng dã:

- Không! Phải chi có tiền, tui trả cho ông Thầu Quý rồi ở lại Việt Nam.

- Bao nhiêu lậ ?

Giọng Lô Lô thất vọng:

- Nhiều lắm, nghe đâu ông đưa má tui trước phân nửa, còn phân nửa qua bên khi làm đơn ly dị, thằng Nghị sẽ đưa tiếp.

- Nhiều mà là bao nhiêu ? -- Tẹo gần giọng hỏi lại.

Lô Lô cười:

- Anh này ngộ thiệt! Hỏi chi vậy ? Anh có cho tui được đâu mà hỏi hoài.

- Tao nghèo thiệt nhưng cũng cho mày được hai tờ vé số. Vái ông địa cho mày trúng độc đắc, lấy tiền trả người ta rồi ở lại buôn bán gì đó, còn ngon hơn đi qua bên mà sợ đủ thứ.

Thấy Tẹo lấy vé số ra, Lô Lô xua tay:

- Thôi đi ... Ông! Lờn mấy đồng mà cho khổng biết, tui hông lấy đâu.

Thầy bói nói tui số hồng nhan khổ lắm, để gì trúng độc đắc, nhận của anh cho uống tiền.

Tẹo cần năn:

- Con nhỏ này kỳ. Hồi đó tao bán đậu phộng với hột bí rang, đêm nào về ngang nhà mày cũng hỏi có bán ế hông, cho mày xin cái ế. Tao nhớ lần nào mày xin, tao cũng cho hết. Lúc đó tao còn khó khăn hơn bây giờ nhiều. Cầm lấy đi Lô Lô! Vé tao bán hên lắm. Biết đâu mày trúng độc đắc.

Nhìn cánh tay khèo móng chim của Tẹo, Lô Lô thấy tội quá, dầu sao Út Tẹo cũng từng thân thiết với cô ... Không nỡ chối từ, Lô Lô miễn cưỡng:

- Vậy thì đưa đây! Nếu trúng tui với anh chia hai. Chịu tui mới nhận.

- Ờ! Chia mấy cũng được. Mày nhớ vái ông địa phụ tao nhé. Thôi tao đi à!

Co ro trong chiếc áo mưa, Tẹo bước đi nhẹ tợn, anh có cảm giác như con bé Lô Lô đã trúng số rồi không thôi.

Lấp lánh mưa bay

Chương 18

Trúc ngồi dán mấy tấm tranh vẽ chuẩn bị cho tiết hội giăng của Bảo Hân mà cứ tùm tùm cười một mình khi nghe bọn trẻ nói chuyện với nhau.

Con bé Hoài Phương nãy giờ cứ theo chọc Thúy Vi:

- Vi là vi trùng. Vi là vi trùng.

Thúy Vi ngồi làm thinh, lâu lắm nó mới rụt rè lên tiếng:

- Không phải! Vi là Thúy Vi.

- Phải, Vi là vi trùng. Ghê quá, hông ai thèm chơi ... Vi là vi trùng ...

Thằng Lễ Trí đang chơi xây dựng gần đó xen vào bênh vực:

- Nó m...à là v...i trù ...ng... thì mày là ... si ... đa, ma túy, x...ì ... k...e.. hiêm ... họ ...a của mọ ...i nhà, mọ ...i người.

Không nhin được, Trúc cười thành tiếng, cô gọi:

- Lễ Trí, ai dạy con vậy ?

- Con c...oi t...i vi ... c...ó con ma... t...úy ... ở tr...ở ...ng.

Trúc lắc đầu:

- Đúng là học trò của Bảo Hân! Đến cà lăm mà cũng mồm mép.

Hoài Phương! Không được chọc bạn nữa nghe chưa ?

Cúi xuống làm tiếp công việc của mình, Trúc bỗng thoáng thấy như có người ngáng ngay cửa lớp.

- Xin lỗi ...

Đứng vội dậy Trúc bước ra:

- Chị muốn tìm ai ?

Người phụ nữ trẻ mỉm cười thân thiện:

- Tôi muốn thăm cháu Thúy Vi. Tôi là dì nó ở xa, đi công tác ngang ...

Nghe đến tên mình Thúy Vi ngược lên nhìn. Thấy con bé không biểu lộ mừng vui gì cả. Trúc cũng làm lạ, nhưng nhớ lại tính con bé vui buồn gì cũng dấu kín trong lòng như bà cụ nên cô nói:

- Cháu Vi ngồi kia! -- Rồi nhận ra hình như người xưng là dì lơ lơ tìm kiếm con bé, Trúc ngạc nhiên:

- Nó mặc áo đầm xanh đó! Chị không nhận ra à ?

Giọng người phụ nữ hơi nghẹn lại:

- Không! Tôi đi xa khi cháu Vi mới thôi nôi. Tội nghiệp! Trông nó ốm yếu quá.

Quay lại nhìn Trúc, cô ta ngập ngừng như van xin:

- Tôi có thể đưa cháu đi chơi mát chút được chứ ?

Nhìn gương mặt đẹp có nhiều nét giống Thúy Vi, nhất là ở đôi mắt, Trúc hơi xiêu lòng, nhưng cô vẫn lắc đầu từ chối.

- Chị thông cảm, nội quy trường tôi hơi khó, ngoài cha mẹ, ông bà và người thân đưa rước hàng ngày mà giáo viên biết mặt ra, chúng tôi không dám giao trẻ cho ai khác.

- Vậy tôi ngồi chơi với nó ngoài ghế đá một chút chắc được ?...

- Vâng! Giờ này là giờ chơi tự do, chị cứ trò chuyện với nó. Con bé này ít nói lắm! Nó thích ngồi một mình không thôi.

Ngoắc tay gọi Thúy Vi đến, Trúc dặn dò:

- Ngồi với dì ngoài ghế đá, không được đi đâu nghe chưa Vi.

Người phụ nữ ngồi xuống nhìn con bé rất lâu. Thúy Vi cũng yên lặng ngó trả lại rồi chậm chạp theo người đi bước ra ghế đá. Đúng là hai dì cháu đang làm quen nhau! Trúc lắc đầu ái ngại rồi tiếp tục phần việc của mình.

Bảo Hân dự giờ ở lớp Huyền Sương đã xong, cô về lớp mình. Thạch Thảo bước vào theo, mồm lách chách:

- Con Sương bữa nay bị tổ trác hay sao mà ăn nói thấy cười thiệt.
- Tổ nào mà trác, tại Sương có tật nói không đầu, không đuôi, không rõ ràng quen rồi!

Thạch Thảo ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Ha! Ha! Ha! Bà Trúc biết nó dạy sao hông. Trời ạ! Tui cố nín để đừng cười mà nín không được. Thật học trò của nó cũng bộp chộp y chang cô giáo.

Nín cười để thử, Thạch Thảo nói tiếp:

- Không biết khi dạy mọi lúc mọi nơi, nó dạy như thế nào, mà hồi nãy nó chỉ vào con cua hỏi: Đây gọi là gì ? Thì học trò dơ tay trả lời: Thừa ... mu, cô!

Trúc cũng phì cười khi nghe Thạch Thảo kể. Nhìn Thảo đang hả hê, cô nhỏ nhẹ:

- Cười vừa thôi! Tới phiên mình dạy thế nào cũng có sơ xuất, thiên hạ lại cười lại.

Nhún vai đầy vẻ tự tin, Thảo nói:

- Dễ gì Thảo này để cho thiên hạ cười. Nói thật, khi lên một tiết hội giảng, mình chuẩn bị cả tháng, giáo án nằm trong đầu, điệu bộ diễn xuất nhuần nhuyễn còn hơn diễn viên. Lúc đó là thầy trò mình như đang trình diễn một tiết mục văn nghệ cho mọi người xem thôi, xem rồi chỉ còn việc vỗ tay tán thưởng chứ không còn biết chê ở điểm nào, vì tất cả đều hoàn hảo.

Bảo Hân mỉm cười nhìn Trúc, cô hơi nheo mắt ngầm thách thức thái độ huênh hoang của Thạch Thảo:

- Nghe chị Thảo nói em thấy rõ phần thưởng giáo viên đạt điểm cao nhất đợt thi này về tay chị rồi.

Thạch Thảo đẩy đưa:

- Chưa chắc đâu! Bảo Hân chưa dạy mà, làm sao chị dám chủ quan.
- Em mà nhằm gì! Hồn vía còn lạc ở đâu đâu, thi cho có phong trào vậy thôi.

Nghe Bảo Hân nói vậy, Thạch Thảo tính toán:

- Huyền Sương coi như rút đài rồi, nghĩ tiếc cho nó, công anh Triều vẽ hình đẹp ời là đẹp mà dạy như hạc. Còn Hân, Mai Chi, Hồng Hạnh với chị. Mỗi đứa ráng một chút thi cho vui, chứ ham gì cái giải

nhất đó.

Nói đi cũng Thạch Thảo, rồi nói lại cũng Thạch Thảo:

- Có điều nghĩ tới công anh Triều xung phong làm cho mình cái ti vi, mà dạy không có hạng, sợ ảnh buồn, tội ảnh ...

Trúc trề môi:

- Nó không buồn bã chuyện vợ vẫn đó đâu, đàn ông mà, người ta làm dùm rồi thôi, chỉ có người ... nhờ mới nhớ tới hoài ... cho khổ.

Thạch Thảo gượng cười không thêm ngó Trúc:

- Thôi! Mình về lớp nghe Hân.

Đợi Thảo đi khuất, Trúc mới lên giọng:

- Về đâu về cho rồi, thấy điệu bộ hí hửng khi thấy người khác rút đài của nó mà chị bức. Hai đứa nó thân nhau là thế, bây giờ thì như chó với mèo.

Rồi Trúc ngậm ngùi:

- Nghĩ cũng khổ, trong ngôi trường kín cổng cao tường, chín mươi chín phần trăm là phụ nữ, có hơn phân nửa chưa chồng này bỗng lọt tọt xuất hiện một gã đàn ông cho rộn ràng nhiều chuyện.

Bảo Hân thấy hơi nhột khi nghe Trúc nói vậy. Cô thẳng thắn:

- Chị không quơ luôn cả em vào cái nhóm hơn phân nửa chưa chồng ấy chứ ?

- Nếu muốn, em có thể tách riêng ra và đứng một mình như từ trước tới giờ em vẫn một mình. Ý chị chỉ ngậm ngùi khi thấy tuổi tác và thời gian cứ qua vun vút, mà lòng khao khát yêu rồi được yêu ở mỗi người lại bất tận, khó ai được đáp ứng như ý muốn. Thời gian giành cho công việc, thời gian ở trường tính ra hơn tám tiếng, thời gian vui chơi không có, giao tiếp không có, bạn bè ở đâu mà ra, rồi tình yêu ở đâu mà tới.

Bảo Hân mai mỉa:

- Lẽ ra chị qua công tác bên Phụ nữ thì hay hơn ngồi đây nghĩ lung tung, thắc mắc đủ thứ.

Trúc cười cười:

- Bên đó cũng toàn các bà không chồng chuyên lo việc thiên hạ. Mà chuyện gì chớ chị thấy "Chuyện chồng con khó nói lắm em ơi". Trên thế giới làm gì có nước nào đầu tư kinh phí vào việc lo cho phụ nữ khỏi ế chồng. Chịu thôi! Đôi lúc chị tin vào duyên số cho khỏi đau lòng.

Bảo Hân càu nhàu:

- Dẹp chị đi cho rồi! Bố con bé Mỹ Nga leo đẹo theo hoài, chị không ưng, ở một mình rồi lý sự cùn.

Nhìn ra sân trường, cô ngạc nhiên:

- Chị Trúc! Con bé Thúy Vi ngồi với ai vậy ?

- À! Dì nó! Buồn cười thật, dì ghé thăm cháu mà không biết mặt, cứ ngỡ đi tìm.

Bỗng dưng cô quay ra nhìn lần nữa cái dáng gầy gầy đang ôm con bé Vi vào lòng.

- Phải dì nó không đó ?

- Sao lại không! Mặt giống như cắt mà để qua. Con bé Vi giống mẹ.

Hân hỏi:

- Chị biết mẹ nó không ?

- Ờ không! Mấy năm liền toàn thấy ba nó đưa đón. Có thấy cũng thoáng qua thôi!

Bảo Hân bặm môi ray rứt:

- Anh Triều mở cổng cho chị ta vào à ?

- Đâu có! Sáng nay nó đi học cái gì đó, chị nào thấy mặt mũi nó đâu.

Bảo Hân nhanh chóng quyết định:

- Chị đem Thúy Vi vô và nói với dì nó tới giờ học rồi. Em muốn ôn kiến thức cho học trò để chuẩn bị hội giảng.

Trúc gật đầu, bước tới bên ghế đá. Hân không biết Trúc nói gì mà dì của Thúy Vi dắt con bé bước vào lớp. Bảo Hân ngênh mặt lên như sẵn sàng đối phó khi thấy cô ta đẹp quá. Vẫn là đôi mắt đen to của Thúy Vi, nhưng đôi mắt này thăm thẳm, sâu lắng, sống động vô cùng, chính nó làm Bảo Hân thấy ở người phụ nữ này có nét quyền rũ và hấp dẫn thật kỳ lạ. Trái tim Hân đập liên hồi khi nghĩ Triều đã từng đau khổ vô cùng vì người đàn bà này.

- Xin lỗi đã làm phiền các cô. Bây giờ tôi gởi trả lại Thúy Vi. Cảm ơn các cô rất nhiều.

Hân mỉm cười xã giao, cô ngọt ngào:

- Tôi sẽ nói với anh Mẫn là dì ... gì kiểm thăm bé Vi ?

Đôi mắt đen to ấy hơi bối rối:

- Ồ! Cần gì phải nói lại hử cô ?

- Dạ cần chứ, vì các cháu hay kể chuyện ở lớp cho phụ huynh nghe. Giáo viên phải nắm hết mọi sự việc mới giải đáp hết thắc mắc của cha mẹ các cháu, nếu không sẽ bị phản ảnh là không theo sát học trò ...

- Cô cứ nói ... có dì Năm ở Sóc Trăng ghé ngang thăm cháu rồi về ngay.

- Vâng! Tôi nhớ rồi.

Trúc tò mò nhìn theo người khách:

- Bộ em nghi không phải dì con Vi à ?

- Ờ! Em nghi! Chị nhớ đừng nói gì với anh Triều về bà dì Năm con Vi

nhé.

- Sao kỳ vậy ?

- Bữa nào rảnh em kể chị nghe, bây giờ để em dạy lại mấy bài hát cũ một chút.

Nhìn Triều ngồi trầm ngâm bên chiếc thuốc kiêu quên trời quên đất và quên cả có cô đang ở kế bên, Bảo Hân hơi tự ái. Cô vờ đứng dậy:

- Em về à nhe.

- Sao lại về. Còn sớm lắm mà. Lại đây ngồi với anh.

Hân nghiêng nghiêng đầu nhõng nhẽo:

- Em ghét cái điệu thuốc trên tay anh.

- Anh vứt nó ngay tức thời.

- Em ghét cái vẻ suy tư khó hiểu của anh.

Triều cười cười:

- Thì em phải làm sao cho anh đừng như vậy nữa.

Hân phụng phịu:

- Anh không tự vứt nó đi được sao ?

- Được chứ, nhưng anh chưa muốn.

Đứng dậy, Hân nói như gần khóc:

- Nếu vậy em về là phải rồi. Anh đâu cần tới em.

Đợi Hân ngoe nguẩy bước ngang chỗ mình ngồi, Triều mới vươn tay ôm cô lại. Giọng anh trầm xuống:

- Đừng bỏ anh một mình những lúc như vậy.

Tựa đầu vào vai anh, Hân bỡ ngỡ:

- Có chuyện gì vậy Triều ?

- Không! Không có chuyện gì hết. Nhưng tâm hồn con người rắc rối lắm. Anh cũng vậy. Đôi khi anh sợ ở một mình.

- Anh đi đâu từ sáng đến tận giờ tan học, về tới lại ngồi như mất hồn.

Nhớ tới người dì của Thúy Vi, Hân lo lắng:

- Phải có chuyện gì xảy ra. Em linh cảm là anh đã gặp ...

Triều để tay lên môi Hân ngăn cô lại:

- Gặp ai ? Sáng nay học xong anh ghé tạt về nhà. Anh gặp anh

Cường, ngồi nói chuyện với anh cả buổi mới té ra nhiều chuyện làm ăn lý thú mà với khả năng mình, anh tin anh sẽ làm được.

Bảo Hân ngập ngừng:

- Ý anh muốn đề cập tới việc mở cơ sở sản xuất đồ chơi phải không ?

Triều gạt đầu, giọng phẩn chấn hẳn lên:

- Anh không mơ ước gì cao xa, to lớn. Anh thích có một cơ sở sản xuất những đồ chơi do anh thiết kế. Với những mẫu mã tự anh sáng tạo, cô vợ bé bỏng của anh tha hồ dạy, đám con nít mẫu giáo tha hồ

chơi. Rồi con của mình nữa. Nó sẽ làm quen với đồ chơi từ trong bụng mẹ, mới tưởng ra thôi mà đã mê ...

Lấy đuôi bím tóc quẹt vào mũi Triều, Hân cười trêu anh:

- Ước mơ anh không cao xa, to lớn nhưng hơi tham. Hiện thời vợ cũng chưa có, cơ sở cũng còn nằm ở đâu đâu mà đã sướng mê khi nghĩ tới con. Xấu thật!

- Anh đã ba mươi mà chẳng có gì trong tay. Tội bạn anh vợ con hạnh phúc, nhà cửa xênh xang, xe cộ bóng loáng. Còn anh vẫn chưa làm được gì có ích cho mọi người. Suốt mấy năm rông với bao nhiêu nghề ngỗng linh tinh, anh gần như phí tuổi trẻ và thời gian vô ích.

- Tại anh chưa bắt đầu thôi. Em lại nghĩ chính những nghề ngỗng anh cho là linh tinh đó là vốn sống thực tế cho công việc của anh sau này.

Triều có vẻ nghĩ ngợi:

- Ba anh coi bộ tán đồng ý kiến của anh, ông không nói nhiều mà chỉ ngắn gọn quyền hành đưa ra một câu như quyết định. "Tính toán đâu đó cụ thể coi như thế nào, rồi gia đình lo cho".

Bảo Hân reo lên:

- Vậy thì hay quá!

Triều nghiêm mặt:

- Anh thấy chẳng hay chút nào! Anh ngán ngẩm khi nghĩ mình sẽ lại rơi vào vòng kèm tỏa mà mình đã thoát ra bấy lâu nay, nếu anh đồng ý cho gia đình đầu tư vào công việc anh đang tính toán gầy dựng.

Anh không muốn ba anh nghĩ rằng cuối cùng anh cũng phải quay đầu về nhờ vả gia đình ...

- Sao anh lại suy ra như vậy cho khổ ? Bắt đầu công việc lớn có gia đình hỗ trợ là tốt, em cho rằng anh cố chấp với bác trai trong khi bác luôn lo lắng cho anh, bác khổ vì anh đã bướng bỉnh làm trái ý bác, để tới ngàn ấy tuổi vẫn trắng tay.

- Đủ rồi Hân!

Triều hậm hực nạt ngang làm cô ngớ ngàng. Hân chưa kịp hiểu vì sao thì anh đã nói bằng giọng thật gay gắt:

- Không ai biết rõ ông bố bằng đứa con, em từng nói như vậy, bây giờ em quên rồi sao ? Anh đâu phủ nhận tình thương yêu của ba mình. Nhưng anh không phải là đứa trẻ, cũng không muốn mình là đứa trẻ luôn được đặt để trước sự sắp xếp của người lớn. Em từng nghe anh nói như vậy nhiều lần rồi mà! Sao em lại khuyên anh nên làm theo ý ba mình.

Hân bướng lên, cô đứng phắt dậy:

- Em chẳng khuyên anh như vậy bao giờ. Em chỉ thật lòng nói điều

mình nghĩ. Anh cho là anh đúng hay sao, nếu anh từ chối sự đầu tư của gia đình, anh sẽ lấy đâu ra vốn để mở các cơ sở trong mơ ấy.

- Anh còn bạn bè, họ sẽ cho anh vay vốn.

Ngờ vực nhìn Triều, Hân hỏi tới:

- Bạn bè ở đâu, sao em không hề nghe anh nhắc đến ? Nhắm họ sẵn lòng không khi anh chưa có một cái gì làm cơ sở để họ tin hết.

Bị Hân dồn vào thế bí, Triều bực dọc:

- Những lúc như vậy anh luôn cần có em, nhưng đâu phải để bị em tấn anh tới chân tường bằng những câu hỏi thách thức như thế này. Lẽ ra em phải động viên, khích lệ anh chứ Hân.

Im lặng một chút Hân nói:

- Em là người thành thật, em không thích nói dối. Em đâu thể động viên anh bằng lời suông trong khi anh chưa có gì cả. Điều cần thiết nhất là anh phải thực tế. Anh vẫn có thể nhận vốn từ gia đình, kèm theo những điều kiện tự do, độc lập gì đó ... vân ... vân ... do anh yêu cầu mà Triều.

- Nhưng anh không thích như vậy.

- Anh thật cố chấp!

- Có lẽ em nói đúng!

Triều ngồi tựa lưng vào gốc cột bên kia, hai chân hơi duỗi ra trên hành lang, trông anh cô độc làm sao! Hân ngồi ở gốc cột bên này, chống tay dưới cằm buồn rầu ... Cô yêu người đàn ông nào tính khí cũng thất thường, lạ đời hết.

Thuần bất chấp mọi thứ, làm việc miễn là nhiều tiền thì tốt. Với anh tất cả được tính ra bằng tiền. Tình yêu, hôn nhân, danh dự, sự nghiệp đều được mua bằng tiền. Anh tỏ vẻ tự hào chớ không ngượng ngập dấu diếm ai điều đó hết.

Triều thì khác hoàn toàn. Ở anh lòng tự trọng, tự cao choán lĩnh hết thảy. Anh là người đàn ông ngạo nghễ không muốn bị khuất phục bởi ai dù đó là cha mình, chính vì vậy nên anh sống hơi tùy thích, coi rẻ đồng tiền hơn tình yêu và danh dự, chính vì vậy đến từng tuổi này anh vẫn còn lận đận, lao đao. Anh như con thuyền căng gió không neo, không bến. Hân lo lắng băng khuâng ... Biết mình có đủ sức làm một bến đỗ hay không ? Biết anh có cần một bến đỗ hay không ? Đến ngồi kế bên Triều, cô dịu dàng gỡ diều thuốc trên môi anh vớt ra bãi cỏ, Hân nhìn thẳng vào đôi mắt rất đàn ông của Triều và nghe anh đều giọng:

- Em nhìn anh và đang so sánh anh với ai đó ... ? Em chợt nhận ra anh chỉ là gã nông cuồng nhưng dở ẹt. Và em hối tiếc ?

Không trả lời Triều, Bảo Hân hỏi lại:

- Anh cũng đang nhìn em rồi so sánh em với Thúy Vũ chẳng hạn. Anh cũng chợt nhận ra em vụng về, không giống chút nào với người con gái anh từng yêu. Và anh chán nản ?

Hân thấy Triều hơi nhú mày, anh nhắm mắt lại mệt mỏi. Nếu như anh là Thuấn và nếu như cô là Bảo Hân hồi đó, chắc cô đã giận lấy bỏ về rồi. Nhưng Triều khác Thuấn một trời một vực, anh chưa bao giờ làm cô giận cả, với lại tính Hân bây giờ cũng đằm rồi, cô không mỗi chút mỗi hờn nữa, cô thích nhường nhịn và lo lắng, chăm sóc Triều hơn là thích anh chiều chuộng mình. Hình như Hân muốn chứng tỏ cô là người lớn chín chắn trong tình yêu. Khi đã yêu thật sự, người ta phải biết cùng nhìn về một hướng chứ ai lại đi nhìn vào mắt nhau để tìm những nhân ảnh còn sót lại của quá khứ như cô và cả Triều vừa rồi.

Đan tay mình vào tay Triều, Hân nhỏ nhẹ:

- Chiều nay hai đứa làm sao ấy! Nhất định là anh còn chuyện gì đó chưa nói hết với em.

- Sao tự nhiên em lại nhắc đến Thúy Vũ.

- Điều đó làm anh buồn à ?

- Không! Phải nói là điều đó khơi lại trong anh nỗi buồn xưa cũ thì đúng hơn.

Hân dọ dẫm:

- Nếu như bây giờ anh gặp lại chị Vũ thì anh sẽ xử sự thế nào ?

Triều tránh né câu trả lời:

- Đúng là chiều nay hai đứa làm sao ấy! Nói chuyện khác đi Hân. Hỏi những câu xa vời anh mệt óc quá!

Vừa tính buột miệng nói rằng "Không xa vời đâu vì Vũ đã xuất hiện rồi!" Nhưng Hân kịp im lặng, cô chợt lo thắc thỏm khi nhận ra rằng Triều vẫn cố giấu cô tình cảm của anh đối với Thúy Vũ. Cô ta đã đến đây, và đã đi về đâu tận Sóc Trăng như lời cô ta nói (chớ không phải là dì Năm nào của Thúy Vi cả). Nhưng ai dám chắc rằng Thúy Vũ sẽ không trở lại, và nếu cô ta trở lại, ai dám bảo đảm rằng Triều sẽ tro như đá, vững như đồng khi nhìn thấy người yêu xưa cũ của mối tình đầu đời.

Hân lo lắng nhìn anh, tay anh vẫn đan vào tay cô ấm áp ân cần, nhưng hình như cô cảm nhận có chút gì đó hờ hững không nồng nàn, âu yếm như mọi ngày. Làm sao cô dám chủ quan nghĩ rằng Triều đã quên người xưa, khi anh bỏ ra hàng tháng trời mày mò nghiên cứu sáng tạo từ chiếc xích đu chiều dọc, rồi hơn hờ bé con bé Vi lên ngồi để không phải lo nó sẽ té nữa ... Mọi người cho là Triều yêu trẻ con nên mới làm được việc đó, riêng Hân, cô nghĩ rằng

anh yêu riêng con bé Vi thì chính xác hơn.

- Anh nghĩ chị Bích có thể giúp anh.

Đang chìm đi trong những suy nghĩ làm lòng đau nhói nhói, Hân ngỡ ngác khi nghe lời không rõ đầu đuôi của Triều. Cô hỏi:

- Chị Bích ? Anh muốn nói giúp cái gì ?

Triều có vẻ khó chịu khi nghe cô hỏi, anh chặc lưỡi:

- Chậc! Thì giúp việc làm ăn chứ chẳng lẽ giúp việc tìm một người yêu, em không quan tâm tới những lo nghĩ của anh hay sao ấy.

- Có chứ! Nhưng em chẳng hiểu chị Bích sẽ giúp mình bằng cách nào.

- Chỉ là Hiệu trưởng, chỉ quen các hiệu trưởng khác trong các buổi họp ở phòng ở sở. Anh sẽ đề nghị chị Bích giới thiệu sản phẩm mà anh đã làm cho trường mình với các trường bạn. Nếu họ vừa ý mình sẽ làm gia công theo đơn đặt hàng, theo anh biết đa số các trường mẫu giáo đều thiếu đồ chơi và các mẫu mã đồ chơi. Đầu tiên có thể giới thiệu một số mẫu xích đu, đu quay mà anh đã có mẫu.

Bảo Hân đại dốt nói chen vào:

- Em lại tưởng anh chỉ làm cái xích đu dọc duy nhất cho bé Thúy Vi ngồi chứ.

Đang hứng khởi với tính toán của mình, Triều sa sầm mặt xuống:

- Biết đến chừng nào em mới hết tật ghen tuông hả Hân ? Em nghĩ anh làm cái xích đu đó vì Thúy Vi sao ? Anh nói thật, nếu đứa bé té hôm trước là Lễ Trí hay Hoài Phương anh vẫn làm chiếc đu dọc đó.

Tất cả những món đồ chơi anh làm đều xuất phát từ tình cảm rất chân tình và trong sáng chứ không hề ích kỷ như ý nghĩ của em.

Thật khổ ghê! Đang nói chuyện làm ăn em lại đâm hơi kéo qua ba chuyện ghen tuông.

Nghe Triều nhắc đến Lễ Trí là cháu của Thuấn, rồi cả Hoài Phương là cháu của Định, Hân hơi ngượng, cô biết anh thầm trách cô lòng dạ đàn bà chật hẹp đó thôi! Thù ra với nỗi ân hận, Hân muốn đi đâu cho rồi, nhưng đôi chân cô cứ ì ra một chỗ. Triều cầm tay cô áp vào má mình:

- Anh yêu em! Anh từng đau đớn khổ sở biết bao nhiêu khi nghĩ rằng mãi mãi anh không được có em. Bây giờ có em, được em yêu và được yêu em rồi, anh điên dại gì nghĩ đến ai khác.

Giọng Triều nghiêm trang khác thường:

- Anh yêu em! Em tin không ?

Hân thốn thức gật đầu. Đây là lần thứ nhất anh nói yêu cô, điều đó làm cô xúc động. Hai người đến với nhau tự nhiên vì đã hiểu nhau, nhưng Triều chưa bao giờ ngỏ lời yêu kể cả những lúc anh khát khao hôn như nuốt lấy môi cô, hay nhẹ nhàng nâng niu hôn từng nụ nhỏ

lên trán, lên má, lên mắt cô. Hân tấm tức:

- Em nghĩ mình không xứng với tình yêu của anh, chính vì không xứng nên em luôn khổ sở vì lo lắng ngày nào đó anh lại bỏ em.
- Đừng nghĩ như vậy! Với anh, yêu không phải chỉ nói bằng lời và cũng không phải là chuyện đùa chơi qua đường, anh muốn tạo một cuộc sống ổn định cho hai đứa, anh muốn em tin tưởng và không mặc cảm với bè bạn, gia đình vì người mình yêu là một gã gác cổng. Điều anh lo nghĩ nhiều nhất hiện nay là việc tìm hướng đi cho tương lai. Anh muốn được đóng góp khả năng công sức của mình một cách tích cực hơn, vì suốt mấy năm ròng anh sống thờ ơ quá, anh gần như vô trách nhiệm với đời.

Ngẫm nghĩ một chút, Triều nhếch môi:

- Nếu không được hoà nhập vào thế giới trong sáng của trẻ thơ, nếu không được ở môi trường mà mọi người xung quanh luôn cần tới mình như ở đây, có lẽ anh đã là người khác mất rồi!

Hân tựa đầu vào ngực Triều, cô nhấn mạnh:

- Ở đây mọi người cần anh, nhưng anh phải nhớ em là người cần nhất!

Anh cười:

- Anh cũng mong là như vậy. Vì anh luôn cần có em bên đời.

Nhìn Triều, Hân nhắc nhở:

- Ngày mai anh gặp chị Bích và nói ý định này với chị xem sao. Em hy vọng chị ấy có thể giúp được ... mình.

Nheo mắt Triều trêu cô:

- Còn anh, anh hy vọng em đừng ghen, khi thấy anh cho ra đời hàng loạt kiểu xích đu khác nhau.

Hất bím tóc qua một bên Hân trả đũa:

- Lúc đó em lo chóng mặt với ba mớ xích đu của anh, làm sao mà dám ghen!

Nhìn đồng hồ cô nói nhỏ:

- Em phải về, để mẹ chờ cơm tội nghiệp.

- Dạo này bác trai vẫn vắng nhà suốt hả Hân ?

Buồn buồn, cô đáp:

- Vâng! Và em không biết làm sao cho mẹ đỡ khổ. Em luôn bị dằn vặt khi nghĩ rằng em là người trực tiếp gây ra mọi đổ vỡ trong gia đình.

Triều an ủi:

- Em không nên nghĩ vậy, vì khó có ai sống hai mặt được suốt đời, bác trai cũng thế, không lẽ bác giữ mãi được bí mật của mình sao ? Cô nhân tình chó đâu phải con búp bê đâu mà có thể cất vào tủ kiếng. Sao em không tính tới chuyện sẽ gặp và nói chuyện với bác.

Không dấu được sự hốt hoảng, Bảo Hân lo sợ:

- Gặp ba em à! Để nói về chuyện của mình hả ?

Nhìn cô đầy thương xót, Triều lắc đầu:

- Đâu có! Anh chỉ nghĩ đơn giản là nếu em chịu khó gặp bác để xin lỗi, để năn nỉ về hành động hăm dọa trước đây của em rồi thừa cơ hội van xin, ỉ ôi, mong mỗi bác trở về với bổn phận với trách nhiệm, biết đâu bác trai sẽ nghĩ lại.

Thở dài, Hân nói:

- Không dễ như vậy đâu! Ba em chỉ nghĩ lại khi con nhỏ Thực Như bỏ ông.

Giọng Triều vẫn lạc quan:

- Vậy thì em đi gặp Thực Như. Nếu anh nhớ không lầm, thì chưa bao giờ em gặp Thực Như, kể từ lúc em biết cô ta quan hệ với bác trai.

Hân dẫn đo:

- Đi gặp Thực Như! Mới nghĩ tới thôi em đã thấy khó chịu và chẳng thú vị chút nào.

- Đây có phải là chuyện ghé thăm bè bạn cũ bình thường đâu mà thú vị hả Hân.

Gượng gạo cười, Hân chua chát:

- Em hiểu! Giống như đi đánh ghen dùm mẹ.

- Anh không cho là sự việc tệ như vậy. Nhưng anh cứ suy nghĩ nếu anh là em, anh sẽ hành động ra sao để gia đình không đi đến chỗ tan vỡ hoàn toàn. Chúng ta phải vớt vát những gì còn giữ được rồi hàn gắn lại, vẫn hơn để tan nát, trôi dạt.

Hân lắc đầu:

- Em chán quá Triều à! Dù bây giờ em đã khôn ra để không tô hồng, bôi xanh cuộc đời, không thần tượng hóa bất kỳ ai, nhưng em vẫn không thể hết căm hận ba mình. Ba thừa biết em khổ vì vừa mất Thuấn, vừa phải chịu đựng sự im lặng đối trá, sống hai mặt như ba cho trong nhà yên ổn, nhưng ba vẫn thần nhiên xem đó là hậu quả việc làm của em. Cũng có thể bây giờ ba bấp cháp, ông sống trọn vẹn cho ông chứ không còn nghĩ gì tới gia đình nữa. Em đuối sức rồi, em không biết phải làm sao đây!

- Hay là Hân nói thật cho anh Lâm và chị Quỳnh biết, cả ba anh em sẽ bàn tính.

- Anh Lâm sẽ mắng như tát nước vào mặt em. Ảnh nóng tính lắm!

- Nhưng em sẽ nhẹ nhõm khi đã được người thân chia sẻ nỗi khổ của mình.

Giọng Hân ray rứt:

- Khi vui muốn hưởng trọn một mình, nay khổ lại muốn chia đều.

Triều nghiêm nghị:

- Em nghĩ lần thân không giải quyết được gì hết, phải dứt khoát xem mình cần làm sao để thay đổi tình trạng hiện nay. Sự việc chỉ có thể, không còn gì để bàn luận, thở than hết!

- Em ước gì mình được mạnh mẽ như anh.

- Anh không mạnh mẽ đâu! Anh vẫn có những điểm yếu khi nghĩ tới ba mình. Anh rất thương ông nhưng anh không muốn bị đặt để theo ý ông. Từ giờ trở đi anh sẽ chứng tỏ khả năng mình qua công việc, cho ba anh hiểu, con trai út của ông không đến nỗi tệ. Bảo Hân! Anh mong em sẽ cố gắng làm sao đó cho gia đình em yên ấm trở lại.

- Em sợ khó được lắm Triều.

Nhìn đôi mắt tuyệt vọng của cô. Triều ân cần nói:

- Anh luôn luôn ở bên em. Chúng ta không thiếu được tình cảm của gia đình mặc dù đã có lúc ta khó chấp nhận cách sống, lối nghĩ của người lớn. Bây giờ em chưa đồng ý cách nghĩ của anh đâu, nhưng rồi em sẽ thấy lời anh nói là đúng.

Thấy Hân làm thinh, Triều tiếp:

- Chắc em cho rằng anh mâu thuẫn khi bảo gia đình là cần thiết nhưng chính anh lại từ chối việc giúp vốn của gia đình chứ gì? Anh không mâu thuẫn đâu vì với anh gia đình phải là chỗ dựa vững chắc về tinh thần, còn vật chất, tốt nhất ta nên tự lập.

- Em hiểu ý tốt của anh. Nhưng em không dám tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra khi em kể mọi việc cho anh Lâm và chị Quỳnh nghe. Em vẫn sợ anh Triều à!

- Không phải em sợ! Tại không có động lực thôi! Anh chẳng muốn nhắc chuyện cũ nhưng sao trước kia em lại dám gặp bác trai để làm một cuộc đối chất, thương lượng? Phải chăng động lực tình yêu làm em không còn biết sợ phải trái gì cả?

Chẳng ngờ Triều lại lôi chuyện làm tày trời ngày xưa của mình ra, Hân tái mét mặt vì giận:

- Em thành thật kể với anh những lỗi lầm cũ của mình để chứng tỏ lòng em đối với anh ra sao, chứ không phải để bây giờ anh lôi ra bắt bớ em. Mỗi người có hoàn cảnh sống riêng, nếu anh thấy khó chịu vì em bất hiếu với mẹ cha, ích kỷ với bản thân thì đừng yêu nữa.

Dứt lời cô bước vội xuống sân, Triều chụp tay cô lại:

- Em hiểu sai ý anh rồi.

Hân bướng bỉnh vùng ra:

- Cứ cho là như vậy đi! Nhưng em cũng phải về, chiều lắm rồi còn gì. Thở dài, Triều buông tay cho Hân đi. Anh nhìn theo cái dáng thanh thanh của cô ngồi trên chiếc xe và cho nó thả con dốc ngoài cổng mà

xót xa ...

Em vẫn còn là cô bé tự cao xúc nổi, em làm anh phải lo, phải khổ vì yêu em.

Lấp lánh mưa bay

Chương 19

Út Tọ đưa mắt nhìn căn phòng sơ sài, khiêm tốn của cơ sở sản xuất đồ chơi học đường rồi quay sang nhìn về tươi tắn, hớn hờ của Triều như ngằm thắc mắc ... Triều bật cười sảng khoái:

- Chú mày đang chê cơ sở bần hàn của anh chứ gì ?

- Em không chê nhưng thắc mắc ... sao nó trông trơn như vậy, đồ chơi nằm ở đâu cả rồi ?

- Cơ sở của anh "chiến đấu" lắm! Hàng làm ra bao nhiêu là xuất đi hết bấy nhiêu, không còn mẫu để trưng bày.

Út Tọ nửa tin, nửa ngờ:

- Thiệt hả ? Đắt dữ vậy sao ?

- Thiệt! Nhưng không có đắt.

- Ủa! Là sao chứ ?

Triều gãi gãi đầu:

- Là ít vốn quá, làm ra cái nào giao ngay cái đó để lấy vốn lại. Bán mất cái Honda rồi mà chưa thấy gì hết ráo.

Tọ tiếc rẻ:

- Anh bán xe thật à ?

- Thật!

- Rồi sao chờ Bảo Hân đi chơi ?

Triều xua xua tay:

- Hỏi câu lẩn thẩn quá! Không có Honda thì đi xe đạp. Mà dạo này anh bận rồi mù lên thời gian đâu để đi chơi. Anh còn ở trong trường này, nhưng hết làm bảo vệ rồi!

Út Tọ lại lặp lại câu hỏi:

- Thiệt hả ?

Triều lừ lừ:

- Hỏi một lúc ba lần "Thiệt hả"! Tự ái dồn dập rồi nhé! Bộ anh hay nói ... không thật lắm hay sao Út Tọ ?

Hấp háy đôi mắt, Tọ phân bua:

- Đâu phải! Tại em mới không vào trường nửa tháng, mà anh có

nhiều thay đổi quá, cái miệng em vì mừng nên cứ hỏi thiệt hả, thiệt hả, chứ em đâu có ý nghi ngờ anh ... Ủa! Vậy bây giờ ai làm bảo vệ ?

Triều nói:

- Trường hợp đồng thuê người khác rồi. Anh bây giờ phụ trách cơ sở này.

- Ông chủ hả ?

Cười cười Triều lắc đầu:

- Cũng làm công. Nói đúng hơn là anh và công đoàn trường cùng chung vốn, mà vốn của anh một thì họ đến bảy tám. Trên danh nghĩa mình y như ông chủ, thật ra mình là kẻ làm công vì ít vốn quá, hàng mình làm ra mới ở bước giới thiệu thôi chứ chưa được ở mức công làm lời nữa.

- Rồi anh ăn ở luôn nơi đây à ?

Triều nhún vai:

- Đây chỉ là chỗ làm việc, còn anh vẫn chỗ cũ.

Tạo kêu lên:

- Xưởng gì chật chội quá vậy, làm sao mà làm! Rồi đồ nghề đâu, em không thấy ?

- Cất hết vào trong rồi! Ở đây đâu có bảo đảm.

Tạo đưa mắt quan sát lần nữa cái "cơ sở sản xuất đồ chơi học đường" của giám đốc Triều.

Dở ẹt như Tạo nhìn vào cũng biết đây là cơ sở dạng ăn theo trường học. Địa điểm nằm ké trong góc khuôn viên trường, sát bức tường rào cũ kỹ cao ngất ngưỡng. Người ta đã đập một phần tường để khai sinh cơ sở này. Nó nhỏ bé, nghèo nàn nằm gần như lọt thõm bên trong.

Tạo lo lắng rất thiệt thà:

- Nhắm làm có ăn không ? Sao em thấy eo xèo quá vậy ? Lúc trước nghe anh tính em tưởng ...

- Em với Bảo Hân nói chuyện y như nhau. Toàn làm người ta thêm chán đời! Anh nói thật, nếu có nhiều vốn mọi việc sẽ khác đi ngay.

- Nhiều, mà là bao nhiêu ?

Triều không trả lời. Anh bắt qua chuyện khác, sau khi đã xua tay như muốn nói với Tạo đừng hỏi nữa ...

- Nửa tháng nay em làm gì mà không ghé vào chơi ? Anh trông, còn Hân thì hỏi em đâu, anh chẳng biết đường trả lời. Xe thì bán rồi, lấy đâu tới nhà em chứ!

Xúc động vì Triều và cả Hân đều quan tâm tới mình. Tạo lỏn lỏn cười như người biết lỗi:

- Em đi Núi Bà hết ba bốn ngày, về bệnh rề rề, chỉ bán vòng vòng gần nhà, đâu có đi tới đây nổi.

Triều vờ ngạc nhiên:

- Trời đất! Rửa tội trong nhà thờ rồi mà lại đi Núi Bà. Kỳ cục vậy, rồi ai chứng cho em ?

- Có sao đâu! Năm nào em lại không đi. Cầu may mà anh. Linh thiêng lắm! Biết đâu Bà độ cho em trúng vài tờ độc đắc, em cho anh làm vốn liền, em dám hứa như vậy đó!

- Nếu được như vậy thì số anh Bà cũng độ, chứ đâu chỉ riêng em. Biết Triều chọc quẻ mình, Tẹo hỏi ngay qua người anh vẫn quan tâm:

- Bảo Hân dạo này ra sao hả anh Triều ?

- Vẫn bình thường chứ có sao đâu ? Anh không hiểu lắm câu hỏi của chú mày!

Tẹo ngần ngừ:

- Tại anh rầy: em với cô ấy nói chuyện y như nhau nên em nghĩ hai người chắc lại hờn dỗi gì rồi. Nhất là chiều nay vào đây em thấy anh có mỗi một mình, đã vậy lại hơi quạu quọ.

Triều nhú mày nhìn ra đường. Góc phố này vắng người qua lại, điều đó làm cái cơ sở của anh càng quạnh quẽ hơn, và càng làm tâm hồn anh đơn côi hơn. Anh thấm thía cảm nhận rằng cuộc đời vẫn còn hờ hững với anh. Nếu không muốn nói thiên hạ không ai quan tâm đến cái cơ sở ... vì sự nghiệp trăm năm trồng người của anh.

Ngồi đây nhìn các sinh hoạt đều đặn diễn ra mỗi ngày, Triều mới thấy mọi sinh hoạt đó như không liên quan gì tới cái cơ sở mà anh từng tuyên bố rằng: Có một không hai ở thành phố này. Lòng tự hào, niềm hãnh diện của một ông ... giám đốc dần dần xui xuống. Triều bắt đầu bức bối mỗi khi có ai quan tâm bày tỏ sự lo lắng cho công việc anh đang tiến hành. Mà người quan tâm nhiều nhất là Bảo Hân. Cô hay đặt những câu hỏi chứng tỏ cô không tin tưởng vào những điều mà chính cô trước đây cũng đặt nhiều kỳ vọng như anh.

Giữa hai người có hờn dỗi gì như Út Tẹo thắc mắc không ? Triều buồn buồn bẻ những ngón tay, nghe những âm thanh khô dòn vang lên rời rạc để lòng anh lại bức tức khi nhớ lại chiều nay trên sân ... Từ buổi Hân đùng đùng tự ái vì Triều "chen" vào chuyện gia đình cô hơi sâu, anh nhận ra cô luôn luôn dè dặt và giữ chừng mực với anh, mặc dù cô vẫn thường xuyên lo lắng, chăm sóc anh. Hân thật sự quan tâm đến công việc Triều đang đeo đuổi, nhưng không phải vì vậy mà anh yên lòng với những cái bằng mặt đáng nghi ngại của tình yêu. Trái lại Triều bứt rứt khi hiểu rằng tình cảm của hai người như

chuyện lại.

Bảo Hân đang tự ái vì chuyện gia đình mình, ngoài ra cô còn giữ riêng trong lòng một nỗi lo âu gì nữa đó mà cô không muốn nói ra... Còn anh thì sao ? Tâm hồn Triều lúc này rối bời vì hình ảnh buồn hiu hắt của Thúy Vũ. Thì ra khó mà quên được mối tình đầu! Nó như bước chân trên cát, bước nhẹ mà sâu ... Vậy lòng Bảo Hân có thể không ?

Triều khó khăn đặt câu hỏi:

- Đạo này em có hay gặp bà Liễu ... gì đó không ?

Tạo ngạc nhiên:

- Có, em gặp bà hoài chớ gì.

- Bà ta sắp đi chưa ?

- Nghe con Lô Lô nói họ đã chích ngựa rồi, chỉ chờ chuyến bay thôi!

Tạo hiểu Triều hỏi bà Liễu là muốn biết về Thuấn. Anh phải lo thôi, dầu sao tình địch của mình vẫn còn nhõn nhợ ở đây mà! Tạo hỏi thẳng:

- Bộ thằng cha Thuấn còn trở lại ve vãn Bảo Hân hả ?

- Không! Anh chỉ hỏi cho biết vì anh nghĩ hẳn đi càng sớm càng tốt cho Hân.

- Và cả cho anh chớ gì ... Em tin là Hân chẳng còn nghĩ tới hẳn. Vì rõ ràng hẳn là một thằng không xứng đáng.

Triều bỗng khô khan:

- Chưa chắc! Mối tình đầu mà Tạo. Khó quên lắm!

- Anh nghi ngờ, rồi ghen, rồi đi chơi với người khác cho hả tức ?

Triều giật mình vì câu hỏi ngắn gọn nhưng khá bất ngờ của Tạo, anh nạt:

- Chú mày nói bậy!

Giọng Tạo lừng khừng nhưng đầy mai mỉa:

- Cũng vãi trời cho em nói bậy để bị anh chửi một "tăng". Nhưng Tạo này không nói thì thôi, đã nói thì đâu đúng đó. Chị ta đẹp không thua Hân đâu, có điều không nên, nhìn chị ta anh có thấy khác Hân một trời một vực không ?

Hoang mang ngó Tạo, Triều cứng họng, anh cho tay vào túi tìm thuốc, nhưng không còn điều nào, Triều chép miệng thú nhận:

- Mày ở đâu mà thấy anh hả Tạo ?

- Thì cũng gần đó, ngồi đợi gốc cây vỉa hè, anh mắc tí tê tâm sự còn hồn vía đâu mà thấy ai ...

Anh phân bua:

- Bạn học cũ hồi phổ thông của anh. Lâu lắm mới gặp lại ...

- Anh nói với em làm gì. Chỉ sợ Hân khổ thôi! Có mà đi nói với Hân

ấy ...

Triều cười xòa:

- Chuyện gì đâu mà khổ! Em lại khéo thổi phồng vắn đề.

Nhìn đăm đăm vào Triều, Út Tọ nói:

- Em biết chị bạn anh. Biết lâu lắm rồi!

Lại một bất ngờ nữa. Triều thốt lên:

- Hay thật! Bạn gái của anh, cô nào em cũng biết hết. Vậy là sao ?

- Có sao đâu! Em biết mỗi người ở một hoàn cảnh. Nói thiệt với anh, em sợ bà Vũ Maxiton này lắm.

Nhú mày Triều hỏi:

- Em vừa nói cái gì ? Vũ Maxiton là cái gì chứ ? Sao nghe giống tên thuốc tây quá!

Nhún vai, Tọ hỏi lại Triều:

- Tên bạn anh, sao anh hỏi em ? Em nghe người ta kêu như vậy đó. Vũ Maxiton nổi lắm à nhen! Cũng năm bảy năm rồi mới gặp lại chị ta. Già và xuống sắc rồi, nhưng vẫn còn đẹp.

Nghe giọng Tọ đều đều ra vẻ hiểu biết mà lại biết chuyện của mình, Triều âm ỉm:

- Vậy tại sao em biết Thúy Vũ ?

- Hồi còn nhỏ em bán đậu phộng, thuốc lá lẻ ở công viên gần trường, chị Vũ này hay mua thuốc của em. Em nhớ nguyên một băng của chị, ai cũng có nhiều tiền, họ đi "xế nổ" hay tẹt lăm cũng là xe đạp nhập không thôi, và ai cũng chơi thuốc ...

Triều lắc đầu:

- Cui chừng nhìn lăm. Thúy Vũ đâu có biết hút thuốc lá!

- Giống hoài, em sợ anh lăm thì có ...

Út Tọ chột im khi thấy có dáng ai tần ngần ngoài cửa cơ sở của Triều. Vừa lúc Triều cũng đứng dậy bước vội ra.

- Vào đây Thúy Vũ.

Đúng là Vũ Maxiton, Tọ không bao giờ lăm. Anh đã nhận ra cô gái đẹp nhất trong băng "Tương Tư Thảo" có tên Thúy Vũ này lúc anh đang cà kê, dề ngỗng nói chuyện tầm phào với bà già đồ xăng lẻ ở góc đường. Để rồi sau đó anh càng ngạc nhiên hơn khi thấy Triều bước đến ngồi với cô ta.

Bây giờ thì chả còn gì để ngạc nhiên, cô ta vào tới tận đây rồi! Nếu Vũ là người mà Triều đã từng khổ sở hỏi xưa, thì coi chừng. Anh sẽ tiếp tục khổ bây giờ và mai sau đó!

Nghĩ tới Bảo Hân, Út Tọ phân vân khó xử. Đã có chuyện buồn vui gì giữa hai người thật hay sao, để chiều nay cô không có mặt ở đây, thay vào đó Triều đang cặm kề người tình cũ. Lăn gập Triều và Vũ

ngoài quán nước, Tọ tự nghĩ đó là một cuộc gặp tình cờ của hai người bạn để không phải nghĩ ngợi xa xôi. Còn giờ đây thì sao ? Triều cho biết cả nơi mình ở, rõ ràng anh cố tình nói lại chuyện xưa, trong lúc đã có kẻ bên người yêu như thiên thần.

Tọ giận sôi lên khi nghĩ tới dáng vóc đúng là như thiên thần của Bảo Hân, anh thầm oán trách Triều sao ngu ngốc, bỏ quên thiên thần của mình để giao du với ma quỷ.

Lạnh lùng né cặp mắt có thoáng chút bối ngỡ của Thúy Vũ, Út Tọ bước ra ngoài đường. Đây là lần đầu anh bỏ về mà không chào Triều như thường khi.

- Út! Út! Về sao ?

Tọ cộc lốc:

- Ừ! Còn nhiều vé quá, em đi bán tiếp.

Tần ngần nhìn bước đi khỗ sở của Tọ, Triều vừa thương vừa lo. Anh cũng sợ Tọ nói gì đó với Bảo Hân lắm! Vì anh biết Hân ghen số một.

Khép bớt cửa lại, Triều quay vào nhắc ghế cho Thúy Vũ. Anh ngập ngừng:

- Sao Vũ biết anh ở đây ?

Anh nghe tiếng Vũ cười và giọng cô khan khan:

- Tình cờ đi ngang thấy anh nên ghé vào, chớ làm sao em biết anh ở đâu, trong khi anh đã cố tình không cho địa chỉ nơi làm việc.

Tự dưng Triều đánh chảnh:

- Lần gặp trước mừng quá, anh quên!

- Đêm đó, em không ngủ được vì nghĩ rằng sẽ khó lòng gặp lại anh nữa.

Triều xúc động, anh không dứt mắt mình ra khỏi gương mặt một thời đắm say của Vũ, gương mặt ấy bây giờ già dặn, từng trải hơn nhiều, nhưng chính vì vậy trông cô càng quyến rũ hơn. Trong khoảnh khắc bất chợt. Triều bỗng thấy mình sống lại phút giây bùng nổ của thời trẻ trai mới lớn.

Bồi hồi Triều tiếp lời cô:

- Đâu ngờ đường đời trăm ngàn lối, vẫn còn có lối trở về tìm nhau.

Thúy Vũ cười:

- Cảm ơn lời nói dối cho vui lòng em của anh. Gần mười năm rồi mà anh vẫn còn lảng mạn. Nếu không thấy chân anh khập khểnh em không nghĩ rằng cuộc đời đầy bão táp đã chém vào anh độc ác như vậy.

- Lần này em phải kể về em cho anh nghe. Anh muốn biết em làm gì, sống ra sao ở gần ấy năm. Bữa nay không được dấu anh nữa nghe

chưa ?

Sóng mắt mênh mông buồn của Vũ đưa đẩy, cô hơi ỡm ờ:

- Kể tại nơi đây và ngay bây giờ à ?

-...

- Không hứng thú chút nào. Anh đã quên khuấy sở thích của em rồi sao ?

Triều nhìn cô:

- Em thì hàng lô, hàng lốc sở thích. Anh vẫn nhớ những sở thích nông cuồng đó, có điều xe anh bán rồi, muốn uống cà phê thì thả bộ với anh tới quán ...

- Sao lại phải bán xe ?

Triều nhún vai:

- Lấy vốn làm ăn.

Thúy Vũ lại cười:

- Nghe anh nói em mới tỉnh người ra ... Thú thật nãy giờ em tưởng như hồi xưa, thử em hay vùi vỉnh anh mượn xe của anh Cường chở em đi vòng vòng phố đêm, rồi vào quán cà phê nào càng mù khói thuốc càng thích. Cái thời vô tư ấy qua mất luôn rồi sao ? Và bây giờ chúng ta đã thành người lớn với biết bao nhiêu lo toan vất vả.

Đứng dậy trước, Triều nắm tay Vũ kéo lên:

- Đi ra quán với anh.

Thúy Vũ liếc mắt:

- Không có cô nào ghen ấy chứ ?

Nghĩ tới Bảo Hân lòng Triều thoáng ám ức khi nhớ lại hình ảnh cô đứng nói chuyện với Định giờ tan trường chiều nay. Gần hai tháng lặn đầu mất, tuần lễ rồi anh ta lại xuất hiện, chiều chiều tới rước con bé Hoài Phương, Triều để ý thấy Định cố tình rề rà cho con bé ở lại sân, chơi ba cái xích đu, cầu trượt trong khi anh ta ngồi trên ghế đá hút thuốc phì phà y như thất tình ...

Cuối cùng hẳn cũng đạt được mục đích, Bảo Hân đã đứng lại trò chuyện với hẳn và khi cô đạp xe về Định đã kè kè xe kế bên với bản mặt trơ trẽn hết sức đáng ghét.

Tại sao Hân làm như vậy trước mặt anh chứ ? Lẽ nào cô muốn thử lòng kiên trì nhẫn nại của anh thêm lần nữa, với kẻ cô coi rất khinh kia.

- Sao không trả lời ? Anh suy nghĩ lại khi nghe em hỏi rồi hả ?

- Ngược lại, anh sợ chồng em nên cho anh một trận thì có, chân cứng như vầy làm sao mà chạy.

Thúy Vũ khúc khích:

- Nếu chỉ sợ chồng em thì anh an tâm đi. Em tự do thật mà!
 Nhượng mày Triều làm ra vẻ vô tư:

- Anh chưa được biết nguyên nhân nên làm sao an tâm được hở Vũ Maxiton.

Nét mặt Vũ chợt biến sắc, cô hỏi nhỏ:

- Anh cũng biết biệt hiệu đó à ?

- Ừ! Biết, nhưng không hiểu là gì cả.

Dường như Triều nghe cô thở phào trước khi cô giải thích:

- Anh quên cái tật hay nhức đầu, mất ngủ, chóng mặt làm em lừ đừ, mệt mỏi rồi sao ?

Thấy Triều dăm chiêu như cố nhớ, Thúy Vũ liền nói tiếp:

- Hồi xưa thỉnh thoảng bị mệt mệt kiểu đó, em uống Maxiton vào là ... khỏe lại ngay. Lâu ngày tụi bạn đặt em cái biệt hiệu nghe lạ đời đó cho vui.

Triều thắc mắc:

- Sao anh không hề nghe, hề biết ?

Cười cười Thúy Vũ đáp:

- Khi quen anh và yêu anh, em hết bệnh rồi nên đâu có uống Maxiton nữa mà đòi biết.

- Anh nhớ không lầm thì Maxiton, Seduxen rồi Seconal là những thứ thuốc kích thích gây ghiền, uống nhiều rất nguy hiểm ...

- Đúng vậy, nhưng em có ghiền, có nguy hiểm đâu nào ? Sao ? Bây giờ đi uống cà phê không ? Em buồn ngủ rồi đấy!

Nhìn Vũ vươn vai, nghiêng đầu che miệng ngáp rất tự nhiên, bỗng dưng Triều thấy thương thương khi bắt gặp chút nét thơ đại ngày nào. Anh không dẫn được lòng nên đưa tay nâng gương mặt cô lên sát mặt mình và xót xa nhận ra, Thúy Vũ khác xưa nhiều hơn anh tưởng. Ở cô nét già không rõ bằng nét tàn phai, mỗi mệt, cô lừ đừ như bệnh mới khỏi thật kỳ!

Buông tay Triều thở dài Thúy Vũ cũng im lặng. Hai người đi chậm chậm dưới hai hàng cây sao già giao nhau.

Thúy Vũ lên tiếng trước:

- Cơ sở của anh có dính dáng gì tới trường Mẫu Giáo đó không ?

- Có chứ! Anh là nhân viên của trường mà.

Thúy Vũ ngáp ngừng rồi nói:

- Em có vào trường đó rồi, khung viên đẹp tuyệt. Các cô giáo lại dễ thương.

Bất giác Triều rã rời, anh áp ứng:

- Em vào làm gì ? Vào hồi nào.

Thúy Vũ đáp gọn lỏn:

- Thăm con! Nó học trong đó!

- Thúy Vi phải không ? Nó giống em quá!

Thúy Vũ lặng lẽ gật đầu. Triều hỏi tới:

- Em gặp nó chứ ?

- Có em gặp, nhưng chỉ được ngồi chơi ngoài sân chớ không được đi đâu hết. Đến khi ra về, em buồn quá, lang thang ngoài công viên thì gặp anh.

- Con bé có biết em là mẹ nó không ?

Anh nghe Thúy Vũ cười, tiếng cười khàn khàn chớ không được trong như trước kia.

- Nó chẳng biết em là ai cả. Nó nhìn em và làm thinh đi theo khi nghe cô giáo cho phép. Thúy Vi khờ khạo, ốm yếu hơn những đứa cùng lứa, đó là do tội của em, người mẹ hư đốn vô trách nhiệm.

- Đừng tự dày vò mình như vậy!

Nói được bao nhiêu đó, Triều cũng ngậm tăm, anh lơ ngơ không biết an ủi cô như thế nào nữa, trong khi tâm trí anh cũng đang rối bời ...

Vậy là Bảo Hân gặp Thúy Vũ rồi. Té ra chút gì như lo âu mà cô giữ lại trong lòng là đây. Hân rất nhạy cảm, chắc chắn cô đã đoán biết và nghi ngờ anh gặp lại Vũ, nhưng cô lại muốn chính anh nói ra chuyện này. Hân muốn anh thành thật như cô đã từng thành thật kể hết với anh chuyện tình đầu của cô và Thuấn.

Triều thấy bứt rứt vô cùng, anh đi bên Vũ mà lòng nguội ngất, những tình cảm vừa dấy lên trong lòng anh đi đâu mất cả rồi. Anh thận trọng đưa Vũ vào cái bàn tận góc trong, cửa quán cà phê tối như hầm, mịt mù khói thuốc, rồi bất ngờ đến trọn mắt khi thấy tay Vũ run run nhón một điều thuốc trong gói để trên bàn đặt lên môi. Vậy là Út Tọ nói đúng. Triều còn ngơ ngác với suy nghĩ của mình thì Thúy Vũ đã nhỏ nhẹ xin lỗi anh và đi ra sau. Triều có cảm giác cô rất quen với cái quán cà phê lần đầu anh mới vào này. Cô không có vẻ dè dặt mắc cỡ khi đứng dậy đi một mình vào trong dưới bao nhiêu cặp mắt hau háu của bọn đàn ông ngồi ngập cả các lối đi nhỏ xíu.

Tự dưng Triều thấy chán. Bảy tám năm xa cách, anh biết gì về người tình xưa chớ ?

Đốt cho mình điều thuốc, Triều chờ Thúy Vũ trở ra, và cô đã trở lại, điệu bộ tỉnh táo hoạt bát hơn trước. Quay quây ly cà phê, giọng Vũ trầm thì:

- Cà phê này pha chút rượu Rhum và vài viên Seduxen thì phải biết. Không cần nhạc cũng thấy hồn bay bổng.

Triều liếm môi:

- Sao em biết ?

- Nghe người ta nói.

Nhìn Vũ rít một hơi thuốc dài rồi nuốt hết khói vào trong, Triều thấy nặng ngực.

- Anh ngạc nhiên lắm phải không ? -- Thúy Vũ lim dim mắt, không nghe Triều trả lời cô nói tiếp -- Tội nghiệp! Lẽ ra em không nên gặp lại anh, để cho anh tha hồ tưởng tượng, nghĩ tốt về con bé Thúy Vũ ngày xưa.

- Có gì đâu, anh thông cảm với phụ nữ biết hút thuốc.

- Nhưng phụ nữ nào kìa, chứ không phải người thân, người quen hay người yêu của anh.

Hơi chồm người tới trước, anh hỏi:

- Nói về em cho anh nghe đi. Tại sao ngày đó em không chờ anh về ?

- Em không có thói quen chờ đợi. Hôm trước em trả lời rồi, anh không tin sao ? Hồi đó em tuyệt vọng khi biết anh đã ra đi. Với em, anh đi hợp tác lao động, hay đi nghĩa vụ quân sự cũng có nghĩa là chấm dứt. Lúc ấy em cần có anh ở kề bên để đừng bị lạc lòng, anh sống trong sáng, gần gũi, lý tưởng theo kiểu riêng mình nhưng em thích. Em muốn được sống như hồi đó anh đã từng sống, vì em quá chán lối sống trước khi em gặp anh mà nào có được. Anh đi rồi em không buồn, mà chỉ thấy lòng tràn đầy đau đớn, đau đớn đến cuồng điên. Mà em thì anh biết đó, rất dễ chịu đựng mọi nỗi đau dầu là thể xác hay tinh thần.

- Vì thế em vội đi lấy chồng ? -- Triều chưa chút đặt câu hỏi.

- Chưa đến nỗi vội đâu. Em trốn tránh sự cô đơn bằng cách quay về nơi em từng thề từ bỏ nó.

Triều hoang mang:

- Là nơi đâu ? Anh không hiểu em muốn nói gì ?

Cố hút hơi thuốc sau cùng cho thật sâu và có lẽ thật "ép phê", Thúy Vũ mơ màng trách nhẹ:

- Tại sao anh cứ muốn khơi lại những cái em muốn quên hả Triều ? Hồi đó em dẫu và dối anh nhiều thứ lắm. Em từng nghiện Maxiton nặng lắm, khi yêu anh em đã bỏ hẳn nó, đoạn tuyệt luôn với cái nhóm "Tương Tư Thảo" nghe hiền lành nhưng toàn chơi xì coọc, bỏ đà.

Triều lắc đầu, anh có vẻ phẫn nộ:

- Anh không tin, không đời nào tin. Hồi đó em như đứa bé con mới tập tành yêu, anh hôn em, em còn run mà Vũ!

Thúy Vũ bật cười, cô hơi riếu cợt:

- Em run là vì em cảm động, vì chưa ai hôn em kiểu dễ thương như

anh, chớ đâu phải vì em ngu ngơ khờ khạo như anh từng tưởng tượng. Anh thấy không, em giả dối đến thế đó, và anh thì tin em tới tận bây giờ.

Thần thờ Triều hỏi:

- Tại sao em đùng vào ba cái thứ ma quỷ đó hả Vũ ? Suy đi nghĩ lại anh thấy hoàn cảnh gia đình em có gì để em phải ...

- Gia đình em là gia đình trí thức, ba mẹ làm việc có chức có quyền đâu thua kém gia đình anh, em lại là con cưng. Nhưng không phải vì em là con cưng mà ba mẹ dễ dãi, ông bà luôn đòi hỏi ở em sự cố gắng phi thường. Em phải là học sinh xuất sắc nhất lớp, nhất khối và nếu được thì nhất trường càng tốt.

- Cha mẹ nào cũng muốn con cái mình học giỏi để thành người tốt cho xã hội hết.

- Nhưng với cha mẹ em, sự mong muốn đó xuất phát từ lòng ganh tỵ, thích trội hơn người chớ nào phải từ việc yêu thương con, muốn con học tốt để tương lai sau này rạng rỡ.

Uống một chút cà phê mà Triều biết rất ít đường, Thúy Vũ nói tiếp:

- Anh biết không, từ cấp một em đã học chung với con ông giám đốc của ba em. Con bé này học giỏi lắm, ba mẹ nó luôn hả hê khi thấy hạng nó luôn trên hạng của em. Vào nơi làm việc em chẳng hiểu ba em và ba nó ngoài việc ganh nhau về địa vị, có ngầm ganh với nhau về việc học và thứ hạng của con mình không, mà về nhà ba em đã lạnh lùng, nghiêm khắc và độc đoán phán quyết rằng bằng bất cứ giá nào và bằng tất cả khả năng gia đình có được, em phải làm sao đứng nhất trong lớp. Lúc em còn ngơ ngơ chưa hiểu ý thì ba em đã nói toạc rằng ông không muốn con gái của ông học thua con gái lão giám đốc hợm hĩnh khinh người đó. Ông phải cho lão ấy biết rằng vì thời thế, ông đành chịu lép để làm việc dưới trướng lão, chớ con ông thì không đời nào thua con lão.

- Và em đã làm vui lòng ba mẹ mình suốt thời học cấp một ?

- Cả luôn ở cấp hai nữa chứ! Em không hiểu sao con ngài giám đốc và em cứ chung lớp, chung trường mãi cho khổ. Con bé học giỏi lắm! Em phải khốn đốn mới theo kịp nó. Lẽ ra em có được người bạn tốt, học giỏi thì ngược lại em đã có một địch thủ. Bọn em ganh nhau từng nửa điểm, vào lớp mỗi đứa hùng cứ một góc, không thêm ngó tới mặt nhau.

Mắt xa xôi như nhớ về thời thơ ấu, Thúy Vũ nhếch môi cười.

- Bài kiểm ra phát ra nếu cao điểm hơn tiểu thơ ngài giám đốc thì được thưởng tiền, còn ít hơn, cứ một điểm một roi. Miết rồi em không hiểu mình học cho mình hay cho lòng đố kỵ của ba. Để rồi từ sự ham

học, tự nguyện cố học giỏi, em trở nên chán vì sự gò ép bắt buộc, em không còn thì giờ để vui chơi như những đứa bạn khác. Dần dà em mệt mỏi khổ sở. Ba em rầy la thậm tệ ... Ông vớt tập vở em ra sân, khi học kỳ I năm đó em thua hạng con ông giám đốc ...

Triều chắc lưỡi. Anh từng thở than về ba mình, nhưng phải nói, ông không đời nào bắt ép con cái vì mình kiêu lạ đời như ba Thúy Vũ.

- Em có nghe bạn bè kháo nhau ... Chơi vài "con" Maxiton vào là luôn tỉnh táo, mau thuộc bài, nhớ lâu, đã vậy học rất hứng, rất khỏe. Thế là em liều mạng làm thử ... Qua học kỳ II em vượt bậc hơn xa điểm con bé tiểu thư kia. Ba em cười hỉ hả khi cuối năm em được phần thưởng xuất sắc toàn khối lớp chín, tuyển thẳng vào lớp Mười trường chuyên. Và cũng từ đó em biết mình không thể nào thiếu loại thuốc em từng nghĩ là thuốc bổ óc. Em ghiền Maxiton thật rồi!

Triều nghi ngờ:

- Đơn giản như vậy sao Thúy Vũ ?

Gật đầu, cô buồn bã nói:

- Vì đơn giản nên không ai ngờ tới. Mùa hè năm đó em trở thành người khác, đến khi ba mẹ biết chuyện thì muộn rồi! Ông bà chỉ còn ngăn cản, cấm đoán rồi năn nỉ, van xin em bỏ thuốc, chứ không còn bắt buộc em phải làm rạng rỡ cho ông bà bằng những tờ giấy khen xuất sắc nữa. Em cũng đâu muốn uống những thứ đó. Nhìn thấy mấy ông xì ke da bọc xương nằm lê lét ở công viên là hồn vía em lên mây rồi, nhưng khổ lắm Triều ơi! Đã biết đến nó rồi mà bỏ thì đâu phải dễ. Cũng may năm ấy em chuyển trường. Không gặp lại cái nhóm Tương Tư Thảo với bọn rủ rê chơi thuốc nên dần dà em bỏ được, phải nói cũng nhờ ba mẹ em kiểm tra gắt gao mọi sinh hoạt của em. Đến khi em quen anh, gia đình biết anh đang hoang, con nhà ăn học nên mới lời em ra một chút, và cũng nhờ anh, em đã quên mất cái tên Vũ Maxiton của mình.

Xoay xoay cái bật lửa trong tay Vũ bằng khuâng:

- Tiếc thay anh lại xa em lúc gia đình em có nhiều chuyện buồn, ba em bị mất chức vì dính vào một vụ tham ô, mẹ em suốt ngày lo tiếp đãi xã giao trong làm ăn, nên quên bằng em. Buồn tình em gặp lại bạn cũ, chúng kéo em vào quán cà phê để nói chuyện giải khuây, và giúp em lấp trống nỗi buồn, giảm những cơn đau đầu vì suy nghĩ bằng những liều xì cooc ... Đó đúng là liều thuốc quên hữu hiệu, em đã quên anh, quên ba mẹ để lâng lâng, bay bổng trong những khoái cảm đặc biệt, hứng thú đặc biệt.

Giọng Vũ trầm xuống như tiếng thở dài:

- Lần này em sa xuống địa ngục thật mà không ai bên em, lo lắng

cho em để núu kéo em lên hết.

Triều nghe buốt ở ngực, có cảm tưởng cô vừa nhẹ nhàng trách anh, và anh cũng không thể ngăn tiếng nói giận dỗi tự bao lâu của trái tim mình để nặng nề trách lại.

- Tại sao em không nghĩ tới anh hử Vũ ? Lúc đó là lúc anh đang đối đầu với gian khổ, với cực nhọc, chẳng biết sống chết giờ nào. Lúc đó là những lúc anh nhớ em chưa từng thấy, vậy mà em lại sa đọa đến mức ... Trời ơi! Anh không bao giờ tưởng nổi.

Vũ chớp mắt, cô thần nhiên kể tiếp chuyện đời mình.

- Em bắt đầu bỏ những thứ thuốc gây nghiện thường tình đó vì nó không còn đủ "đô" nữa. Thay cho Maxiton, xì cộc, em chơi bạch phiến.

Triều nhăn mặt, bóp trán. Vẫn biết rằng Vũ sẽ nói tới điều đó với mình, vì diễn biến câu chuyện đã phải tới hồi như vậy, nhưng Triều vẫn không sao chịu đựng nổi. Nhìn trần trối Thúy Vũ anh vừa xót thương vừa sợ. Tại sao lại sợ, anh cũng không lý giải được ...

- Rồi thì ba mẹ biết được, cho em vào dưỡng đường cai nghiện ma túy một thời gian ... Khi em ra viện, ba mẹ em vội mua cho em một tấm chồng. Anh ta là y tá trong một bệnh viện ở huyện Duyên Hải, anh ta cưới em để được về thành phố làm rể nhà giàu, vì lúc này nhà em phát lên giàu lắm. Ba em mất chức, ra ngoài bon chen với đời, vậy mà ông kiếm ra khối tiền. Bây giờ ông trở ngược lại bằng những tuyên bố vung vít: Học giỏi nhất, chưa hẳn là kiếm ra nhiều tiền nhất. Chỉ có những đứa kém tài xoay trở mới bám vào ba cái bằng cấp để vớt vát chút sĩ diện hảo mà lên mặt với đời. Con tao chả cần học giỏi. Vũ bật cười rũ rượi:

- Trời ơi! Phải chi ba em bị mất chức từ hồi em chưa nghiện Maxiton thì cuộc đời của em vui biết mấy. Nhưng dù sao mấy thằng em trai em cũng đỡ khổ hơn con chị hai của thời nhà nghèo phải lo cố sức học thật giỏi, để cha mẹ nở mặt nở mày với người ta.

Thúy Vũ ngồi chống tay dưới cằm, Triều thấy như trong phúc chốc cô bỗng già đi hàng mấy tuổi. Anh biết phải an ủi gì đây khi đã nhận ra trước kia anh yêu mà hoàn toàn không hiểu gì về người mình yêu, để có thể thật tình chia sẻ với cô khổ đau cô từng chịu. Bây giờ mọi lời nói đều là lời đầu môi chót lưỡi. Anh thương cô chết được nhưng không thể thốt nên lời nào ...

- Mẫn là người đàn ông tốt, ít ra anh ta cũng thương vợ bằng thương số của cải của vợ có. Tội cho em là anh phải đi làm phải trực đêm nhiều quá. Em buồn, em cô đơn và em lại hút cho quên sầu. Anh thấy có ai tệ hơn Thúy Vũ không ? Con bé Vi ra đời bệnh hoạn, hom

hem là như vậy.

Triều khỏ sở:

- Đừng kể nữa Vũ! Anh muốn biết hiện tại em như thế nào ?

Cười héo hắt Vũ hỏi:

- Anh sợ quá khứ của em rồi à ?

- ... Không phải ...

- Vậy thì cứ nghe em kể, anh nằng nặc đòi muốn biết, thì nên biết cặn kẽ, hay anh tiếc thời gian ? Em làm anh lỡ hẹn với cô nào hả ?

- Đừng đùa cợt nữa Vũ. Anh chỉ tiếc rằng anh đã xa em lúc em cần có anh.

Tránh ánh mắt Triều, cô nhếch môi:

- Lúc em trở lại với ma túy, em có quen một gã đàn ông giàu có, lão ta cung cấp thuốc cho em. Sinh con bé Vi được ba bốn tháng, em bỏ nó lại cho anh Mẫn rồi theo lão ... Phải nói em theo ma túy thì đúng hơn, vì lão có thứ em cần. Khi biết chắc đã nắm được em trong tay rồi, lão lột ngay cái mặt nạ người tình xuống để lộ ra gương mặt "Tú ông" độc ác. Em bị khói thuốc dạt dờ trôi chặt vào lão, lão tha hồ điều phối, thao túng. Em sống như vậy, một năm, hai năm, rồi ba năm, chịu không nổi phải lết về nhà. Ba mẹ em lại cho em đi cai. Lần này thì không được vào dưỡng đường cai nghiện đâu, em phải chịu vào trung tâm phòng chống ma túy Bình Triệu để chữa trị. Em vào đó gần một năm, lúc này trông em khỏe mạnh, chớ trước đây anh khó tưởng tượng lắm, em là dân Ken thứ thiệt mà! Tàn tạ, xác xơ, vô lương tâm không biết tự trọng là gì.

- Em được ... ra rồi hả Vũ ?

Cô gật đầu, giọng xa xôi:

- Ra rồi và không biết trôi về đâu ở những ngày tháng tới. Đời mệnh mỏng quá, nhưng đời đâu rộng mở đôi tay để em có thể hoà nhập vào dòng chảy của đời như tất cả mọi người.

Vũ chột rùng mình. Triều kêu lên:

- Em lạnh à ?

Thúy Vũ làm thinh. Triều ngỡ ngàng:

- Em ... em đã hết, đã dứt bỏ nó rồi kia mà ?

- Chỉ mới thấy em rùng mình thôi mà anh đã sợ à ? Em không lên cơn lúc này đâu, vì lên cơn trước mặt người yêu cũ xấu lắm.

- Nhưng em không ... chơi lại chớ Vũ ?

- Không! Lúc này thì không, còn ngày mai, bữa kia thì em chưa biết.

Triều trầm giọng vỗ về:

- Em phải nghĩ tới bé Vi, tới ba mẹ em chứ.

- Để làm gì ? Bé Vi có biết em là ai đâu ? Ba mẹ em có cần em đâu ?

Và anh cũng vậy, anh đã tự loại anh ra khỏi danh sách mà em phải nghĩ tới như nhắc khéo rằng "Tôi chả còn trách nhiệm gì với cô đâu!" Triều nóng mặt vì những lời mai mỉa khá đau của Thúy Vũ, đúng là anh chưa quen nghĩ cô bé ngày xưa anh từng yêu quý, hôm nay lại như thế này, nhưng từ sâu thẳm, tiềm thức anh đã chối bỏ một Thúy Vũ bằng xương bằng thịt trước mặt. Anh chưa biết mở lời biện hộ ra sao thì Vũ lẩm bẩm như nói với bản thân cô:

- Không có gì đáng sợ bằng sống mà bị người thân chối bỏ, nghi kỵ, ghẻ lạnh, trong khi "Nó" thì luôn luôn châu chực, mời gọi, rủ rê ...

Vũ lại rùng mình nhìn quanh:

- Mình đi về thôi! Giờ này em còn vất vơ ngoài đường thì về nhà lại bị tra hỏi, răn đe, mắng mỏ.

- Anh sẽ đưa em về tận nhà. Ba mẹ không rầy đâu!

- Không cần! Anh kêu xích lô và trả tiền xe cho em là đủ rồi.

Triều nhìn cô đăm đăm, anh xiết bàn tay khô gầy của Vũ, giọng xúc động:

- Hãy nhớ là em vẫn còn có anh như ngày nào. Bao giờ anh cũng rất quý em, Vũ à!

- Nhưng anh không đủ sức cho em một niềm tin, một hy vọng sống trong lành như xưa. Em tiếc biết bao nhiêu hã Triều khi em nhận ra anh là người em yêu nhất thì đã muộn.

- Thỉnh thoảng anh tới thăm em, được chứ ?

Thúy Vũ gật đầu, nhưng lời cô lại ngược với hành động:

- Được! Nhưng không nên. Anh sẽ khổ vì em và sẽ sợ em, xa lánh em khi đã đến quá gần em. Vả lại anh đã có người yêu khác, để thời gian cho người ta thì hay hơn.

Nhìn chiếc xích lô lắc lư rồi mất hút cuối đường, Triều buồn chưa từng thấy. Cuộc đời Thúy Vũ rẽ qua một bước ngoặt khủng khiếp và anh sẽ làm được gì khi thái độ và lời nói của cô cho thấy Vũ chưa đoạn tuyệt hẳn với ma túy. Cô cần một niềm tin, một nghị lực và một người thành thật yêu thương, khuyên bảo, động viên giúp cô vượt qua hấp lực của ma túy. Anh có thể là người đó được không ?

Bước chậm trên đường, Triều cứ vơ vẩn, cứ loay quanh không lối thoát khi nghĩ tới Bảo Hân rồi Thúy Vũ.

Anh đã có người yêu khác, Thúy Vũ chỉ là người của quá khứ, cô đáng thương thật nhưng tình cảm của anh chỉ còn là lòng thương hại chứ không phải là tình yêu.

Biết vậy nhưng sao anh khổ tâm thế này ? Triều bực bội nhìn bóng mình đồ dài rồi thu ngắn lại theo bước chân xa hay gần của những cột đèn điện.

Đêm nay anh sẽ khó ngủ, chẳng phải tại vết thương ở chân thỉnh thoảng vì trở trời hành đau, mà vì vết thương ở trái tim làm anh buốt nhức.

Lấp lánh mưa bay

Chương 20

Thấy Bảo Hân ngồi thừ ra như không tin lời mình, Thục Như sốt ruột nhấn mạnh:

- Mình nói thật đó! Chú Lân và mình chia tay lâu lắm rồi. Từ dạo chuẩn bị đám hỏi của bồ lận mà!
- Nhưng tại sao lại chia tay ? Đã chia tay nhau sao ba mình vẫn bỏ nhà thường xuyên ?

Nhún vai, Như khó chịu:

- Chuyện đó bồ đi mà hỏi chú Lân, Thục Như này cũng như những con bồ nhí khác của ông thôi, nói là chia tay cho dễ nghe, chứ thật ra ông cho mình de để cặp người khác. Ông vắng nhà thường xuyên đâu phải tại mình đâu mà bồ tới đây ăn vạ.

Nghe Như nói Hân ù ù tai, cô có cảm giác Thục Như nói ai ấy chứ không phải nói ba mình. Cô không bao giờ nghĩ rằng đã tới nước này. Thục Như tò mò nhìn Hân, rồi như nhận ra cô bạn một thời chung lớp với mình rơm rớm muốn khóc, cô ta an ủi.

- Nói là nói theo thói thường vẫn thấy, chứ thiệt tình mình nghĩ chú Lân không tệ như người ta đâu. Chú ấy cho mình một số tiền kha khá bảo để làm vốn cho một nghề nào đó có tương lai hơn nghề này. Chú cũng nói là rất đau khổ khi chia tay với mình, nhưng chú còn gia đình, con cháu và công danh sự nghiệp, chú không muốn sa đà nữa. Mình tưởng chú trở về thật không thôi ...

Bảo Hân khổ sở:

- Nhưng Thục Như có biết ba mình bây giờ quen với ai không ?

Lắc lắc đầu Như nói:

- Không! Dạo này chú Lân thường ra Vũng Tàu, mình nghe nói chú và nhiều người đầu tư vào một khách sạn ngoài đó, công việc đòi hỏi chú có mặt thường mà! Bộ Hân không biết sao ?

Hân mím môi làm thinh. Cả tuần rồi ba cô không về nhà, mẹ cô quýnh lên vì không biết ông đi đâu, làm gì. Thường thì ông có đi du hí chẳng nữa cũng nhiều lắm hai ngày hai đêm là cùng ... Mẹ cô lo là

phải! Ngay đến cô không thấy ông về ruột gan còn bồn chồn chớ chi bà ...

- Xin lỗi bồ nghe Hân! Tới giờ mình phải đi rồi.

Bảo Hân bừng tỉnh, cô đứng dậy bước ra cửa. Thục Như ngằn ngừ:

- Hân! Mình biết bồ khinh mình lắm và căm hận chú Lân lắm. Nhưng hãy nghe mình đi, bồ chưa hiểu hết ba bồ đâu, ông đang cô đơn trong ngôi nhà của bồ. Điều cần thiết là đừng bỏ ông bơ vơ một mình, ông sẽ chết vì nghĩ mình đã ăn năn mà không được vợ con tha thứ.

- Mẹ mình không hề biết gì cả.

- Có ... bà ấy có biết.

Hân choáng váng, cô lắp bắp.

- Ai nói với mẹ mình chứ ?

- Bà Hoàng Yến!

- Trời đất! Để làm gì, tại sao bác ấy ác vậy ?

Đứng tựa cửa, Thục Như quắc mắt lên:

- Bồ chưa biết mẹ ta bằng mình đâu, ác là bản chất, đầu môi chót lưỡi và thủ đoạn là với tùy lúc, tùy người. Không làm vợ thằng Thuần là bồ hên đó! Bà ta đến nói với mẹ bồ chuyện lăng nhăng của chú Lân với hai mục đích, thứ nhất là hạ uy tín gia đình bồ, đánh đồng gia đình bồ với gia đình bà nhằm tới mục đích thứ hai là muốn ba mẹ bồ chịu gả bồ cho thằng Thuần vì theo bà việc nó lấy mẹ vợ hờ để xuất cảnh chỉ là chuyện thời sự, so với việc chú Lân quan hệ với bạn của con gái chú thì có nhằm gì đâu. Tính ra vẫn môn đăng hộ đối mà!... Hân đưa tay quệt những giọt mồ hôi tươm ra trên trán, giọng lạc hẳn đi:

- Sao mình không nghe mẹ nói gì cả ?

- Vì bà Hoàng Yến tuyên bố rằng bồ không biết gì hết. Hừ! Mẹ ta là một kẻ thâm hiểm, mẹ muốn những người trong gia đình bồ lúc nào cũng giả dối, đóng kịch với nhau, sống hai mặt với nhau để cố gìn giữ cái danh dự, truyền thống lâu đời của dòng họ, cái mà theo bà ta thì nó bèo nhèo, rách toét từ đời nào.

Bảo Hân ngậm đắng nuốt cay nghe Thục Như nói tiếp:

- Chính bà Yến tới đây nói với mình chuyện này. Bà thừa biết gia đình bồ không đời nào đồng ý Thuần, nhưng bà muốn mẹ bồ phải gục đầu khi bước ra khỏi nhà, mẹ bồ khỏi hờn hĩnh tự hào với mọi người về những gì mà gia đình bồ cố công giữ và có được tới bây giờ. Mình sợ bà Yến và căm thù bà lắm. Chính bà đưa mình vào cái nghiệp này chứ ai.

Bị tai nạn Hân lao đảo bước tới chiếc mi ni dựng ngoài hàng rào, mặc

cho Thục Như lẻo đẹo theo nói lời xin lỗi.

Ai mà không nói được tiếng xin lỗi lịch sự ấy chứ! Nhưng trong trường hợp này hai tiếng đó chỉ làm Bảo Hân thêm phần nộ. Cô đã vội đạp xe đi. Đêm rồi! Cô đạp xe mà không biết sẽ về đâu. Bây giờ về nhà Hân lại sợ gặp mẹ, cô không đủ sức đóng kịch nữa rồi, cô muốn có một chỗ dựa, một lời an ủi vỗ về hết sức chân tình, cô muốn được tựa đầu vào ngực Triều tấm tức khóc cho hả, cô thêm một nụ hôn, một ánh mắt ấm áp của người cô yêu. Dầu gì trên đời này cô vẫn còn có anh, cô có giận dỗi, buồn vui gì với anh, thì Triều cũng là điểm tựa vững vàng nhất cho cô bây giờ.

Lấp lánh mưa bay

Chương 21

Bảo Hân hấp tấp nhảy xuống xe khi anh Lâm vừa leo hết con dốc nhỏ để vào cổng.

Năm giờ sáng sân trường còn tối om om, tiếng người bảo vệ mới đã không giấu được ngạc nhiên khi thấy người gọi cổng là cô.

Không đợi anh ta hỏi han gì cả, Hân vừa đi vào vừa nói ngược ra:

- Anh Lâm đừng chơi với anh Tiến, em sẽ ra ngay.

Đi như chạy về phía phòng của Triều, Hân kéo cao cổ áo gió rồi xoa hai tay vào nhau. Mù sương và lạnh, lạnh đến mức mũi cô nghẹt cứng và buốt đau.

Phòng Triều đã bật đèn, Hân biết anh có thói quen dậy sớm tập thể dục. Vội vàng đưa tay kéo cánh cửa khép hờ, cô gọi nhỏ, âu yếm:

- Anh ơi anh!

Hân nhướng mắt lên nhìn cho kỹ khi thấy Triều đang ngồi trong mùng. Ngoài anh ra còn một người khác. Không phải Út Tọ, người này ngồi lọt trong lòng anh, mắt khép hờ hạnh phúc.

Bảo Hân đứng sững như trời trồng, cô điếng hồn, hoảng vía khi nhận ra cô gái đang cướp tình của cô là Thúy Vũ. Hân cứng ngắc, tay chân lẩy bẩy không phải vì lạnh.

Hình như cô đứng như vậy lâu lắm thì phải. Rồi quay đi, chạy vụt ra ngoài hành lang.

- Hân! Hân!

Triều chạy đuổi theo, anh lay thật mạnh cô. Hân nhìn anh như nhìn vào khoảng mù sương khói ngoài sân.

- Phải để cho anh giải thích. Đừng hiểu lầm.
Hân nhắm mắt tránh mặt Triều. Phút chốc cô quên cả mục đích của mình.

- Có nghe anh nói không ? Em đi đâu sớm vậy! Hân! Hân! Nhìn anh đi! Hân!

Triều hốt hoảng thật sự khi thấy cô gần như muốn xỉu. Anh ôm siết Hân vào lòng. Cô gạt tay anh ra hét lớn:

- Để tôi yên!

Tiếng hét như làm Hân bình tĩnh trở lại. Cô vòng tay trước ngực, ôm lấy hai vai mình và tựa vào cột. Hân rành rọt nói từng lời:

- Ba tôi bệnh nặng. Tôi vào nhờ anh xin chị Bích cho tôi nghỉ vài hôm, việc có vậy thôi.

Cô quay người bước đi ngay. Triều giữ tay cô lại trầm giọng:

- Nghe anh giải thích!

- Không cần đâu! Với tôi lời giải thích của Thuần là một bài học, tôi không muốn học thêm bài nào hết.

Triều khẽ nói:

- Đó là Thúy Vũ!

Hân làm thinh. Cô dần tay ra bước đi, lòng tan nát. Nhưng lần này nỗi đau đâm xuống và lạ kỳ sao cô muốn yên một chỗ để thám thía, chớ không dùng dùng đi tìm cách thoát ngu đại như lần với Thuần. Lẽ nào vì cô đã có kinh nghiệm bị lừa ? Thấy Hân làm lì không nói nhiều, không nhỏ một giọt lệ, Triều rối bời.

- Đừng nghĩ quấy về anh, rồi làm điều nông nổi. Anh yêu mình em ... Mặc Triều lẻo đẹo theo sau năn nỉ, Hân bước thật nhanh ra chỗ anh Lâm chờ. Cô nhìn chỗ khác khi thấy anh mình vồn vã bắt ta Triều.

- Vừa mới nghe con bé thú tội trên đường từ nhà đến đây. Cậu phải coi chừng, lì số một là nó đó!

Triều gượng gạo lả vả hỏi:

- Bác trai bệnh gì vậy anh Lâm ?

- Nghe điện thoại nhắn là mệt tim ... Thôi tôi đi nhé, khi khác anh em mình vui vẻ ... Nghe Hân nói về cậu, tôi cũng thấy mến mến!...

Đợi hai anh em Bảo Hân khuất sau cổng, Tiến quay lại phân bua:

- Nghe đập cổng tôi chạy ra mở, chưa kịp cản ngăn cô ta đã đi tuốt vào trong. Anh thông cảm nhen, tôi biết anh kẹt, nhưng làm sao kêu cổ cho được. Chiến tranh ắt phải bùng lên, khổ thật!

Triều sượng sùng đón lấy điều thuốc trên tay Tiến, kéo một hơi cho ấm và cho tỉnh táo.

Tiến mồm mép nói tiếp:

- Tôi sẽ nói với Hân đêm qua anh ngủ với tôi chớ không hề động

chạm gì tới bà xì ke ấy. Chuyện đó có gì đâu là khó, một chiều cà phê thôi. Hê! ... Hê! ... Hê! ...

Đúng là chuyện đó có gì đâu là khó vì đêm qua anh ngủ với Tiến thật mà. Nhưng anh chàng này môi mỏng, mặt gà mái, chỉ cần gặp cô giáo nào vào trường đầu tiên sáng nay thôi, là anh ta sẽ hợp thành cái chợ nhỏ ồn ào ngay tức thời. Phải làm sao bịt mồm anh ta khéo khéo đây!

Triều thở dài rầu rĩ:

- Phải chi lúc nãy tôi dậy trễ trễ một tí rồi nán lại làm vài điều thuốc rê với anh thôi cũng đỡ phiền hà.

Nháy mắt ra chiều đồng lõa hơn là cảm thông, Tiến thân mật một cách suồng sã:

- Nhưng lúc nãy ông đang làm gì ? Khai thật đi. Sáng nay lạnh quá, Bảo Hân thấy hai anh chị ầm cúng mà còn giữ được bình tĩnh như vậy là cũng thuộc loại lì có hạng đấy.

Triều bực mình trước suy nghĩ méo mó của Tiến, nhưng anh vẫn phải dịu giọng:

- Anh khéo tưởng tượng. Cô ấy còn lừ đừ như người bệnh mà ...

Tiến hất mặt nhìn về trước, Triều quay lưng lại. Anh thấy Thúy Vũ co ro trong chiếc áo bộ đội cũ của anh đi ra. Mặt cô xanh mướt mặt mỗi, già nua, đau khổ:

- Em rất tiếc đã để anh rơi vào trường hợp khó xử. Em mong anh đừng trách và đừng giận em. Bây giờ em đi ...

Triều vội vàng bước tới:

- Em đi đâu. Thúy Vũ ? Em phải về nhà.

Thúy Vũ quắc mắt lên, nghẹn ngào:

- Em không có nhà! Nhà em là cái ghế đá ngoài công viên kia. Em đã kêu anh để mặc em nằm ngoài đó, ai bảo anh không nghe, đem em về đây làm gì cho khổ.

Khoác vai Vũ, anh kéo cô lên hành lang rồi vỗ về cô như vỗ về trẻ con:

- Anh thương em, có gì đâu phải khổ. Ngoan nghe lời anh ... về nhà

...

- Nghe lời anh thì được gì ? Anh đủ tiền cho em chích không ? Anh đủ tiền bao em không ?

Làm như không thấy nét mặt Triều nhăn nhó, Thúy Vũ nói tiếp:

- Chắc là đủ, nhưng không thích vì Thúy Vũ bây giờ "bèo" lắm. Tối hôm qua anh thấy em quậy chưa ? Anh sợ rồi chứ gì ?

- Anh hiểu em! Bây giờ đi ăn sáng với anh.

- Sáng em không ăn! Em cần chích! Anh có tiền, cho em xin một ít.

Nhìn đôi mắt chờ đợi của Vũ, Triều không cầm lòng được, anh móc túi ra đưa, Vũ nhếch môi cười thích thú:

- Anh dung dưỡng và tiếp tay cho em rõ ràng nhe, mai mốt xuống âm phủ em sẽ kể công anh với diêm vương đó. Bây giờ em biến đây!

- Khoan đã Vũ.

Nụ cười trên môi cô nhanh chóng xịu xuống thành nét lạnh lùng cay nghiệt:

- Sao! Mới bố thí một lần tiền mà đã định gọi lại để lên giọng rao giảng khuyên răn hả ? Không thấm tháp gì đâu, cho em thì tốt hơn.

Triều đứng ngó ra nhìn Vũ đi khỏi cổng, ngoài đường sương vẫn chưa tan, người vẫn chưa đông. Anh nghe giọng Tiến vang lên:

- Để cho cô ta đi thôi! Với những người nghiện ma túy, nói làm chi vô ích. Cô bạn ông coi bộ nặng lắm rồi!

Triều ngạc nhiên:

- Sao anh biết ?

- Tôi có thằng em ruột dính vô ma túy mà, khổ lắm! Đi từ trường Thanh Niên mới tới nông trường Duyên Hải để cai nghiện.

- Em anh hết nghiện hôn ?

Tiến cười khó hiểu:

- Cũng phải hết chứ! Nó thuộc loại nghiện nặng mà. Ông cứ tưởng tượng nó nha nhót vào thuốc để chích cho cơn phê triền miên và dữ dội hơn. Cứ sau mỗi lần chích nó hét to như còi xe lửa, hét chừng nào hết hơi thì thôi.

Triều tỏ vẻ quan tâm khi nghĩ tới Thúy Vũ, cô đâu đến nỗi tệ như vậy ... Anh hỏi tới:

- Nghiện đến mức đó cai vẫn hết à ?

Tiến lắc đầu, Triều nghe anh nói nhỏ:

- Cai không hết, nhưng chết thì hết. Nó chết rồi ... Khủng khiếp lắm! Đâm đầu vào xe hơi ... nát bét ...

- Trời ơi! Bộ không còn cách nào để thoát khỏi cơn ghiền sao ?

- Tôi không biết! Nhưng vẫn có nhiều người hết nghiện đó chứ. Ăn thua ở nghị lực của bản thân họ và niềm tin, tình yêu thương của mọi người xung quanh. Đừng bao giờ để họ mặc cảm và cô độc. Họ sẽ chết vì bị xa lánh, khinh khi.

- Tôi không muốn cô ấy chết vì ma túy.

- Vậy thì anh hãy là niềm tin, điểm tựa cho cô ấy đứng lên đi. Nhưng coi chừng mất người yêu và cả cái cơ sở làm ăn chưa tới đâu hết.

Có bè bạn, người thân là dân ken phải coi chừng, họ không từ hành động tệ hại nào đâu, miễn có tiền để chơi tiếp là họ tới luôn.

Triều trôi đi trong hoang mang và bất lực. Anh nghĩ tới Bảo Hân rồi

Thúy Vũ. Anh yêu Bảo Hân nhưng không thể nào bỏ mặc Thúy Vũ lúc này. Bảo Hân phải tin anh, hiểu anh và phải biết nghĩ về người khác. Cô không thể trẻ con xốc nổi với những giận hờn, cố chấp bắt người khác chịu ý mình mãi.

Lấp lánh mưa bay

Chương 22

Út Tọ thích thú nhìn cái đu quay xe đạp được Triều quay tròn để kiểm tra chất lượng lần chót. Anh chắc lười:

- Phải chi mình được nhỏ lại để chơi mấy cái này cho đã hé anh Triều!

Triều cười cười:

- Anh lại ước phải chi mình cưới vợ gấp gấp, có con lẹ lẹ để ngồi xem con mình chơi đu trò ...

- Vậy thì cưới liền đi, có ai cản đâu ? Ông bà dạy rằng. Cưới vợ phải cưới liền tay mà!

- Anh muốn Hân quên hẳn chuyện cũ rồi mới tính tới cưới xin.

Nhìn chiếc đu quay chậm chạp ngừng lại, Út Tọ nói mà như tuyên bố:

- Coi như chuyện cũ đó chấm dứt rồi, vì sáng nay họ đã lên máy bay.

- Thật vậy sao ? Anh ta cũng không thèm tới chia tay với Hân. Tệ thật!

Út Tọ chột thờ dài. Triều ngạc nhiên:

- Sao vậy chú em ?

- Nghĩ mà thương con Lô Lô. Nó không muốn đi, trong khi mọi người quanh nó cứ quỳnh quáng.

- Nhưng nó là nhân vật chánh, nhờ nó mới có thêm hai, ba mạng ăn theo. Nó ở đây làm gì, trong khi nó là Mỹ không lộn vào đâu hết ?

- Vậy chớ lúc nào nó cũng khẳng khẳng nhận mình là Việt Nam chuyên ăn cơm với nước mắm kho quẹt, nó không đời nào mơ tưởng gì tới cái nơi gọi là quê cha đất tổ xa lơ xa lắc bên kia bờ đại dương.

Triều vừa ngấm nghĩa sản phẩm của mình vừa nói:

- Buồn cười thật! Nó đen đến mức nhắm mắt lại ngủi cũng nghe ra

mùi đen, mà cứ nhận mình là người Việt. Con nhỏ nghĩ cũng lạ chứ! Bởi vậy mới nói đời lắm chuyện.

Tạo ngồi rũ ra, cái đầu xấu xí của anh nặng trĩu trên đôi vai gầy trông thật tội. Triều nghe anh chàng kể lể bằng giọng bất mãn:

- Chiều hôm qua lúc nhà ông Thầu Quý ăn tiệc mừng mừng để thăng con ông chia tay họ hàng bè bạn, thì Lô Lô rút ra ngoài sân ngồi khóc rầm rức. Sao nhà giàu họ tệ quá vậy anh Triều ? Họ coi con nhỏ y như cái vé máy bay để đi xuất cảnh, hồng có tình cảm như bọn nghèo hèn dốt nát đâu.

Không đồng ý, Triều nhẹ nhàng:

- Cũng tùy người chớ Tạo, ví dụ như bà Liễu, mẹ con bé Lô Lô, bà ta có tình người gì đâu nào.

Mím môi lại Tạo gằn giọng:

- Bà ta có đồ mồ hôi xót con mắt để kiếm ra đồng tiền đâu mà tình với người, bả chuyên môn bài bạc, dặt mồi, những hạng đó họ có biết thương ai.

- Vậy là giàu nghèo gì cũng có người tốt kẻ xấu hết phải không ?

Bị bắt bí Tạo gượng cười rồi lo lắng:

- Rốt cuộc con Lô Lô đi với toàn thứ gì đâu không. Tội nghiệp nó sẽ khổ lắm! Phải chi có tiền em đã cho nó rồi.

Triều bật cười:

- Cho nó đem qua Mỹ hả ?

Biết Triều chọc quê mình nhưng Tạo vẫn nói:

- Đâu phải! Tại trước đây có lần Lô Lô ao ước có nhiều tiền trả thầu Quýặng khỏi đi Mỹ. Nghe nó than em tội nghiệp, ngất nỗi nghèo quá, tiền đâu mà cho, em cho con nhỏ hai tờ vé số, về nhà vái ông địa cho nó trúng ...

Nhìn ra đường, nơi có người phu đang khom lưng hốt rác, Tạo làm bầm như mấy ông già:

- Số Lô Lô khổ, có chạy đi đâu cũng khổ. Giờ thì xứ lạ quê người, ai đâu mà giúp. Đã vậy gặp bà mẹ độc ác sẵn sàng bán con. Nghĩ tội quá!

Vẫn biết tánh Tạo hay quan tâm đến người khác nên Triều chẳng ngạc nhiên khi thấy nẩy giờ vào ngồi với anh, Tạo cứ buồn buồn không thôi, nhưng đến bây giờ anh mới biết nguyên do Út Tạo buồn. Thì ra anh chàng đa sầu, đa cảm hơn Triều nghĩ. Anh nhăn mặt:

- Thôi mà Tạo! Biết mình không giúp được Lô Lô mà cứ tự làm bầm, lảm bầm mãi chi vậy cho khổ, dầu gì nó cũng về quê hương của cha nó, ở đó nó sướng hơn ở đây chớ.

- Em cũng vái trời cho nó được sướng.

- Ủa! Bữa nay không đi bán sao mà ngồi lo chuyện thiên hạ không vậy ?

Nhếch miệng lên Tẹo cay cú:

- Lão thầu Quý dặn một trăm tờ hôm nay, lão ta mua để ăn mừng chuyện vượt biên hợp pháp của thằng con trai ấy mà! Có điều hôm qua tới thấy nhà lão lu bu quá nên em còn giữ y nguyên đây chưa đưa được.

Triều hỏi:

- Lão trả tiền chưa ?

- Chưa! Thầu Quý bao giờ cũng "tiền trao cháo múc".

Tự dưng Triều buột miệng:

- Sao em lại tin lão ? Rủi tới chiều lão trở mặt. Không mua, cho em "ôm" một nghỉ.

Nghe Triều nói, Tẹo hơi chột dạ nhưng anh vẫn khẳng khái:

- Chắc không đến nỗi tệ như vậy đâu! Chơi số quen rồi, dặn thì phải lấy chớ. Em canh giờ ông ta ở sân bay về sẽ tới giao vé. Sáng giờ bán hết phần dư rồi. Đây còn cỡ một trăm mười mấy vé. Lâu lâu, năm dài, tháng rộng mới được một ngày khởi đi xa mỗi chân ...

Triều hóm hỉnh:

- Cũng nhờ con bé Lô Lô ...

Tẹo gượng cười, nhưng lòng anh buồn làm sao, từ tối đến giờ anh thần thờ như bị mất cấp vật gì quý. Anh không ngờ mình lại thương và nghĩ đến con bé đen đúa xấu xí có số phận bị bạc đãi bởi con người giống như anh nhiều đến thế.

Tội nghiệp! Út Tẹo lại thầm thì hai tiếng "tội nghiệp" mà không biết mình tội nghiệp bản thân hay tội nghiệp Lô Lô. Sao anh hay buồn với chuyện của người khác vậy kìa ?

Thôi đừng nghĩ tới con bé ấy nữa! Giờ này chắc máy bay bay cao rồi.

Tò mò nhìn néc mặt Tẹo ủ ê, nhăn nhó, Triều cũng chạnh lòng ...

Anh chàng có trái tim nhạy cảm, khao khát thương yêu này vừa mới chuyển tình cảm từ Bảo Hân sang cô bạn gái Mỹ đen chưa được bao lâu, thì cô ta đã đi rồi! Triều biết Út Tẹo buồn dữ lắm, phải quây cho anh chàng đã cảm xấu xí này cười thôi!

Triều ư ử hát:

- Ai xa cách cội nguồn để mình ngồi nhớ lũy tre xanh, vờn quanh khung trời kỷ niệm, chợt thềm rau đắng nấu canh"... Này! Chú mày có nấu canh rau đắng cho Lô Lô ăn lần nào chưa ?

- Chưa! Mà chi vậy ?

- Cho con bé nhớ đường về xóm Sở Rác chớ chi nữa ?

- Tới Mỹ rồi ai còn nhớ cái xóm Sở Rác nữa.

- Sao lại không! Tin anh đi! Thế nào con Lô Lô cũng về.

Út Tọ lầu bầu trong mồm:

- Sợ qua tới bến mụ Liễu bán nó luôn ấy chứ ... À! Bây giờ rồi anh Triều ?

- Gần ba giờ rồi.

Út Tọ giật mình:

- Ý trời! Ngồi nói láo quên giờ. Em phải tới nhà thầy Quý giao vé.

Triều ái ngại:

- Ông ta mà trở quẻ thì mày "ôm sô". Nè! Xé cho anh năm vé đi.

Chiều nay có trúng an ủi vài chục ngàn, anh em mình đi nhậu.

Út Tọ gãi đầu:

- Bữa nay sao anh lại đòi mua số kỳ vậy ? Trước đây anh ghét đánh cuộc hên xui lắm mà.

Triều tần ngần nhìn Tọ, anh cũng chả hiểu sao nữa. Thở dài Triều nói như than:

- Chắc tại anh cụt vốn làm ăn rồi muốn chơi may rủi xem sao vậy thôi!

- Vậy thì đây! Cặp năm tờ đó nghe.

Thấy Tọ tất tả bước đi, Triều kêu lên:

- Ê! Trả tiền đã chứ. Mua chớ, có xin đâu mà chú mày ... Kỳ hôn ?

Nhét tiền vào túi áo Tọ, Triều hỏi:

- Đi lè lẹ lên, để cận giờ xổ quá rồi đó.

Tọ bước ngắn, bước dài, nghiêng qua, ngã lại, cố đi nhanh cho tới nhà thầy Quý. Tự dưng nghe Triều hăm ... anh cũng lo lo. Lão mà trở mặt thì xem như mất vốn. Tới nhà thầy Quý, Tọ bấm chuông ...

- Tìm ai ?

- Ông Quý về chưa chị ?

- Chưa! Hồng hiểu chuyến bay có gì trục trặc hôn mà lâu quá trời. Tui coi nhà dùm muốn "quẩy" luôn.

Tọ đỏ mồ hôi hột. Anh lắp bắp:

- Bây giờ rồi chị ?

- Ba giờ rưỡi rồi! Có chi hôn ?

- Ông dặn tui đem vé số lại ...

- Thì đưa đây! Chiều xổ hả ?

- Dạ ...! -- Tọ chìa xấp vé ra.

- Trời đất! Cái gì nhiều dữ vậy ?

- Dạ ... Ông dặn một trăm tờ lận.

Nhìn vẻ lưỡng lự của người phụ nữ, Tọ nói thêm:

- Chị nhận dùm tui nhen.

- Mà ... Ông trả tiền rồi phải hông ?
- Chưa, chưa, ông chưa trả các bạc nào hết.
- Vậy thì ông nội tui cũng hông dám nhận. Chịu khó chờ ông về đi!
Dứt lời chị đàn bà đóng sầm cánh cổng lại. Út Tọ quỳnh lên, anh dờ khóc dờ cười trước sự việc bất ngờ mà anh không nghĩ tới. Tại sao kỳ vậy ? Hôm qua Lô Lô nói cỡ mười giờ hay mười một giờ gì đó là máy bay cất cánh. Không lẽ vợ chồng thâu Quý còn đưa bà con họ hàng đi ăn nhậu nữa sao ? Để gì có chuyện đó, vợ chồng lão ta keo rít số một mà.

Vậy thì chuyện gì đã xảy ra ? Tọ tựa tấm thân ròm rỏi xiêu vẹo vào hàng rào nhà kế bên. Con chó mực đen xì xì học ra, tru lên sủa làm anh giật bắn mình.

- Trời đất ơi! Bây giờ làm cách nào đẩy hết mớ này đây hờ trời ?
Tọ vò đầu bằng cánh tay khéo móng chim. Từ hôm qua tới giờ tâm trí anh lộn xộn quá, u uất quá, anh chán hoạt động, muốn nằm ì một chỗ, anh buồn bã bức dọc với sự bất lực của bản thân. Anh luôn ao ước làm điều tốt cho người khác nhưng hầu như chưa bao giờ được. Sự thất vọng này làm anh ù lì, buông thả. Anh mặc xác ba mớ vé số vì nghĩ rằng thâu Quý đã dặn rồi. Bây giờ đối diện với thực tế hằng ngày là chén cơm, manh áo, là đói, là no, Út Tọ hốt hoảng thật sự, nếu phải ôm mớ giấy lộn này thì chết. Còn mấy chốc nữa là tới giờ xổ số rồi.

Anh tất tả lết thân về phía quán cháo lòng của bà Hai. Thường giờ này các tay chơi số cũng hay tụ tập nghe đài dò số, anh hy vọng gỡ gạc ở họ ... Nhưng Tọ muốn xỉu khi thấy quán trống trơn. Bà Hai nhìn anh ngạc nhiên:

- Ủa! Sao bữa nay mày ế dữ vậy ? Giờ này làm gì có ai ở đây ? Tụi nó đi coi đá banh hết rồi.

Tọ vừa nói vừa thở:

- Thâu Quý hại con rồi bác Hai. Ông dặn lấy một trăm tờ để ăn mừng chuyện thằng con đi Mỹ, sao tới giờ này vẫn chẳng thấy ông đâu hết.

- Kỳ vậy! Ráng chờ thằng chả một chút nữa.

- Bác mua dùm con vài số đi.

Bà Hai lắc đầu nguây nguậy:

- Tao mua rồi! Một ngày hai tờ, gần xổ rồi mua chi nữa mà mua. Đâu mày ráng chạy ra mấy bàn bida đằng kia coi.

Tọ thất thểu chạy đi. Đáng đời cho thói chủ quan cả tin của anh.

Đi tới đầu đường Tọ thấy một chiếc xe mười hai chỗ ngồi ngừng trước nhà Thâu Quý. Anh mừng rơn khi thấy người xuống xe đầu tiên là bà thâu Quý, rồi tới họ hàng bà con gì đó, có hai thanh niên kè

ông Quý xuống xe. Ông già mệt lử đừ vì cả ngày đưa tiễn.

Thở phào Tẹo cố bước nhanh hơn. Chợt anh ngạc nhiên đến sững sờ khi nhìn thấy người bước xuống xe sau cùng. Rõ ràng là thằng Nghị, con ông Quý, thằng chồng hờ của Lô Lô. Chuyện gì vậy ? Còn Lô Lô đâu rồi ? Tẹo đi như bơi tới trước. Thằng oắt Nghị xách túi du lịch lăm lử cúi đầu bước vô nhà, không buồn nhìn lên xem ai đang theo sau mình. Gát mọi thắc mắc qua một phía, Tẹo đứng xó rớ bên góc sân, đợi khách về hết mới bước tới. Bà thầu Quý thấy anh liền nạt:

- Chuyện gì đây thằng quý ?

- Ông dặn tui một trăm tờ vé số. Bà cho tui vô trong đưa ông ...

Người đàn bà có vóc dáng đồ vật ấy hét lên:

- Một trăm tờ vé số hả ? Mà để ông yên dùm tao. Bữa nay ông lên cơn tim, ông mệt gần chết, còn bày đặt số với đề nữa hả. Cút đi đồ quý!

Út Tẹo run lên vì tức:

- Bà đừng có nói ngang. Chồng bà dặn tui rõ ràng ...

- Dặn rồi không mua thì đã sao ? Đi ra, đi ra mau lên. Trời ơi là trời! Hôm nay là ngày gì vậy ?

Vừa nói bà Quý vừa xô Tẹo ra cửa. Tấm thân còm cõi tật nguyên của anh làm sao chịu nổi những cái đẩy của bà vợ quen ăn hiếp chồng.

Anh loạng choạng muốn té khi bà Quý đóng rầm cánh cửa lại.

Nước mắt Tẹo bỗng ứa ra. Sao người ta phũ phàng dữ vậy ? Dầu gì anh cũng đem lại bao nhiêu lần may mắn cho họ, họ không nhớ hay cố tình quên mà đuổi anh như đuổi tà thể.

Lúc này không còn thời gian và sức lực đâu nữa để chửi rửa, để thắc mắc, Tẹo cầm đầu cầm cổ chạy về phía mấy bàn bida mà lòng không chút gì hy vọng. Bọn thanh niên thích chơi những trò cờ bạc đầy sôi động có tính chất ăn thua, được mất, chứ không khoái trò may rủi này. Đã có lần anh cầm số vào các bàn bida, mời nhằm thằng đang thua độ, nó nổi doạ giơ cây cơ đập vào tay què của anh sừng đỏ, đến sau này nghĩ lại vẫn còn sợ, Tẹo liếm môi ...

Nhưng bữa nay phải liều thôi!

Vừa bước tới cửa, lão chủ bàn bida đã đẩy Tẹo ra:

- Chỗ khác bán mày! Mẹ ... lần trước tụi nó đập mày gãy mắt của tao một cây cơ xịn. Chưa tổn sao mà mò tới nữa ?

Út Tẹo nài nỉ:

- Mua dùm vài tờ đi chú Bảy, tui còn nhiều quá!

- Tao không khoái chơi số! Đi cho rồi mày ơi, chàng ràng hoài bực quá!

Nuốt nước bọt Tọ cổ nói:

- Làm phước mua vài tờ đi chú Bảy.

Lão chủ nổi nóng:

- Phước cái con ... Chiều nay tụi nó đi coi đá banh hết, mấy bàn trống trơn, tao đang sùng đây. Cút mẹ cho tao nhờ!

Tiếng nhạc đồng hồ rộn rã vang lên làm lòng Tọ nóng hơn lửa cháy. Anh thất thơi, mệt nhọc đi về phía đại lý vé số. Còn nhiều quá chẳng biết ăn làm sao, nói thế nào với tay thầu vé số Nghiệp đây!

Đầu óc anh mụ mẫm choáng váng, mắt hoa lên vì nắng quái buổi chiều chiếu hắt vô mặt. Thường ngày vé ế sau khi xổ chừng năm mươi phút thầu Nghiệp vẫn cho anh trả lại. Hôm nay ế cả trăm không biết sao đây ...

Bước vào phòng, Tọ dáo dác hỏi:

- Anh Nghiệp đâu rồi chị ?

- Ảnh mới đi chừng ... năm phút.

Tọ bủn rủn:

- Trời ơi! Ảnh đi đâu vậy ?

- À! Chắc coi đá banh. Ảnh chờ mày cả nửa tiếng. Sao trả vé trễ vậy ?

Út Tọ rồi bời bời:

- Chị nhận dùm tui đi ?

- Bao nhiêu ?

- Một trăm lẻ ba tờ!

- Trời đất! Bộ bữa nay ngủ quên không đi bán hả ? Nhiều quá tao đâu dám ...

Mặt Tọ dài ra xấu xí, thê thảm.

- Mày ra sân vận động kiếm ổng đi! Hể ổng chịu, tao đổi vé ngày mai cho.

- Làm sao kiếm cho ra!

- Xì! Kiếm hồng ra thì ráng chịu, chớ tao biết sao bây giờ!

Tọ có cảm giác như mình say. Anh bước ra ngồi phịch xuống thềm. Tai anh ù ù nghe trực tiếp truyền thanh xổ số trong đài.

- Mất vốn rồi thằng ngu ơi!

Vừa tự nguyện rửa vừa ghen ngào tức tưởi, Tọ mím môi ngăn giọt nước mắt chực trào ra. Tại sao ? Tại sao người ta đối xử vô tình với anh dữ vậy ? ... Đến nước này cũng phải ráng ra sân vận động tìm thầu Nghiệp để lạy ổng xin đổi vé thôi.

Gắng gượng ngồi dậy Út Tọ đi tiếp. Được vài bước anh dừng lại mời một mối quen.

- Mua vài cặp anh Tám!

- Đưa coi! ... Ủa, số chiều nay hả ?

Tạo gật đầu. Gã đàn ông có tí men liền chửi toáng lên:

- Tổ bà mày! Tưởng tao say hả ? Xổ rồi mà kêu tao mua.

Út Tạo ngọt ngào năn nỉ:

- Mới xổ mấy lô đầu nhằm gì. Đi anh Tám, giúp thằng em vài cặp. Ế quá!

Gã say xòe ra xòe lại xấp vé số, lè nhè:

- Số gì có mấy thứ xấu òm sao lựa mậy. Thôi để bữa khác mậy ... què. Nhìn bản mặt quỷ ám của mày tao mắc mết.

- Anh mua một tờ cũng được mà.

- Không mua! Mẹ ... Số xổ rồi mà cứ theo mời dai như giẻ rách. Trả mày nè!

Gã đàn ông nổi nóng, ném xấp vé vào mặt Tạo. Anh chụp không kịp, thế là gió thổi vé bay đầy vỉa hè.

Tạo ngồi thụp xuống lượm. Anh vừa lượm vừa khóc thương thân.

Chưa bao giờ anh cảm thấy căm ghét con người như lúc này. Càng căm ghét, Tạo càng đau đớn khi nhận ra anh đâu đã chịu biết bao khốn khổ vẫn không thể nào sống thiếu họ.

Lấp lánh mưa bay

Chương 23

Triều ngồi thừ người trên ghế đá, anh nhớ lại những lời Mẫn vừa nói về Thúy Vũ mà tuyệt vọng hoàn toàn . Anh từng là người lính, từng đối diện với bao nhiêu cái chết, thế nhưng chết dần chết mòn trong đau đớn thì anh không tưởng tượng ra được . Nhất là đối với Thúy Vũ, cô gái anh đã yêu say đắm, tuổi đời chưa tới ba mươi.

Vũ sẽ chết ở lúc cô đang ham sống để làm lại cuộc đời, lúc cô đang tin tưởng vào những gì tốt đẹp mà mọi người thân đang cố sức làm cho cô . Thật là khủng khiếp! Khi cô hoàn toàn không biết gì về hiểm họa đang xảy tới cho mình.

Bảo Hân từ hành lang bước xuống, cô ngồi xuống bên Triều:

- Anh Mẫn nói chuyện gì, sao trông anh căng thẳng quá vậy ?

- Chuyện của Thúy Vũ...

Nhíu đôi mày cong, Hân hỏi nhỏ:

- Chỉ lại trốn khỏi trung tâm nữa rồi sao ?

- Không phải!

Thấy Triều tỏ vẻ lơ là, Hân im lặng . Từ khi nghe anh kể hết về Thúy Vũ đến giờ, cô luôn luôn cảm thông và luôn tôn trọng những riêng tư của hai người . Đó là cố gắng phi thường của Hân, dù cô biết với Thúy Vũ, tình yêu ngày xưa trong tim Triều đã biến thành lòng thương hại, nhưng làm sao cô không ghen cho được, khi cô vốn là người tự kiêu và ích kỷ.

Ngập ngừng một chút, Hân lại hỏi tiếp:

- Hay là chị Vũ lại đòi anh Mẫn giao con bé Vi...

- Không mà! Em đừng hỏi nữa Hân .

Hân xùi mặt xuống:

- Em muốn chia sẻ lo lắng, buồn vui với anh chứ có làm gì đâu mà anh quạu quọ, nạt nộ em . Mãi rồi em không có tí... quyền gì với anh hết, không được hỏi gì anh hết .

Thở dài, Triều ngồi buồn thiu . Cầm tay cô bóp nhẹ nhẹ anh rầu rĩ như than:

- Em không hình dung được những gì anh Mẫn đã nói với anh lúc nãy đâu . Rất tội nghiệp Hân à!

Hân dịu dàng nhìn anh như chờ đợi . Triều bỗng thì thầm với giọng đờn đay:

- Thúy Vũ bị nhiễm HIV.

Hân lạnh mình, cô tưởng tượng tới các khối cầu lởm chởm gai nhọn in trong các tạp chí kiến trúc . Với cô SIDA chỉ là những con vi rút hình cầu lởm chởm gai đó thôi . Dầu dạo này thành phố xôn xao trước cơn sốt SiDA, nhưng theo Hân, một cô giáo trẻ độc thân, và nó chỉ thoáng qua suy nghĩ của cô như một thoáng mây rồi chìm vào quên lãng.

Bây giờ Hân thấy rờn rợn khi biết tên, thấy mặt một người đã nhiễm HIV, người đó lại là cô gái đẹp, còn trẻ mà Triều từng yêu tha thiết .

Căn bệnh quái ác ấy thực và gần đến mức nó đụng vào cô rồi đây.

Mở to đôi mắt vì ngạc nhiên lẫn lo sợ Hân lạc giọng:

- Sao anh Mẫn biết ?

- Trung tâm phòng chống ma túy Bình Triệu tiến hành xét nghiệm máu một số bệnh nhân cai nghiện, anh Mẫn có quen nên hỏi thăm và biết trong danh sách nhiễm virus HIV với dương tính cao có Thúy Vũ.

Nuốt nước bọt để dấu cơn choáng, Hân thắc mắc:

- Chị Vũ hay chưa ?

- Chưa! Người ta không cho biết...

Hân ôm lấy mặt:

- Ôi! Khủng khiếp quá! Phải chi em cũng đừng nghe tin này.

Giọng Triều đều đều vô cảm như giọng của ai lạ:

- Khủng khiếp nhất là phải chết lúc đang phấn khởi, tin tưởng làm lại cuộc đời . Anh vẫn chưa chịu cho đó là sự thật Hân à! Sao lại như vậy ? Sao không là ai khác ? Ngày anh yêu Vũ, cô ấy ngoan hiền trẻ trung nhí nhảnh . Bảy tám năm sau gặp lại Vũ là người khác, rồi bây giờ Vũ sắp...

Triều ghen lời, Hân ôm chầm lấy anh rầm rức . Biết Triều đang xúc động dữ dội, cô không giận mà càng thấy thương anh nhiều hơn.

- Anh thêm một liều thuốc!

- Em lấy cho, anh cứ ngồi đó đi!

Cô bước vào phòng Triều tìm gói thuốc như để dần nỗi thốn thức trong tim . Đã có lần cô ghét, thậm chí căm thù Thúy Vũ, nhưng sao giờ đây lương tâm cô nặng nề đến như vậy.

Mắt Triều sâu thẳm vô bờ sau làn khói thuốc . Anh lầm bầm:

- Cha mẹ nào cũng muốn con mình là hay nhất . Nhưng trường hợp của Thúy Vũ thật khác thường . Chính vì muốn vui cái lòng háo danh, hay ganh tỵ của cha mình mà vô tình, dùng Maxiton để dẫn tới ghiền bạch phiến . Bây giờ cái chết đến gần, thê thảm, ghê rợn y như cơn ác mộng . Càng nghĩ anh càng khó tin... Thoạt đầu chỉ vì muốn được luôn tỉnh táo, học mau thuộc bài nhớ lâu cô đã dùng tân dược . Sau

đó buồn cha mẹ không nghĩ tới mình nên chơi đại rơi vào bạch phiến . Cuối cùng khi lập gia đình . Thúy Vũ lại rơi vào nỗi cô đơn vì chồng không hiểu mình nên trở về với ma túy... Những lý do được đưa ra nghe khó chấp nhận của lứa tuổi mười sáu, đôi mươi lại chính là nguyên nhân dẫn tới ma túy, SIDA sao ?

- Mỗi người có một số phận, một cách nghĩ . Nhưng ai cũng tìm cách giải quyết nhanh nhất để đẩy bật nỗi đau khổ, tuyệt trong tim ra . Khi gặp một thất bại nhỏ như đầu tăm, người ta cũng dễ tuyệt vọng và bi quan nếu người ta đã quen được cưng chiều . Em đã từng điên cuồng treo cho mình sợi thòng lọng nên có lẽ em hiểu hơn anh vì sao chị Vũ đã dễ sa ngã và không cách gì gượng lại được với ma túy.

- Anh đã làm hết sức mình, thậm chí có nhiều lúc bỏ mặc em bơ vơ để giúp Vũ, nhưng tất cả đều vô nghĩa . Anh không dành lại được cô bé Vũ ngày xưa . Chúng ta đành bắt lực Hân à . Chỉ tội Thúy Vi!

Hân xanh mặt:

- Nó làm sao ? Không lẽ nó cũng bị...

- Không! Không! Anh Mẫn và Thúy Vi đã thử máu . Không ai bị gì hết . Anh tội nghiệp vì nó sẽ mất mẹ rất sớm...

Búng tàn thuốc ra xa, Triều ôm Hân vào lòng, giọng băng khuâng:

- Anh nghĩ tới ba mẹ rồi nghĩ tới những đứa con của mình sau này . Anh nghĩ tới khoảng cách bị đào sâu giữa các thế hệ và liên tưởng tới sự đối đầu giữa cha và con khác thế hệ nhau . Mình sẽ già, suy nghĩ mình đâu như khi ta trẻ . Mình sẽ lẩm cẩm, cố chấp, bảo thủ như ba mẹ mình trước đây.

Hân giấu mặt vào ngực anh:

- Dù sau này em có lẩm cẩm, khó chịu cỡ nào với con cái đi nữa, em cũng nhất quyết không sống giả dối hai mặt . Em muốn mình sẽ hiểu chúng hơn cha mẹ từng hiểu mình . Đừng bao giờ bắt chúng nhìn sự việc và hành động bằng đôi mắt của mình, mà ta hãy nhìn vấn đề bằng đôi mắt của chúng, rồi với suy nghĩ của người từng trải, em sẽ giúp chúng biết sống đúng, hành động đúng.

Triều hơi riều cợt:

- Suy nghĩ của em là suy nghĩ của một cô giáo, anh sợ thực tế sẽ khác . Ai mà biết hai chục năm sau chúng ta sẽ là ông già bà lão thế nào, rồi xã hội sẽ phát triển đi về nơi đâu mà nói trước.

Hân tin tưởng:

- Nhưng thế giới có phát triển lên tới sao Hoả, sao Kim chẳng nữa, thì lương tâm và đạo đức vẫn là giềng mối cho gia đình, xã hội.

Thấy Triều nhếch môi cười, cô ngừng nói và nhìn anh lạ lẫm . Triều đùa như để phá cái không khí nặng nề.

- Em đang lên lớp với anh phải không ?

Môi Hân hơi bấu ra, cô nũng nịu trách:

- Không... dám đâu! Làm người ta cụt hứng.

Triều chạnh lòng, anh càng siết Hân chặt hơn . Hơi lâu rồi hai người không có những phút giây đầm ấm như vậy . Anh tíu tít với công việc chưa đâu vào đâu, rảnh một chút lại vào thăm Thúy Vũ vì sợ cô buồn rồi trốn ra lang thang ở mấy ổ chích choác ngoài công viên . Hân cũng bận bịu vì ba cô bệnh, thời gian dành cho nhau thật hiếm hoi, ít ỏi . Hiếm đến mức hôn cũng vội vã không kịp cảm nhận hương vị ngọt ngào đắm say của môi nhau.

- Thèm... môi... em quá!

Hân khép mi chờ đợi, cô cũng nhớ... anh và khao khát được anh hôn, hôn thật lâu và hôn thật ngon như bây giờ .

- Ba, mẹ dạo này ra sao Hân ?

- Bên ngoài em thấy hai người vẫn "tương kính như tân", vẫn đầm ấm lắm . Mẹ em vẫn giữ y kiểu cách "phu xướng phụ tùy", có điều bây giờ ba em ít xướng lắm, ngược lại lắm lúc ông còn "tùy" theo ý mẹ.

Triều dọ dẫm:

- Còn với em ?

Hân cười buồn:

- Dạo ba bệnh, anh Lâm, chị Quỳnh về thăm nom, chăm sóc, em đã kể hết mọi chuyện cho hai người nghe . Anh Lâm có bồn phận nói sao đó thì nói với ba cho ba hiểu em hơn.

Cô khó khăn nói tiếp:

- Em nghĩ chắc ba đã dễ chịu hơn trước khi sống trong nhà mình, vì cô con gái út của ba dạo này ngoan hiền dễ bảo lắm!

Triều nhẹ nhàng:

- Thay vì em nghĩ ngợi xa xôi tới cách đối xử của cha mẹ với những đứa con chưa ra đời, em hãy nghĩ tới đạo đức, lương tâm của đứa con trong thực tại, ở bây giờ, phải tốt hơn không ?

Hân gượng gạo:

- Em có nghĩ tới chứ, nhưng khó lắm, đâu thể nào một sớm một chiều mà quên hết điều gì đó giống như nổi oán hờn . Em rất thương ba . Em nói thật đó!

- Và ba cũng rất thương em, nhưng ông vẫn khổ vì mặc cảm ? Rốt cuộc chính sự dằn vặt của lương tâm mà hai người rơi vào chỗ khôn khó.

Hân lảng qua chuyện khác:

- Tuần sau sinh nhật con anh Lâm . Ý anh muốn em mời anh . Hôm

đó được coi là buổi họp mặt gia đình mừng ba hết bệnh.

- Còn ý em thì sao ?

Không ngập ngừng Hân nói:

- Em cũng muốn vậy, dù "trình diện" anh lúc này hơi sớm.

Mỉm cười Hân tiếp:

- Sớm đến mức chưa kịp để Thuấn rời khỏi Việt Nam.

- Nếu chỉ vì Thuấn thì em an tâm đi . Anh ta đã lên máy bay hồi sáng này rồi.

Hân tròn mắt:

- Vô lý! Em vừa thấy Thuấn chiều nay.

Triều ngạc nhiên không kém:

- Em thấy ở đâu ?

- Gần chợ! Chính Thạch Thảo chỉ ảnh khi bọn em đang băng qua đường, vào quầy hàng thiếu nhi mua đồ chơi cho lớp . Thuấn ngồi trên xích lô với bác Yển.

Nhớ tới Út Tọ và một trăm tờ vé số để dành cho ông thầu Quý,

Triều hoang mang:

- Ủa! Sao kỳ vậy ? Út Tọ nói với anh rõ ràng mà... Hồi sáng giờ nó như thất tình, nằm vật nằm vạ ở đây vì con bé Mỹ lai Lô Lô đi rồi...

Vừa lúc đó có tiếng Tiến gọi:

- Triều! Triều có người kiếm.

Anh với Hân quay ra phía cổng và ngạc nhiên hết mức khi thấy một chiếc xích lô đã vào tới sân.

Bác đạp xích lô nhảy xuống nhìn Triều:

- Cậu đúng thật là Triều phải không ?

Vừa gật đầu anh vừa hấp tấp hỏi:

- Có chuyện gì vậy bác ?

Ông già xích lô vừa phe phẩy quạt bằng cái nón vải vừa nói:

- Bà Xe Rác nhờ tui tới nhắn cậu làm ơn vô nhà thương với thằng Út Tọ.

Triều sửng sờ:

- Nó bị làm sao ?

- Hồi chiều tới giờ nó tỉnh tỉnh mê mê, lên cơn co giật vì ba mớ vé số mà thầu Quý không mua.

Nhìn Triều và Hân, ông già móm mém cười:

- Nó sáng là phải, trúng cá cặp hai chục tờ độc đắc biểu làm sao không điên lên cho được . Gặp tui, chắc tui đứt mạch máu chết luôn rồi!

Hân và Triều chưa kịp tin những điều vừa nghe thì ông già đã nói tiếp:

- Ờ! Thằng Tẹo nói là năm tở của cậu mua cũng trúng độc đắc . Leo lên tui chờ đi đổi luôn cho, rồi hầy "dô" với nó.
- Triều ngó mặt ra nhìn Hân . Anh quýnh quáng đưa tay lên túi áo, rồi lục lọi hai túi quần và hốt hoảng chạy bổ trở vào phòng bằng cái chân khập khểnh, mặc cho Hân đứng ngẩn ngơ theo.
- Trời ơi! Chắc nó đã ra hết rồi!
- Triều hào hển đứng thở trước thau quần áo dơ, anh hét lên mừng rỡ:
- May quá! Nước chưa chảy Hân ơi!

Lấp lánh mưa bay

Chương kết

- Lô Lô nhìn Út Tẹo bằng đôi mắt trắng dã đang rưng rưng nước mắt. Giọng con bé nghẹn lại:
- Bây giờ tui hông biết trốn đi đâu nữa hết anh Út à. Nghe mấy đứa moi bao ni lông nói thào Quý mượn người kiếm tui về ...
 - Nhưng tại sao mà lại trốn hả Lô Lô ? Không có mà đâu có ai được lên máy bay.
 - Lô Lô dáo dác nhìn quanh:
 - Anh đừng có la lớn! Anh biết hôn, sáng hôm đó ra tới sân bay. Gia đình ông Quý, mẹ con bà Yến ... rồi tui nữa đều tá hỏa tam tinh khi thấy má tui bị ba bốn người co kéo vây tròn lại. Họ nói bả mà không trả tiền thì họ làm rộ lên chuyện mua chồng bán vợ cho cả lũ khỏi đi luôn.
 - Mà má mà làm gì thiếu nợ dữ vậy ?
 - Lô Lô đáp gọn lỏn:
 - Đánh bài. Thua đâu mười mấy triệu.
 - Trời đất!
 - Tui không hiểu bả nói ngon nói ngọt ra sao để người ta cho bả chơi thiếu dữ vậy. Thấy họ làm dữ, má tui "tiên" bố ai muốn đi thì trả luôn phần tiền lẻ ra qua tới bến khi xé hôn thú mới giao cho bả. Gia đình hai người kia phải chạy đôn chạy đáo để lo cho đủ. Lúc đó là lúc tui giả bộ xin đi tiểu rồi trốn luôn. Tui dứt khoát không đi nữa!
 - Lấy tay quẹt đại lên mặt để chùi nước mắt, Lô Lô méo máo nói tiếp:
 - Anh nghĩ coi qua tới bến tui còn đồng nào để sống đâu ? Rồi biết làm sao nuôi thân ? Hết trợ cấp thì trước sau gì bả cũng sẽ bán tui để lấy tiền đánh bài. Tui sợ lắm anh Út à! Thà tui trốn ở đây, dù đi tù

cũng còn có ngày ra. Còn bị bán ở bến rồi thì biết đâu đường về hả anh Út ?

Út Tọ hùng hồn:

- Làm gì phải ở tù! Mày là Việt Nam, mày muốn đi thì đi, ở thì ở ai dám bắt mà sợ. Mày ở lại người ta còn hoan hô nữa à.

Lô Lô rụt rè:

- Nhưng hồi đó tới giờ người ta kêu tui là Mỹ lai không hà!

- Chậc! Tại họ quen miệng.

- Sao anh biết tui ở đây vậy ?

- À! Tao nghe ông Tư xích lô nói.

Liếc Lô Lô một cái, Út Tọ ngập ngừng:

- Mày về nhà tao ở đỡ đi! Hồng lẽ con gái mà ngủ bờ ngủ bụi hoài sao được ... Mày thiếu thằng cha thầu Quý bao nhiêu ? Tao cho tiền trả, để thằng chả xé hôn thú, có vậy mày mới tự do ở lại chứ.

Cười gượng gạo, Lô Lô nói nhỏ:

- Chọc quē tui hoài vậy anh Út.

Giọng Út Tọ hơi dỗi:

- Nói thật chứ ai chọc hồi nào! Lo trốn chui, trốn nhủi thành ra đâu biết người ta trúng số.

Lô Lô sáng mắt:

- Trúng thiệt hả ? Máy tờ ?

Tọ xúc động:

- Nhiều lắm! Cũng nhờ Lô Lô ... thành ra ... anh ... à ... tao nhất định phải chia cho Lô Lô. Đừng sợ gì hết à! Bây giờ về nhà, tao sẽ lo cho. Không ai mua bán gì Lô Lô nữa đâu.

Nhìn sững vào gương mặt xấu xí của Tọ, Lô Lô nghi ngờ:

- Anh đừng có dụ rồi đem tui giao cho thầu Quý nghe! Bà vợ mập của thằng chả bầm tui ra đó.

- Khéo lo ... Bả mắc nuôi ổng nằm nhà thương rồi ...

- Ủa ổng bệnh gì ?

Út Tọ mím môi cười:

- Nghe tao trúng độc đắc, ổng chết giấc vì bị cái gì ... Ờ ... bị nhồi máu cơ tim. Cũng tại phần số thôi, ai mà dành của ổng đâu ...

- Vậy là anh trúng số thiệt hả ?

Tọ gất:

- Con nhỏ này đa nghi quá! Ai nói láo làm cái gì chứ. Nhà mày bán rồi, bây giờ về ở tạm với má tao. Tao sắp mua nhà mới ngon lành.

Lô Lô nhìn Út Tọ cảm kích:

- Sao anh tốt với em quá vậy ? Sao tự nhiên anh thương em quá vậy anh Út ?

Giọng Út Tọ bồi hồi:

- Tại vì không ai khổ bằng anh em mình, bây giờ có chút tiền phải giúp đỡ nhau chứ.

Lô Lô hỏi:

- Vậy anh có giúp anh Hai Nám không ? Em nghe mấy chủ nợ kiếm ổng đó. ổng chơi hùn với má em, nên thua đậm rồi trốn mất tiêu. Sa sầm mặt xuống, Tọ nhớ tới những buổi tối anh và mẹ phải chịu đựng bao nhiêu lời nguyên rủa độc ác của ba người anh trai ...

Anh rít lên làm Lô Lô hoảng vía:

- Tiền của tao đâu phải để đem cho quỷ. Dứt khoát bọn đó không được có phần, dầu chỉ một xu. Bây giờ đi về, nghe chưa Lô Lô ? Nói xong Tọ cũng thấy ngạc nhiên khi nghe giọng mình bỗng dừng oai đến thế. Anh càng ngạc nhiên hơn khi thấy Lô Lô riu ríu đứng dậy bước đi ... Lần đầu tiên trong đời anh ra lệnh và có người tuân theo. Út Tọ buồn cười. Anh không hiểu lời mình có giá trị vì bây giờ anh là thằng triệu phú, hay vì con bé Lô Lô đã tới bước đường cùng. Nghe chị Trúc cười cười nói như chọc, Bảo Hân không tin. Đến khi thấy Thuấn dựng xe bước lên hành lang vào lớp, cô mới sững sờ ... Trông anh hơi phờ phạc một chút, nhưng dáng vóc phong lưu, vẻ mặt đẹp trai vẫn còn đủ sức làm trái tim Hân đập vội một hơi dài.

Thuấn lên tiếng trước:

- Anh có chuyện muốn nói, em ra quán cà phê với anh được chứ Hân ?

Như sợ cô từ chối, Thuấn nói tiếp:

- Tới giờ tan học rồi. Nhờ chị Trúc giữ lớp dùm, em ... đi một chút thôi.

Nhìn gương mặt căng thẳng của anh, Hân nôn nao cả lòng. Trời ơi! Lẽ nào trái tim cô vẫn còn bị trói buộc bởi gã đàn ông kia ? Hắn ta đã vỡ mộng đi Mỹ, và bây giờ trở lại với cô đó sao ?

Lòng Hân chợt lạnh tanh, cô hờ hững:

- Rất tiếc em không đi được. Có chuyện gì anh cứ nói ở đây!

- Bất tiện lắm Hân! Chuyện khá dài dòng. Chỉ có em mới giúp được mẹ và anh.

Hân nhíu mày khó xử! Cô biết cô mà bước ra cổng với Thuấn, tiếng đồn tới tai Triều tức thời. Anh thừa tin tưởng nơi cô, nhưng anh vẫn có lòng tự trọng của người đàn ông chứ. Nhưng Thuấn van vỉ thiếu não đến thế kia, Hân tội quá!

Nuốt tiếng thờ dài, cô nhượng bộ:

- Em chỉ có thể cho phép mình tiếp chuyện với anh ngoài ghế đá kia thôi.

Thuấn gật đầu mừng rỡ:

- Anh không làm mất thời gian của em đâu.

Bảo Hân hơi ngượng khi nghĩ mình làm. Anh ta sắp nhờ vả gì đó, chứ có phải tới để "nối lại nhịp cầu" như cô vừa chủ quan mơ tưởng.

Ngồi xuống ghế, Hân hỏi ngay:

- Đạo này anh làm gì ? Vẫn còn chuẩn bị để tìm cơ hội đi ... hợp pháp đó chứ ?

Thuấn mỉm cười:

- Ai cũng có những giấc mơ. Đi Mỹ là giấc mơ dài của đời anh, làm sao anh bỏ cho được.

- Vậy hôm nay anh tìm em có việc gì ?

Ngần ngừ một chút Thuấn nói nhỏ:

- Anh có tới nơi làm việc tìm bác Lân nhưng không gặp ...

- Ba em đâu còn ở đó nữa. Mà anh tìm ông có chuyện gì ? -- Hân nóng nảy hỏi dồn.

- Anh nhờ bác Lân "giải vây" cho mẹ và Thục Như ...

- Giải vây ? Giải vây nghĩa là sao chứ ?

Giọng Thuấn ngọt lịm:

- Kìa Hân! Đừng ồn ào em! Để anh giải thích.

Rồi thở dài một tiếng đầy kịch tính, anh than:

- Khổ lắm Hân à! Mẹ đang kẹt vào vụ tuyển nhân viên nữ vào làm ở các khách sạn, vũ trường. Công an giữ mẹ cả tuần rồi!

- Ba em làm sao giúp bác Yến được, ông đâu có quen công an.

Hơi chồm người về phía Hân, Thuấn thăm thì:

- Bác Lân có thể xác nhận mẹ anh là người tốt. Bà từng giới thiệu nhiều người tiếp viên hàng không vào làm ở các khách sạn thuộc công ty của ông, bà không quen biết gì những người trong các đường dây bị gọi là "Sex-tour".

Cổ nén sự khinh bỉ và bức dọc xuống, Hân cao giọng:

- Không lẽ nhờ tờ xác nhận mà người ta thả bác gái ra, trong khi tội đó theo em biết không phải nhẹ.

Nghĩ rằng cô đã xiêu lòng, Thuấn vội vàng nói tiếp:

- Chưa đâu! Anh còn lo ... chạy nhiều chỗ, gõ cửa nhiều nơi khác. Tờ xác nhận này chỉ làm cuộc điều tra bị kéo dài, anh có thời gian lo thầy, lo thuốc ... Bằng bất cứ giá nào, mẹ cũng phải được tại ngoại, không thì anh đến chết mất.

Hân lạnh lùng:

- Tốt hơn anh nên nhờ chỗ khác ... Ba em không giúp bác và anh được đâu.

Thuấn xuống nước:

- Em năn nỉ bác hộ anh. Chẳng lẽ em không còn nghĩ gì tới chút tình xưa ... Mẹ anh thương em và quý bác Nhược Thủy lắm Hân à!

Hân cười cười:

- Em biết điều đó rõ hơn anh. Nhưng ba em không giúp được bác Yến đâu, cậy nhờ vô ích lắm!

Thuấn giở con bài cuối cùng:

- Nhưng còn Thục Như. Chẳng lẽ bác Lân bỏ mặc cô tình nhân bé bỏng của mình ?

Nghiêm mặt lại Hân khó chịu:

- Hai người chia tay êm đẹp từ lâu rồi mà Thuấn. Anh đừng kéo ba em vô cuộc đời của Thục Như nữa. Tội nghiệp ông! Sẵn đây em cũng nói luôn để anh đừng mất công tìm tới ba em nữa. Ông mất chức giám đốc rồi, chẳng còn con dấu đỏ chói, chữ ký ngàn vàng nào của ông có giá để mà giải vây cho bác Yến đâu!

Thuấn lần sàn ngồi nán lại bên Hân. Anh than:

- Mẹ con anh xui quá! có bao nhiêu vốn đổ vào vụ đi xuất cảnh gần hết. Rốt cuộc con mụ Liễu trốn biệt, xem như mất cả chì lẫn chài. Rồi bây giờ mẹ anh ngồi tù ... thật ... anh như thiếu chỗ dựa tinh thần. Anh hụt hẫng vô cùng kể từ khi mất em, và khủng hoảng khi mẹ anh sa vào chuyện này.

Hân mai mỉa:

- Còn chị Khương Liên anh để đâu ? Giàu có như chị thì mới là người bạn đời thủy chung của anh trong lúc này và mai sau được.

- Đừng nhắc tới Khương Liên. Cô ta thấy mẹ con anh sa cơ lỡ vận là trở mặt ngay. Chưa bao giờ anh thấm thía cuộc đời như lúc này! Rất tiếc anh đã mất em Hân ạ!

Hân đứng dậy tiễn Thuấn. Cô khẽ nói như an ủi anh:

- Em cũng rất tiếc ...!

Sân trường đã vắng người. Buổi chiều xuống chậm chậm. Hân khóa cửa lớp rồi đi dọc hành lang vào phòng Triều. Mấy hôm nay anh làm việc mệt đến mức thấy thương, nhưng cô biết anh rất vui và rất phấn khởi. Không phấn khởi sao được khi cơ sở sản xuất đồ chơi học đường của anh bắt đầu nổi tiếng. Nhiều khách hàng từ các tỉnh miền Tây, rồi tuốt ở Hà Nội tìm vào tận chỗ để đặt hàng.

Vốn đầu tư mạnh, Triều muốn thêm nhân công, mở rộng mặt bằng, bổ sung mẫu mã, đồ chơi ngày càng đa dạng phong phú. Triều đã bắt đầu ăn nên làm ra rồi nhưng anh vẫn không muốn rời nơi đây. Anh nói nhờ môi trường hồn nhiên này mà anh đã sáng tạo và sẽ tiếp tục cho ra đời những mẫu đồ chơi độc đáo ...

Chị Bích lại trêu rằng: Anh ở đây để luôn được thấy Hân. Triều chỉ

cười, cô yêu nụ cười của anh quá! ...

Thấy Triều ngồi dưới bậc thềm, tay cầm chiếc thuốc trầm tư, Hân nghiêng đầu bá cổ anh giọng nũng nịu:

- Sao vậy ?

- Anh đang nghĩ lung tung về cuộc đời, về tình người, về những ngẫu nhiên, tất cả mọi thứ đều hư thật như mơ. Nghĩ tới nghĩ lui và thấy tội cho anh chàng ...

Hân dè dặt hỏi:

- Ai hả anh ?

- Út Tẹo! Anh chàng đã thực hiện được những ước mơ của mình với cuộc đời như xây trường mẫu giáo, thành lập sân chơi cho trẻ em xóm Sở Rác và những việc từ thiện khác. Nhưng mơ ước cho bản thân thì không thành hiện thực.

- Làm nhiều điều tốt vì bản thân anh Út là người nhân hậu. Em thấy dạo sau này ảnh vui, không bồn chồn, bứt rứt như lúc mới trúng số.

Triều nói xa xôi:

- Vui là vui gượng kẻo mà ... Anh biết hấn đang thiếu "tri âm"!

- Ảnh tốt ấy chứ! Nhưng tốt nét mà xấu người thì cũng không có tình yêu chân thật.

- Tẹo nghĩ y như em, chính vì vậy anh ta sợ và từ chối tình cảm chân thành của một cô gái.

Sáng mắt lên, Hân hỏi:

- Lô Lô phải không ?

- Ờ! Giấc mơ màu huyền của anh ta đó. Mà sao em biết ?

Hân cười tủm tỉm:

- Thì con bé mang ơn "cứu tử" phải nghĩ tới chuyện đền đáp chớ gì nữa ? Chắc anh Út không muốn được đền ơn. Ảnh muốn có một tình yêu thật sự, phát xuất từ trái tim. Chà! Anh chàng lẳng mạn dữ! Sao anh không khuyên ảnh ?

- Biết khuyên gì bây giờ. Nếu con bé Lô Lô thật lòng yêu thương Út Tẹo thì tự động tình nguyện ở chung với mẹ hấn. Rồi đâu cũng vào đó thôi! Giấc mơ ấy sẽ đến với anh chàng xấu trai thật nhẹ nhàng và thật đẹp. Anh tin như vậy!

Thấy Triều hơi lim dim đôi mắt, miệng mỉm cười, Hân trêu:

- Tới phiên anh mơ phải không ? Anh mơ cái gì vậy ?

Kéo sát Hân vào mình. Triều thì thầm:

- "Ước gì mơ cỏ thành hoa

Cho em hết khổ để mà thương anh"

Hết

Nguồn:
Người đăng: ThanhVien
Thời gian: 21/01/2004 12:33:30 SA